

Hệ Thống Xoay Chuyển Mary Sue

Contents

Hệ Thống Xoay Chuyển Mary Sue	1
1. Chương 1: Ác Ma Nam Thần Bá Đạo	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	39
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	55
18. Chương 18	58
19. Chương 19	61
20. Chương 20	64
21. Chương 21	66
22. Chương 22	70
23. Chương 23-1	72

Hệ Thống Xoay Chuyển Mary Sue

Giới thiệu

Thể loại: Giới giải trí, hệ thống, xuyên nhanh, xuyên sách, trung khuyến công x mạnh thụ, chủ côngNhân vật chính: Phó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/he-thong-xoay-chuyen-mary-sue>

1. Chương 1: Ác Ma Nam Thần Bá Đạo

Mười giờ rời khỏi sân bay, tầm một tiếng từ sân bay về đến khách sạn Hoa Thiên, Phó Diệc Sâm vẫn đủ thời gian để nghỉ ngơi chốc lát, sau đó tham dự buổi casting vào sáng mai lúc chín giờ. Kế hoạch ban đầu là vậy, đương nhiên, tiền đề là hắn không bị fan chặn ở sân bay hai tiếng đồng hồ lui tiến không xong.

Phó Diệc Sâm tháo kính râm, tiện tay đem túi hành lý ném lên giường, lúc này mới quay lại nói với trợ lý, “Em đi nghỉ trước, một mình tôi thu xếp được rồi.”

Trợ lý Tiểu Điền trong mắt hiện lên một tia áy náy, nhưng trên mặt không ngăn được nét ủ rũ, “VẬY anh Sâm, anh cũng nghỉ ngơi sớm.”

Hai giờ lắc lư trên máy bay, bị chặn ở sân bay thêm hai giờ, tiếp đó lái xe gần một tiếng nữa mới tới khách sạn, hiện tại cũng đã đầu sáng, đừng nói đến một cô gái trẻ, cho dù Phó Diệc Sâm là một người đàn ông thân cao thể kiện, trong đáy mắt cũng không giấu nổi một mỏi.

Tiểu Điền đi rồi, Phó Diệc Sâm đầu tiên là tắm rửa đơn giản, sau đó mới một đường ngã xuống giường, tứ chi thon dài cơ hồ đem giường lớn chiếm gần hết. Nếu đưa mắt nhìn phần da thịt lộ ra bên ngoài áo tắm của hắn, liền thấy cơ bắp cân xứng kiện mỹ, tràn ngập mị lực nam tính và sức mạnh. Bất quá, lúc này trên mặt Phó Diệc Sâm lại khó nén được một mệt, mi tâm nhăn lại thành đoàn kéo theo tia phiền muộn, càng làm hắn trông có vẻ suy sụp.

Đêm dài khó ngủ, Phó Diệc Sâm nằm ngửa trên giường, đột nhiên thở dài. Cơ thể mệt mỏi là một phần, chủ yếu là do tâm trạng rất kém. Thật ra, làn sóng fan hâm mộ suýt chìm chết hắn, chặn hắn ở sân bay hai tiếng đồng hồ, đương nhiên, nếu là fan của mình cũng không khiến tâm hắn nguội lạnh đến như vậy. Hắn chỉ là trùng hợp ngồi cùng chuyến bay với một vị tiền bối lóa mắt mà thôi.

Mà người kia và hắn cũng không có bất cứ liên quan nào. Y quả thật chính là nhân vật cấp bậc hàng đầu mà bất cứ ngôi sao nào trong giới cũng muốn vượt qua, hình tượng chuẩn mực sáng chói. Sự nổi tiếng của y, cứ nhìn vào tình cảnh đêm nay sẽ rõ ràng.

Phó Diệc Sâm nhận được vai diễn đầu tiên từ khi chưa tốt nghiệp, tính ra hắn lăn lộn trong giới giải trí cũng đã bốn, năm năm. Trong năm năm qua, vai lớn vai nhỏ không dưới trăm bộ, chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ không bao giờ bỏ qua. Đáng tiếc vai diễn của hắn nếu không phải vai phụ không quan trọng thì cũng chỉ là phối hợp diễn, vẫn luôn ở mép sân khấu ít nổi bật, cứ như vậy không nóng không lạnh trải qua năm năm.

Cũng không phải do Phó Diệc Sâm bị ngoại hình hạn chế, ngược lại, hắn có một thân hình hoàn mỹ, dáng người một mét tám lăm thon dài cân xứng, khuôn mặt tuấn kiệt, giờ tay nhắc chân, nơi đuôi mày khoe mắt đều lộ ra trầm ổn cùng phong thái khiến người người tán thưởng. Điều kiện như vậy muốn lăn lộn trong giới tuyệt đối thừa thãi. Hơn nữa hắn lại vô cùng chăm chỉ, mặc dù là vai phụ nhưng hắn cũng nghiêm túc tận lực diễn ra thần thái, nhưng chung quy cơ hội vẫn không đến, hoặc nên nói, hắn chưa gặp được Bá Nhạc (1) của đời mình.

Người đại diện của hắn – anh Húc cũng từng nói qua, Phó Diệc Sâm tuyệt đối là nhân tài diễn xuất, nếu cho hắn một cơ hội, hắn nhất định một đường thăng tiến. Nhưng vấn đề là, hắn làm người thẳng thắn, không chịu khuất nhục lại quá cứng rắn, thêm nữa hắn vô cùng cố chấp với nguyên tắc của mình, giới giải trí loại người nào cũng có, long ngư hỗn tạp, tính cách hắn như vậy rất khó sống tốt, mà cơ hội, đối với mỗi diễn viên mà nói, là điều quan trọng nhất.

Phó Diệc Sâm thừa nhận anh Húc không sai, nhưng cũng không đời nào nghe theo, hắn kiên trì với nguyên tắc của bản thân. Vì thế, mặc dù hiện tại vẫn không nóng không lạnh, nhưng hắn có đủ nghị lực bước tiếp, chỉ có điều khi màn đêm buông xuống, một mình yên tĩnh hút thuốc, nội tâm hắn như có như không thở dài, giống như bây giờ.

Phó Diệc Sâm thu dọn xong tâm tình liền xoay người cầm di động đặt trên đầu giường. Mặc dù thân thể mệt mỏi nhưng trong đầu lại tỉnh táo dị thường, căn bản ngủ không được, vì thế hắn rảnh rỗi lướt Weibo xem tin tức. Đối với một diễn viên khuyết thiếu tài nguyên nghiêm trọng mà nói, đôi khi tại những nơi như này, vô tình lại chạm đến được cơ hội.

Theo tốc độ phát triển của Internet, văn học mạng cũng một bước đi đến vị trí vô tiền khoáng hậu (2), nhất là tiểu thuyết online, càng được phần lớn giới trẻ cuồng nhiệt theo đuổi yêu thương, đề tài cũng khá đa dạng, ví dụ như huyền huyền, xuyên qua, trọng sinh, cổ đại, tương lai... có một số Phó Diệc Sâm căn bản chưa từng nghe qua, nhưng xu hướng gần đây là phim chuyển thể, càng ngày càng có nhiều tiểu thuyết đứng đầu được chuyển thể thành phim truyền hình.

Phim nghiệp dư cũng có, phim truyền hình cũng có, thậm chí xuất hiện cả hoạt hình, càng ngày càng nhiều tiểu thuyết được lựa chọn chuyển thể. Trong quá trình đó, không chỉ khiến ngành điện ảnh và truyền hình thay máu, đồng thời cũng khiến cho văn học mạng phát triển với tốc độ trước nay chưa từng có. Quả thật là tình huống đôi bên cùng có lợi, ngay cả một đám lớn diễn viên cũng chiếm được cơ hội – cơ hội chuyển mình.

Đây là nguyên nhân khiến Phó Diệc Sâm chú ý đến mấy thứ này, đương nhiên, tiểu thuyết online hẳn cũng xem qua không ít. Trong những năm tháng hẳn còn đi học, từ tiểu thuyết mấy ngàn vạn đến mấy trăm vạn chữ, hẳn từ sáng tới tối nằm trong chăn mải miết đọc, hai con mắt muốn đui mù luôn rồi, bất quá vài năm gần đây luôn không có thời gian rảnh rỗi. Hơn nữa tiểu thuyết online vẫn không thể so sánh với các tác phẩm trước đây, không chỉ do chất lượng, mà còn do nội dung truyền tải tiêu cực không phù hợp, đây là lý do vì sao Phó Diệc Sâm không muốn lãng phí thời gian vào chúng nữa. Về phương diện khác, đối mặt với độc giả ngày càng ham cái mới, rất nhiều trang Web tiểu thuyết kiểm duyệt ngày càng kém, dẫn đến mở cửa tự do cho tác giả, vì thế tự nhiên, các tác phẩm cũng vàng thau lẫn lộn.

Đang lướt, bỗng nhiên một bài viết thú hút ánh mắt Phó Diệc Sâm, tiêu đề vô cùng bắt mắt, “Mary Sue xuống địa ngục hết đi được không!” Mặc dù cách một lớp màn hình, nhưng hẳn vẫn có thể cảm nhận được oán khí nồng đậm, bài viết biểu hiện lượng view đã vượt qua 25 vạn, mà lượng comment cũng đạt tới tận 10 vạn.

Phó Diệc Sâm nâng cằm, mang theo lòng hiếu kỳ nhấn vào. Đầu bài kèm theo một warning #phuntào, đối tượng lên thớt đúng là một trong những thể loại văn mạng đang thịnh hành nhất hiện nay – tiểu thuyết ngôn tình Mary Sue. Phó Diệc Sâm tùy tiện lật xem, đập vào mắt đều là mấy chữ “Tác giả Mary Sue thiếu năng trí tuệ”, “Không có đầu óc”, “Tam quan nát”, tóm lại trên màn hình là một bãi chiến trường nước miếng.

Cuối bài viết, Phó Diệc Sâm tìm được một đường link khác, tên rất là đơn giản thô bạo, “Liên minh chống Mary Sue”. Thế nhưng, khi hắn ấn vào, quả nhiên là mở ra một thế giới mới, bên trong có hàng chục nghìn bài đăng, tất cả đều là bóc phốt tiểu thuyết Mary Sue. Các thành viên của “Liên minh chống Mary Sue” tỏ vẻ, hiện giờ tiểu thuyết ngôn tình đã không cách nào nhìn thẳng, muốn phá hủy tam quan, muốn phá hủy trí tuệ, hãy đến với Mary Sue, Mary Sue máu chó ngập màn hình, Mary Sue tự tìm chết hết đi.

Đây đại khái là nguyên nhân mấy người này tụ tập. Các cô có thể nhiệt tình phun tào văn Mary Sue, các loại tình tiết thiếu năng không logic, các loại tranh cãi hủy tam quan, các loại bệnh tâm thần nào tàn... Phó Diệc Sâm thậm chí tò mò xem qua một số loại tiểu thuyết bọn họ cực lực đề cử, cái gì mà , cái gì mà , còn có ... Đây không phải nghịch thiên, đây là muốn thượng thiên luôn đi?

Phó Diệc Sâm co rút khóe miệng, có chút ghen hờn trên trời. Mặc dù chỉ nhìn lướt qua, nhưng cái thứ ánh sáng Mary Sue này quả thật chói mù mắt hắn, thật sự không cách nào tưởng tượng, đầu óc của tác giả viết ra mấy thứ này cấu tạo kiểu gì.

Quan sát tổng thể một lần, những loại bài viết thế này đều có hơn vạn lượt trả lời, có thể thấy oán khí của bọn họ lớn đến mức nào, cách màn hình vẫn cảm nhận được các thành viên của “Liên minh chống Mary Sue” oán niệm cực kỳ sâu sắc.

Sau khi Phó Diệc Sâm xem qua một đoạn hài kịch ngắn ngắn như vậy, không ngờ chớp mắt đã là hai giờ sáng. Bất tri bất giác cơn buồn ngủ ập đến, Phó Diệc Sâm mơ màng tiến vào mộng đẹp, tứ chi thon dài tùy tiện để ngang trên giường, trong tay còn cầm di động, thậm chí màn hình vẫn đang sáng, mà nội dung trên màn hình, cũng là trang Web của “Liên minh chống Mary Sue”.

Trong nháy mắt, căn phòng yên tĩnh bỗng nhiên xuất hiện một vệt trắng lóa mắt, bất quá chỉ là thoáng qua, Phó Diệc Sâm ngủ say căn bản không phát hiện. Sau khi ánh sáng kia tan biến, cũng không có chuyện gì xảy ra, giống như một màn vừa rồi chỉ là ảo giác.

Ngày hôm sau, Phó Diệc Sâm bị một giọng nói xa lạ đánh thức. Lúc mơ màng tỉnh giấc, Phó Diệc Sâm chỉ cảm thấy giường đệm hôm nay thoải mái kỳ lạ, chỉ là dư quang phảng phất trong đôi mắt khép hờ một thân ảnh xa lạ khiến đáy lòng hắn có dự cảm quái dị, tựa như ý thức còn đang trong mộng, nửa tỉnh nửa mơ.

“Thiếu gia, đến lúc rời giường rồi, bữa sáng đã chuẩn bị xong.”

Giọng nói cung kính mà tràn ngập nuông chiều, hình như có chút già nua nhưng ngữ khí hiền lành, hơn nữa thật xa lạ, nhưng cách hẳn rất gần. Phó Diệc Sâm giật mình lập tức từ trên giường ngồi thẳng lên, giấy tiếp theo cả người hẳn liền cứng lại.

Chỗ này không phải ở khách sạn, đây là một căn phòng rộng rãi tràn ngập ánh sáng, đập vào mắt là tủ quần áo, đèn trần, giường đệm, tất cả đều lộ ra một cỗ khí tức xa hoa hủ bại. Mà cạnh giường hẳn, là một ông lão mặc tây trang chỉnh tề đứng thẳng, trong mắt ông lộ ra toàn bộ là cung kính cùng sùng nịnh không nói nên lời.

Phó Diệc Sâm không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, không rõ ràng tình huống trước mặt lắm. Ông lão bên giường lại nhếch miệng cười, hướng hẳn khom lưng, giọng điệu vô cùng nghiêm cẩn, “Thiếu gia, cậu cuối cùng đã dậy.”

Phó Diệc Sâm trong lòng nhảy dựng, hẳn chắc chắn mình không quen biết người này, nhưng hẳn cũng khẳng định người trước mặt là đang nói chuyện với mình, nhưng mà, chuyện này rốt cuộc là sao, hẳn đang nằm mơ?

Phó Diệc Sâm còn chưa mở miệng, ông lão kia đã thuận thực cầm lấy quần áo treo trên giá đi về phía Phó Diệc Sâm, “Thiếu gia, bữa sáng đã chuẩn bị xong xuôi, có chút tết cậu thích ăn nhất.” Ông vừa nói, một bên vươn tay định giúp Phó Diệc Sâm mặc quần áo.

Lúc này, Phó Diệc Sâm phản xạ có điều kiện chặn lại hành động của lão, bật thốt ra, “Tôi không thích chút tết.” Nói xong mới hơi hơi sững sốt, thiếu lễ phép như vậy hình như không tốt cho lắm.

Ông lão giật mình một chút, nhưng rất nhanh tươi cười trên mặt đã khôi phục. Phó Diệc Sâm chỉ thấy ông cung kính cầm quần áo đưa tới trước mặt mình, rồi sau đó cười nói, “Tôi lập tức thông báo chú Chung chuẩn bị lại.”

Khóe miệng Phó Diệc Sâm co rút, đây rốt cuộc là chuyện tốt gì? Hẳn tự chán an bản thân một hồi, khi đối mặt với hoàn cảnh lạ lẫm như này, hẳn càng phải cố gắng giữ bình tĩnh, bất luận tình huống như thế nào, lúc này quan trọng nhất là tỉnh táo suy nghĩ.

Thẳng đến khi ông lão khom lưng lui ra ngoài, khép lại cửa phòng, Phó Diệc Sâm mới thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc này, một thanh âm đột ngột vang lên khiến hẳn không tự chủ được giật nảy mình.

Xin chào, hoan nghênh ngài tiến vào thế giới tiểu thuyết, tôi là hệ thống xoay chuyển Mary Sue.

Thanh âm máy móc, thiên về nam tính, hơn nữa giọng điệu này, luôn cảm thấy có chút kỳ quái.

Phó Diệc Sâm rất nhanh xác định trong phòng chỉ có mình hẳn, hơn nữa người máy gì đó cũng không thấy, nhưng giọng nói này rõ ràng quanh quẩn trong phòng, không, chính xác mà nói, là trong tâm trí hẳn. Nghĩ đến đây, toàn bộ dây thần kinh của Phó Diệc Sâm đều căng ra.

“Ai?” Phó Diệc Sâm bật người cảnh giác đứng lên.

Ngài đã buộc định vào hệ thống xoay chuyển Mary Sue, từ nay về sau sẽ cùng hệ thống tồn vong, xin ngài đừng kinh hoảng, đừng sợ hãi được không?

Vẫn là tiếng nói máy móc, không chứa tình cảm nhưng lần này có chút kì lạ khiến Phó Diệc Sâm khó có thể lý giải, chính là hai chữ cuối cùng “được không” kia, nào có giống như an ủi, cái loại ngữ điệu này giống như chua ngoa ghét bỏ, cuối cùng trong đầu Phó Diệc Sâm từ từ đúc kết ra câu nói kia, “Mary Sue xuống địa ngục hết đi được không!”

“Người là cái gì?” Phó Diệc Sâm cố gắng giữ cho mình tỉnh táo, tuy rằng câu từ của nó không rõ ràng, nhưng hai chữ Mary Sue vẫn hiện sờ sờ trước mắt hẳn, không phải trước khi đi ngủ, hẳn còn đang xem bài viết kia sao, cho nên nhất định là có mối liên hệ gì đó, lúc này nên bình tĩnh suy luận.

Hệ thống không phải là đồ vật Giọng nói máy móc đậm ngữ khí phun tào, thật sự rất quỷ dị, Tôi là hệ thống xoay chuyển Mary Sue, Mary Sue xuống địa ngục hết đi được không!

Phó Diệc Sâm cau mày lại, quả nhiên cùng bài viết kia có liên quan, chỉ là tình huống quỷ dị này nên giải thích thế nào đây? Cho dù hẳn nhìn thấy quỷ cũng sẽ không kinh ngạc đến mức này đâu, mấu chốt là hẳn

vẫn không hiểu tại sao lại thành ra như vậy.

Phó Diệc Sâm hít sâu một hơi, tự trấn an bản thân, lúc này mới mở miệng thăm dò, “Vậy phiên người giải thích rõ một chút, đang xảy ra chuyện gì, với lại người... người là đồ chơi gì vậy?”

Chú thích:

(1) Tương truyền, Bá Nhạc là một vị thần cai ngựa trên thiên đình, có thể tìm ra con ngựa tốt chỉ bằng một cái nhìn, ở đây ngụ ý là một người giỏi biết phát hiện và sử dụng tài năng.

(2) Vô tiền khoáng hậu có nghĩa là chưa từng có trước đây và sau này cũng không có lại hoặc khó có thể có lại, dường như xảy ra duy nhất một lần, có một không hai.

2. Chương 2

Phó Diệc Sâm là một người trầm ổn, trầm ổn của hắn được rèn giũa trong năm năm không nóng không lạnh tại giới giải trí, nhưng ngay cả như vậy, đối mặt với tình huống khó hiểu trước mặt, đáy lòng hắn vẫn không nhịn được bồn chồn, thật sự là hết sức quái đản.

Hệ thống xoay chuyển Mary Sue không phải là đồ – chơi, hệ thống xoay chuyển Mary Sue là do năng lượng oán niệm cực lớn từ các thành viên của “Liên minh chống Mary Sue” ngưng tụ thành, do đó hình thành thể giới hư ảo là hệ thống, hệ thống không phải là đồ – chơi.

Phó Diệc Sâm giật mình, hắn trực tiếp xem nhẹ khẩu âm máy móc mang theo bất mãn kia, trong nháy mắt nắm được điểm mấu chốt, “Thể giới hư ảo?”

Đúng, đây là một thể giới hư ảo, có nguồn gốc từ một cuốn ngôn tình tiểu thuyết Mary Sue, cũng chính là thể giới trong sách, thể giới Mary Sue. Mary Sue xuống địa ngục hết đi được không!

Khóe miệng Phó Diệc Sâm co giật, cái loại phun tào này thật sự rất không phù hợp với giọng nói máy móc, có điều hắn cũng hiểu đại khái chuyện gì đang xảy ra rồi. Nói tóm lại, hiện tại hắn đang ở trong một thể giới hư ảo, mà thể giới này bắt nguồn từ một cuốn tiểu thuyết Mary Sue, dùng cách nói đơn giản một chút, hắn xuyên sách.

“Giống như nằm mộng hả?” Nằm mộng, linh hồn rời khỏi thân thể, trôi dạt vào một thể giới không tên. Ở trong mộng sẽ cảm thấy xung quanh tất cả đều chân thật, thân thể của mình cũng là thật, nhưng chỉ khi tỉnh mộng mới phát hiện hết thảy đều là ảo ảnh. Mà hiện tại khác biệt duy nhất giữa đi vào trong sách và nằm mộng, chính là hắn biết rõ mình đang ở trong mộng ảo.

Mộng là cái quỷ gì?

Tiếng nói máy móc, giọng điệu khó ở, Phó Diệc Sâm nhắm mắt, trầm nghĩ nhất định phải nhanh chóng làm quen với cái miệng hở ra là phun tào của hệ thống. Nhưng mà, Phó Diệc Sâm còn chưa mở miệng, âm thanh máy móc lại phát ra:

Ngài đã bị cưỡng chế buộc định vào hệ thống xoay chuyển Mary Sue, từ nay về sau cùng hệ thống cùng tồn vong.

“Nếu đã vậy... Ta phải làm thế nào mới có thể quay về?” Phó Diệc Sâm chỉ cảm thấy khóe môi khô khốc, không cần biết hắn vào bằng cách nào, nhưng hắn có cách giúp hắn thoát khỏi nơi này chứ? Tuy rằng việc này chẳng khác nào nằm mơ, nhưng bởi vì rõ ràng chân tướng, cho nên so với mơ chân thật hơn gấp bội, cũng càng khiến người sợ hãi.

Xoay chuyển kết cục của nữ chính Mary Sue và nam chính, nam chính đáng lẽ phải đến với nữ phụ biết không! Lúc giới thiệu còn không quên phun tào, hệ thống này đối với Mary Sue oán niệm thật sâu ha.

“Cốt truyện như thế nào?” Tuy rằng rất nhạy bén đối với các loại kịch bản, nhưng mà trước tới giờ hần chưa từng xem qua tiểu thuyết Mary Sue, chỉ biết một số đặc tính, hơn nữa, tiểu thuyết Mary Sue có đến vài ngàn cuốn, hần làm sao biết cái nào là cái nào? Nam nữ chính là ai? Nội dung kịch bản sẽ ra sao?

Bất quá rất nhanh, hệ thống phun tào liền trả lời hần.

Kí chủ mời tiếp nhận thông tin, kí chủ mời tiếp nhận thông tin.

Mặc dù cảm thấy giọng điệu của hệ thống có chút thiếu tròn, Phó Diệc Sâm cặn lời chỉ có thể mở miệng, “Tiếp nhận.”

Chỉ cần nói trong đầu thôi, không cần mở miệng được không?

Phó Diệc Sâm: ... Không, không phải là có chút thiếu tròn, là rất rất thiếu tròn.

Lượng thông tin cực lớn liền phô thiên cái địa (1) tràn vào trong đầu Phó Diệc Sâm, nhanh chóng quét qua một vòng. Phó Diệc Sâm sửng sốt trong chốc lát, không phải là thông tin khó tiếp thu hay khó hiểu, sự thật là... chói mù hai mắt của hần. Khó trách, khó trách “Liên minh chống Mary Sue” lại ra đời.

Đây là một cuốn tiểu thuyết Mary Sue vườn trường tên là . Không thể trách Phó Diệc Sâm tự nhiên nổi gân xanh, đây không phải là tác phẩm khiến “Liên minh chống Mary Sue” phát điên đó sao? Lúc ấy, hần chỉ nhìn lướt qua, cũng không để tâm lắm, căn bản không nghĩ tới bị hố đau đến như vậy.

Phó Diệc Sâm nhớ rõ, lúc ấy liếc mắt vừa vặn chính là tác phẩm này bị trào phúng một hồi. Hình như tác giả này tự mình đi ký hợp đồng với một trang web khá nổi tiếng, không ngờ bị từ chối, hình như là diễn đàn Tấn Giang gì đó. Bạn nhỏ tác giả sau một hồi tức giận loay hoay trước cửa tòa soạn, liền chạy về diễn đàn phun nước miếng nhạo báng biên tập Tấn Giang không có mắt, sau đó bị quần chúng xúm lại ném đá.

Phó Diệc Sâm đỡ trán, những thứ loạn thất bát tao như thế hần thật sự không có lấy một tia hứng thú, tại sao hần lại bị mắc kẹt ở giữa chứ? Còn nữa oán niệm thâm cừu của bọn họ thì liên quan khỉ gì đến hần? Toàn thế giới vài tỷ người, sao nhất định phải buộc định vào hần?

Phó Diệc Sâm hít sâu một hơi, hiện tại không phải là thời điểm để đau trứng, oán giận cũng không giải quyết được vấn đề gì, nghĩ biện pháp thoát khỏi nơi này mới là ưu tiên hàng đầu.

là một cuốn ngôn tình thanh xuân vườn trường, lấy cái nhìn của nữ chính Mary Sue để triển khai nội dung, hơn nữa còn đau khổ sử dụng ngôi thứ nhất. Truyện rất dài, nội dung tuy rằng là tổ hợp máu chó và sét đánh, nhưng tình tiết cũng có tiến có lùi có thoải mái có pháp phòng có thăng hoa – Phó Diệc Sâm đem nội dung kịch bản tổng kết ra một câu.

Nữ chính Tô Tố Tố là một nữ sinh mười bảy tuổi sinh ra trong một gia đình phổ thông, lớn lên rất tầm thường. Một lần vô tình trở thành ân nhân của phu nhân hiệu trưởng trường quý tộc Tinh Dao, bởi vậy nên ngoài ý muốn nhận được cơ hội học tập tại Tinh Dao, cũng được phân đến ban một nổi tiếng toàn trường.

Trường quý tộc Tinh Dao là ngôi trường uy tín nhất, nổi danh nhất cả nước. Gần như tất cả mọi người đều mơ ước một lần bước chân vào ngôi trường này, nhưng không phải ai muốn vào liền có thể, phải có nền tảng kinh tế vững mạnh, không thì địa vị tuyệt đối, hoặc là bối cảnh gia tộc hùng hậu, tóm lại, bên trong đều là các cậu ấm cô chiêu có tiền có địa vị.

Nhưng chính là thần kỳ như vậy, nữ chính làm xong một việc tốt, liền quang minh chính đại bước vào ngôi trường này.

Mà ban một nổi tiếng toàn trường, rốt cục có lai lịch lớn thế nào ư? Đó là nơi tề tựu các công tử tiểu thư thế gia, sau lưng mỗi người đều có các tập đoàn tài chính lớn hàng top thế giới chống lưng, ngay cả hiệu trưởng cũng không dám quở bọn họ. Tình cờ là, nam chính của cuốn tiểu thuyết này, một tên khốc suất bá đạo, đẹp trai như thiên sứ, lạnh lùng như ác ma – Thẩm đại thiếu gia, Thẩm Thiên Dục, cũng học ngay ban một.

Vì thế, nội dung máu chó của câu chuyện liền mở màn. Nữ chính gia cảnh bình thường, chính trực dũng cảm nhưng nhan sắc lại không tầm thường, cứ như vậy trở nên khác biệt với đám người xu nịnh xung quanh ác ma nam thần, khiến y dần chú ý đến cô. Từ đó về sau hai người bắt đầu một đoạn tình yêu tương ái tương sát, thoải mái ấm áp nhưng không thiếu phần mãnh liệt thăng trầm. Giữa đường, còn xuất hiện một

tên nam phụ trung khuyến – trưởng tôn quân nhân thế gia – Hạ Hầu Minh chen chân, đương nhiên còn có cả nam phụ số ba là con trai thị trưởng, về phần vai tên pháo hôi ít đất diễn khác không cần nhắc đến.

Cuối cùng bước ngoặt của Tô Tổ Tổ là tìm ra thân thế thật sự của bản thân. Tóm lại, đây là một đám công tử mắt cao hơn đầu, tất cả đều rơi vào lưới tình với nàng công chúa lọ lem. Trải qua cuộc tranh đấu gay gắt, nam chính ác ma nghiền ép hết thủy chương ngại vật, đến bên chân ái đời mình là nàng lọ lem.

Không hổ là Mary Sue, nghiền ngẫm xong cốt truyện Phó Diệc Sâm thật lâu vẫn chưa hoàn hồn, về mặt có chút ăn không tiêu.

“Ta có thể đi tự sát không?” Bàn tay vàng dày như thế bảo hấn ngăn cản thế nào? Hơn nữa, Phó Diệc Sâm nhìn chăm chăm vào ngón tay với khớp xương rõ ràng, thon dài, hiển nhiên biết đây không phải là cơ thể của mình, “Nếu đây là một thế giới hư ảo, như vậy nói cách khác, tồn tại trong thế giới này chỉ là ý thức của ta mà thôi, cơ thể của ta hẳn còn đang ở thế giới thực, nếu ta chọn tự sát, có phải ý thức của ta sẽ trở lại với thân thể?” Phó Diệc Sâm lãnh tỉnh mà lý trí hỏi.

Kí chủ suy nghĩ quá nhiều được không? Tiếng nói máy móc vang lên, mang theo điểm trào phúng quỷ dị.

Phó Diệc Sâm gân xanh nổi lên, đây thật sự là một hệ thống không có sinh mệnh, chỉ có ý thức ư?

Đây là một thế giới hư ảo trong sách, hết thủy đều là ảo ảnh, nhưng đối với kí chủ mà nói, những thứ này là sự thật.

“Xin chỉ giáo.” Phó Diệc Sâm trong lòng nhảy dựng, có loại dự cảm chẳng lành.

Nói tiếng người được không. Hệ thống ngạo kiều tỏ vẻ khó hiểu.

Phó Diệc Sâm run rẩy khước miệng, trong lòng thầm nghĩ chờ sau khi nắm rõ tình hình, mình nhất định sẽ “chăm sóc” nó thật tốt, “Ý người là gì?”

Ý thức của kí chủ là sự tồn tại chân thật duy nhất, kí chủ đã buộc định vào hệ thống xoay chuyển Mary Sue, cho nên ý thức của ngài và hệ thống cùng tồn vong, hệ thống sống kí chủ sống, hệ thống chết kí chủ chết, nhưng nếu kí chủ chết, hệ thống vẫn có thể đổi sang một kí chủ mới.

Mẹ nó đây không phải là nếu người chết ta cũng chết, nhưng nếu ta chết người lại không gặp vấn đề gì ư? Phó Diệc Sâm có chút đau đầu đỡ trán, hẳn tối qua nhất định là đâm phải phân, cho nên giờ mới đối mặt với thứ xui xẻo này.

Vì vậy một kí chủ tử vong, ý thức của kí chủ đã chết thật rồi.

Phó Diệc Sâm hít sâu một hơi, “Vậy nếu ta có thể sống sót ở thế giới này thì sao?” Ý thức điều khiển thân thể, phán định một người sống hay chết đều dựa trên ý thức, nếu ý thức của mình quanh quẩn ở thế giới này, vậy có thể nói là mình sống ở thế giới này. Căn cứ vào tình huống trước mặt, lai lịch của thân thể này hiển nhiên không tầm thường, nói vậy điều kiện sinh hoạt và các phương diện khác đều không tồi, vậy hẳn ở thế giới này sống đến khi chết có được không?

Hệ thống xoay chuyển Mary Sue chỉ cần kí chủ thay đổi kết cục của Mary Sue và nam chính, làm nam chính trở lại bên cạnh nữ phụ, nội dung câu chuyện đã bắt đầu, nếu không thể thay đổi, Mary Sue và nam chính có Happy Ending cũng là lúc hệ thống báo hỏng, hệ thống chết, kí chủ chết, thế giới trong sách sụp đổ, Mary Sue xuống địa ngục hết đi được không!

Phó Diệc Sâm lại hít sâu một hơi, hệ thống trả lời rất rõ ràng, không thể. Cách duy nhất để rời khỏi thế giới này chính là thay đổi kết cục, vốn kết thúc là nữ chính Tô Tổ Tổ cùng nam chính Thẩm Thiên Dục ở bên nhau, một lễ cưới long trọng linh đình. Cho nên việc hấn cần làm, không những phải thay đổi nội dung câu chuyện, không để hai người kia yêu đương thành công, còn phải cam đoan Happy Ending cho nam chính và nữ phụ.

“Ta muốn biết tiến độ.” Làm một người qua đường, hẳn làm sao có thể đọc được ý nghĩ của hai kẻ đương sự được chứ, vạn nhất hấn thành công chia rẽ hai người họ, nhưng trong lòng một người vẫn còn thích đối phương, vậy phải làm sao?

Hệ thống sẽ cảm ứng tùy thời đưa ra nhắc nhở.

Phó Diệc Sâm: ...

“Cốc cốc ~” Đúng lúc này, bỗng truyền đến tiết tấu gõ cửa đều đặn, sau đó thanh âm vừa rồi lần thứ hai truyền vào tai Phó Diệc Sâm.

“Thiếu gia, cậu vẫn ổn chứ?”

“Khụ ~” Phó Diệc Sâm hắng giọng một cái, quay đầu nhìn thấy quần áo xếp chỉnh tề trên giường, một kiện áo sơ mi trắng tinh cùng một bộ đồng phục màu đen, chất liệu cao cấp quý phái, ở cổ áo còn thêu một dòng chữ nhỏ “Trung học Tinh Dao”, còn cổ tay áo là huy hiệu trường, mỗi bộ phận đều được thiết kế vô cùng tinh xảo.

Xem ra, mình cũng là một học viên của Tinh Dao, cái này thật ra rất thuận tiện, ở gần đương sự dĩ nhiên tốt nhất.

Phó Diệc Sâm nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo tử tế, tuy rằng còn chưa biết thân thể này mặt ngang mũi dọc ra làm sao, nhưng chiều cao so với cơ thể ở hiện thực của hắn không sai biệt lắm, đều là dáng người cao ngất, hơn nữa đường cong cơ bắp so với hắn càng thêm ra hình ra dạng, hắn là rèn luyện không ít. Phó Diệc Sâm đối với ngoại hình mới của mình rất vừa lòng.

Mở cửa phòng, Phó Diệc Sâm lần thứ hai bị đại sảnh tráng lệ làm cho rung động, đập vào mắt đều là khí thế xa hoa hủ bại. Hắn ở lầu hai, mở cửa lập tức thấy được cảnh tượng dưới đại sảnh, hầu gái mặc trang phục thống nhất bận rộn qua lại, quét tước gian phòng, thấy hắn xuất hiện liền đồng loạt nghiêm túc cúi đầu, sau đó cung kính kêu lên.

“Thiếu gia buổi sáng tốt lành.”

Phó Diệc Sâm kiểm chế khoe miệng đang giật giật, hắn diễn qua không ít phim thần tượng, cũng chưa từng thấy qua trường hợp như vậy.

“Thiếu gia, trước cậu nên đi rửa mặt.” Ông lão mặc tây trang cười tủm tỉm, khom người nói.

Quản gia, Tề thúc. Đúng lúc này, trong đầu Phó Diệc Sâm đột nhiên vang lên âm thanh máy móc của hệ thống, khiến Phó Diệc Sâm thiếu chút đứng không vững.

Phó Diệc Sâm không trả lời, mà đi theo Tề thúc hướng về phía toilet, bất quá ngay khi bước vào toilet, Phó Diệc Sâm đột nhiên nhớ đến một chuyện rất quan trọng.

[Thân phận của ta là ai?] Đây chính là vấn đề quan trọng, làm rõ thân phận của mình, sau đó mới có thể diễn tốt nhân vật này, đối mặt với những người khác nhau nên có phản ứng hợp lý, thân là một diễn viên, vấn đề này rất đơn giản, nhưng hiện tại hắn có kịch bản lại không biết mình đóng vai nhân vật nào.

Hạ Hầu Minh. Máy móc trả lời.

“Fuck.” Phó Diệc Sâm buột miệng thốt ra.

Không thể trách hắn không đủ ổn trọng, ngay khi hệ thống máy móc nói ra cái tên của trưởng tôn quân nhân thể gia kia – cũng chính là nam phụ số 2, Phó Diệc Sâm cũng đồng thời thấy được chính mình trong gương.

Mẹ nó, đây không phải là khuôn mặt của mình sao?

Tác giả có lời muốn nói:

Hệ thống dùng , Phó Diệc Sâm nói chuyện trong đầu với hệ thống dùng [], các đối thoại khác dùng như bình thường ” “.

Chú thích:

(1) Phô thiên cái địa: trải khắp trời che kín đất, ngụ ý cái thế lớn mạnh/ ừn ừn kéo đến.

3. Chương 3

“Thiếu gia?” Tề thúc có chút nghi hoặc nhìn Phó Diệc Sâm.

“Ông ra ngoài trước đi.” Phó Diệc Sâm áp xuống sóng to gió lớn trong lòng, bình tĩnh phun ra mấy chữ. Lúc nói còn lộ ra bảy phần lãnh liệt, cộng thêm ba phần mỉa mai, hoàn mỹ bày ra khí thế trời sinh của nam chính ngôn tình.

“Vâng thiếu gia, tôi đứng ngay bên ngoài, nếu thiếu gia có việc chỉ cần lên tiếng.” Tề thúc không hề nghi ngờ, trước sau như một giữ thái độ cung kính, còn thuận tiện đóng cửa.

Phó Diệc Sâm lúc này mới trầm thấp thở dài, nhìn vào khuôn mặt trẻ ra bốn tuổi trong gương. Ngoại trừ có vẻ non nớt hơn so với hắc, mới mười tám tuổi thân đã cao hơn một mét tám, ngũ quan anh tuấn sắc lạnh như điêu khắc, thậm chí trong đáy mắt còn lộ ra khí áp lãnh liệt không hợp tuổi, rất ra dáng một quân nhân thực thụ.

[Cho nên, giờ ta là nam phụ số hai Hạ Hầu Minh?] Phó Diệc Sâm mơ hồ xác nhận.

Phải, kí chủ chính là nam phụ số hai Hạ Hầu Minh. Trả lời hắc là âm thanh máy móc của hệ thống.

Phó Diệc Sâm trừng mắt hất nước lên mặt, bị nước lạnh kích thích, rất nhanh khiến hắc bình tĩnh trở lại. Như vậy, thân phận mới này, thật ra không hắc là chuyện xấu. Thân là nam phụ số hai, hắc nắm chắc có rất nhiều cơ hội tiếp xúc với nam nữ chính, vừa lúc thuận tiện ngăn cản hoặc chia rẽ tình cảm chớm nở giữa bọn họ, tuyệt đối là điều kiện có lợi nhất.

Về phương diện khác, là nam phụ số hai của , được ông trời ưu ái phát thưởng bàn tay vàng, hắc hoàn toàn có đầy đủ ưu thế để thực hiện kế hoạch.

Hơn nữa, việc này đối với một diễn viên suốt năm năm đóng vai phụ không quan trọng mà nói, đây tuyệt đối là một cơ hội tốt để mài giũa kỹ năng diễn xuất của mình, hoặc là nói, cơ hội để hắc phô bày thực lực — Phó Diệc Sâm chỉ có thể lạc quan nghĩ.

Dựa vào tường gạch được lau đến sáng bóng, Phó Diệc Sâm lấy tốc độ nhanh nhất chỉnh lý một số thông tin về nam phụ số hai Hạ Hầu Minh. Không thể không nói, dàn nam phụ trong cuốn ngôn tình Mary Sue này, so với đại đa số nam phụ trong phim thần tượng hắc biết, tuyệt đối chỉ có hơn chứ không có kém, để tổng kết ra đám nhân vật đó cũng mất vài phút đồng hồ.

Thứ nhất, người có quan hệ thân thiết với nam chính (bạn bè hoặc anh em), từ khí độ đến bề ngoài đều không thua kém nam chính, nhưng thường sẽ đứng ở vị trí hỗ trợ nam chính.

Thứ hai, nhân vật Boss số một, tiền tài quyền thế địa vị so với nam chính chỉ hơn chứ không kém, hơn nữa luôn cường thế chiếm đoạt nữ chính, nhưng mãi mãi vẫn không có được.

Thứ ba, gia cảnh ưu việt, năng lực xuất chúng, sự nghiệp thành công, đẹp trai bức người, nhưng cho dù bọn họ hi sinh vì nữ chính nhiều thế nào, cuối cùng đều sẽ bị nữ chính cự tuyệt.

Thứ tư, đẹp trai giàu có, anh tuấn phi phàm, thậm chí có chút phong lưu, nhưng chỉ si tình với nữ chính, không tiếc vì cô mà liều lĩnh, bất quá cho dù cố gắng đến thế nào cũng không chạm được đến trái tim nữ chính.

Thứ năm, chính là người mà vì yêu mà buông tay, thành toàn cho nam nữ chính, sau đó ảm đạm cô đơn, cũng có thể cùng nữ phụ số 2 hoặc nữ phụ số n gượng ép thành đôi.

Tóm lại chính là một bộ ấm chén (1), mà Hạ Hầu Minh thân là nam phụ số hai trong tiểu thuyết Mary Sue vườn trường, hiển nhiên không thể thoát khỏi những con đường trên. Xuất thân từ một quân nhân thế gia, thân phận cao quý địa vị hiển hách, còn có thể lực hơn người, trí tuệ xuất chúng, từ nhỏ đã được rất nhiều vị trưởng bối ưu ái; lớn lên vô cùng đẹp trai, cộng thêm văn võ toàn tài, ở trường nhất định là nhân vật phong vân đứng đầu; mặc dù khí thế rất lãnh liệt, rất dọa người, nhưng đương nhiên là một tên trong nóng ngoài lạnh, hơn nữa sau khi rơi vào lưới tình với nữ chính, chỉ còn hai chữ – si tình.

Ngoại trừ việc không chiếm được trái tim của nữ chính, nam phụ Hạ Hầu Minh một thân khóc suốt buổi buổi không thua kém nam chính, nhưng dù vậy, cũng không thể thoát khỏi số phận nam phụ. Yêu nữ chính lộ lem đến đau lòng, nhưng nữ chính chỉ có thể chọn một, vì thế nam phụ bên ngoài mỉm cười trong tim nhỏ máu nhìn hai người kia tú ân tú ái, chính mình lại buồn bã thương tâm.

Đương nhiên, tuy rằng nam phụ lựa chọn buông tay nữ chính, nhưng tâm tình hắn cũng là một mảnh chết lặng, tuyệt đối sống không quá tốt, như vậy mới diễn tả ra rằng hắn yêu nữ chính rất sâu đậm, đây chính là quy luật bất thành văn của Mary Sue: “Tất cả đều không kiểm chế được yêu tôi”.

Phó Diệc Sâm nghiên cứu nhân vật đã thành thói quen, rất nhanh đã vạch ra vài điểm mấu chốt, từ cách thức suy nghĩ, đến hành vi biểu tình... đều phán đoán vô cùng chuyên nghiệp. Sau đó hắn hít sâu một hơi, bước ra khỏi phòng tắm.

“Thiếu gia, bữa sáng đã đổi sang món khác.”

Phó Diệc Sâm vừa mới mở cửa, Tề thúc liền cung kính tiến lên tiếp đón. Lúc này Phó Diệc Sâm mới nhớ ra, ban nãy hắn không chú ý hình như có nói không thích ăn bít tết đầu bếp chuẩn bị, hắn bây giờ là Hạ Hầu Minh, không phải Phó Diệc Sâm.

Vì thế, Phó Diệc Sâm không nhẹ không nặng “ừ” một tiếng, sau đó theo trí nhớ của Hạ Hầu Minh, miêu tả lại căn nhà cao cấp này, bình tĩnh hướng tới bàn ăn siêu cấp của mình, vừa lớn vừa xa hoa. Đãi ngộ cấp độ hoàng gia thế này, mặc dù xuất hiện ở một gia tộc quân nhân rất không hợp lý, nhưng một màn này thành công chọc mù hai mắt Phó Diệc Sâm.

Phó Diệc Sâm mặt không đổi sắc ngồi vào ghế thứ mười một trên bàn ăn, sở dĩ có thể chuẩn xác tìm được vị trí của mình, là do bữa sáng của hắn đã đặt sẵn ở đó, mà lúc này cả một cái bàn lớn như vậy chỉ có mình hắn, trừ hắn ra không còn ai khác.

Dao nĩa đặt cẩn thận hai bên, Phó Diệc Sâm liếc mắt nhìn bữa sáng của mình, thật phong phú. Xúc xích, thịt xông khói, cà chua, bánh mì nướng, trứng ốp la... Mỗi món đều đặt ở vị trí vô cùng thích hợp, không khác gì một bữa tiệc cho kẻ sành ăn.

Phó Diệc Sâm bất động thanh sắc cầm lấy ly sữa uống một hơi —— tự an ủi. Bên cạnh hắn, ngoại trừ Tề thúc vẫn luôn cung kính, còn mọc thêm hai nữ hầu gái và một ông chú thân thể béo tròn mặc trang phục đầu bếp, mấy người ai nấy đều cung kính, mặt mang tươi cười nhìn Phó Diệc Sâm —— ăn sáng.

Hầu gái Tiểu An, hầu gái Tiểu Lệ, đầu bếp chú Chung. Tiếng nói máy móc hợp thời vang lên.

Phó Diệc Sâm bất động thanh sắc mày khẽ giật, sau đó cắt ra một miếng xúc xích đưa vào miệng, chậm rãi nhai, sau đó chân mày cau lại, “Không đủ mặn.”

Mấy người vây quanh thần sắc biến đổi, nhất là đầu bếp, nhưng sau khi kinh ngạc qua đi, hắn lập tức khom người nói, “Thiếu gia thứ lỗi, lần sau tôi nhất định chú ý.”

Phó Diệc Sâm cũng không trả lời, giữ nguyên nét mặt tiếp tục ăn. Dưới đáy lòng, Phó Diệc Sâm yên lặng bổ sung một câu, thật ra hắn quen ăn mặn, hơn nữa, hắn từ trước tới giờ chỉ thích đồ ăn kiểu Trung, cho nên... “Còn nữa, sau này chỉ làm thức ăn kiểu Trung.”

Năm người ở đây đều kinh ngạc, nhưng chỉ một giây, Chung thúc liền vội vàng đáp lại, dù sao tôn chỉ của bọn họ là cung cấp cho chủ nhân sự phục vụ tốt nhất.

Phó Diệc Sâm vẻ mặt bình tĩnh, đáy lòng lại tràn lên một trận kích động khó hiểu. Không phải bởi vì khoái cảm áp đảo kẻ khác, thân là một người yêu diễn xuất như mạng sống nhưng luôn không có cơ hội tỏa sáng, lần này hắn không những có thể tự do phát huy, lại còn có thể tùy thích diễn theo ý mình. Dù sao trừ bỏ những diễn biến chính ghi trong sách, còn lại diễn viên đều có thể bổ sung tình tiết, hơn nữa không có kịch bản cụ thể, quả thật khiến người kích động.

Ăn sáng xong xuôi, Phó Diệc Sâm đưa tay nhìn đồng hồ vạn đô, vừa vặn là 7:35. Trong nguyên tác nhiều lần nhắc tới, Hạ Hầu Minh do hoàn cảnh gia đình ảnh hưởng mà ý thức và tác phong luôn quân chính nghiêm minh, rất cố chấp với thời gian, không chỉ như thế, từ sinh hoạt, làm việc đến nghỉ ngơi đều vô cùng có quy luật, càng không phải người tùy tiện làm bậy.

Mặc bên ngoài áo khoác đồng phục, Tề thúc tự mình cầm lấy túi xách của hắn đi theo ra xe. Mà lúc này, tài xế sớm đã cung kính giúp hắn mở cửa.

“Thiếu gia, mời.”

Tài xế tư nhân, A Nguyên.

Tuy rằng hệ thống phun tào rất thiếu đòn, nhưng công năng cung cấp thông tin ngược lại rất đáng được khen ngợi. Bất quá, lúc này Phó Diệc Sâm nhìn chăm chăm vào ô tô sang trọng xa xỉ trước mặt, mặc dù trên mặt không gợn sóng, nhưng trong đầu lại lung tung lóe lên vài chữ “quan chức tham nhũng”, “vi phạm pháp luật”.

Bảy rưỡi bắt đầu xuất phát, hai mươi phút sau đến Trung học Tinh Dao, sau đó lại mất mười phút đi bộ đến ban một năm ba, vừa vặn là lúc học sinh Tinh Dao chấm dứt giờ tự học nửa tiếng, không chỉ thành công tránh thoát làn sóng vây xem của đám học sinh, còn không phải tham gia tiết học nhằm chán vô vị kia.

Đây chính là cách đến trường của Hạ Hầu Minh trong nguyên tác, đương nhiên, Phó Diệc Sâm lý giải rằng chỉ có tên tác giả khoa trương, hành văn ấu trĩ kia mới có thể viết ra tình tiết như vậy.

Bất quá thật không khéo, Phó Diệc Sâm mới đến phải dùng thêm chút thời gian để thích ứng với nhân vật, vì thế đại khái hắn trễ năm phút đồng hồ.

Nhưng chỉ cần năm phút đồng hồ, cửa lớn vĩ đại trung học Tinh Dao đã bị vây chặt như nêm cối, 8:03, tiết tự học mới kết thúc ba phút trước mà thôi.

“A a a! Nhìn kìa!” Tiếng hét chói tai như thấy quỷ.

“Là... Là là Hạ Hầu học trưởng!” Kinh diễm đến si ngốc.

“Trời ơi thật sự là Hạ Hầu học trưởng!” Kích động đến sắp ngất.

“Thật đẹp trai, nam thần a a a nam thần!” Đại khái là bệnh thần kinh?

...

Trong nháy mắt Phó Diệc Sâm bước ra khỏi xe, lập tức đối mặt với tình trạng như vậy. Mặt không đổi sắc quét mắt một vòng giống như lúc hắn gặp phải biển fan, Phó Diệc Sâm trên mặt bình thản, thậm chí mang theo vài tia lạnh lùng thiếu kiên nhẫn, trong lòng lại nhin không được tán thưởng một tiếng, “Đi thành nhóm rất đoàn kết, nhưng biểu hiện hơi khoa trương.”

Chỉ có điều, trong lúc Phó Diệc Sâm đang âm thầm tán thưởng, ánh mắt lạnh như băng vô thức nhìn về hướng nào đó nhiều hơn vài giây.

“A a a a! Hạ Hầu học trưởng anh anh anh... Anh ấy nhìn tôi!”

“Ôi trời, cô ta xỉu rồi!”

Phó Diệc Sâm: không phải hơi khoa trương, mà là quá mức khoa trương.

Vươn tay tiếp nhận túi xách từ A Nguyên, Phó Diệc Sâm bình tĩnh đi thẳng về phía trước, mặc dù cửa chính bị bao vây thành ba tầng trong ngoài, nhưng mà khí tràng của Phó Diệc Sâm quá mạnh mẽ. Mỗi bước chân, đều ép người người đang sôi nổi vây quanh lùi lại. Mặc dù đang trong trạng thái cuồng nhiệt si mê, nhưng đám nữ sinh này vẫn không quên cầm di động chụp, ba trăm sáu mươi độ không chừa góc nào.

Nhưng, ngay khi Phó Diệc Sâm cuối cùng cũng sắp thoát khỏi biển người, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng thét chói tai, tiếp đó tiếng thét chói tai ngày càng lan rộng, đồng thời toàn bộ di động đang hướng về Phó Diệc Sâm không hẹn mà lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xoay chuyển một trăm tám mươi độ.

Phó Diệc Sâm quay đầu lại, chỉ thấy trước cổng trường một chiếc xe màu đen sang trọng không biết tên chậm rãi dừng lại, mà đám học sinh vừa nãy còn vây quanh mình như ong vỡ tổ ầm ầm chạy ngược lại, giống như ngửi thấy mật ngọt, xô đẩy nhau về phía trước, sợ không đoạt được miếng mồi thơm ngon.

Mà biểu hiện của họ, so với ban nãy càng thêm đoàn kết, càng thêm phô trương. Dù sao bắt gặp Hạ Hầu học trưởng sau giờ tự học là do bọn họ may mắn, nhưng vị này, mới là nguyên nhân thật sự khiến bọn họ vừa kết thúc giờ học đã chạy nước rút trong vòng hai phút ra đến cổng trường a.

“A a a a ~ Thẩm học trưởng thật đẹp trai!”

“Nam thần a a a a nam thần thật đẹp, kiểu tóc thật ngầu!”

“Quả nhiên, không có ai đẹp trai hơn Thẩm học trưởng.”

“Thẩm học trưởng đây là thư tình em viết cho... A!” Bị một bàn tay đẩy ra.

“Cút ngay, học trưởng anh nhìn em đi nhìn em... A!” Như trên.

...

Cảm thấy khá thú vị, Phó Diệc Sâm trong đầu tự động hiện lên cảnh tượng lần đầu tiên nam chính Thẩm Thiên Dục lên sân khấu ghi trong nguyên tác, tác giả Mary Sue dùng ước chừng một chương để miêu tả khoảnh khắc này, hiện tại là đang bày ra trước mặt hắn sao? Quang mang vạn trượng, bá đạo kiêu ngạo, là vương giả trong vương giả trường học —— đây là nam chính Thẩm Thiên Dục.

Phó Diệc Sâm chân mày cau lại, sau đó quyết đoán xoay người, thoát thân. Nhưng, hắn còn chưa đi được mấy bước, tiếng hét phía sau đột nhiên ngày một cao, thẳng đến một độ cao không hình dung nổi. Hắn đang buồn bực, chợt cảm thấy sau lưng có một đường nhìn mãnh liệt không thể xem nhẹ, khí tràng hào quang nhân vật chính có khác, không thể rời mắt.

Một cái quay đầu, bên cạnh đã nhiều thêm một nam sinh chiều không kém hắn là bao. Nhưng cũng bởi vì trong phút chốc quay đầu đó, “đùng đoàng” vài tiếng, Phó Diệc Sâm dường như nghe thấy tiếng sét đánh bên tai liên tục, đánh cho hắn nội thương, đầu óc trống rỗng, Phó Diệc Sâm hoàn toàn không phòng bị ngã xuống.

Tầm hai giây sau đó, Phó Diệc Sâm ôm nửa dây máu sống lại, hắn nghe thấy giọng nói trời phú mang theo từ tính trên đầu mình, “Thật thần kì nha Hạ Hầu, hôm nay không ngờ cậu đến muộn năm phút đồng hồ.” Vẻ đẹp thần linh, thanh âm ma mị, đại khái chỉ đến vậy là cùng.

Đợi Phó Diệc Sâm phản ứng kịp, đã là hai giây sau đó, Phó Diệc Sâm cố gắng che dấu khóe miệng co giật, trong lòng vô cùng nóng nảy.

Cho nên, vì sao tên nam chính khốc suất cường bá duệ, vẻ đẹp như thần, tính cách như ác ma Thẩm Thiên Dục này lại giống như đức nam thần giá trị nhan sắc hàng đầu, diễn xuất hàng đầu – Tô Trạm vậy?

Chú thích:

(1) Một cái cốc là bị kịch, một bộ ẩm chén là vô cùng bị kịch.

4. Chương 4

Ngoại trừ thiên phú trời sinh và chăm chỉ học hỏi rèn luyện, năng lực tùy cơ ứng biến cũng là một tố chất quan trọng của diễn viên. Đương nhiên, Phó Diệc Sâm năm năm qua lặn ngụp trong giới giải trí có được loại tố chất này.

Đang yên đang lành bị buộc định vào một cái hệ thống kỳ quái, sau đó tiến vào không gian hư ảo trong tiểu thuyết, thậm chí bị đe dọa đến tính mạng, Phó Diệc Sâm từ trong khiếp sợ, bối rối dần dần chuyển sang trạng thái chết lặng mà chấp nhận sự thật. Khoảng thời gian đó bất quá cũng chỉ ngắn ngủi vài chục phút, nhưng ngay lúc này, hắn chợt bắt gặp một khuôn mặt hết sức quen thuộc.

Không thể trách Phó Diệc Sâm khiếp sợ, đổi lại thành bất luận kẻ nào dưới tình huống này, nhìn thấy một gương mặt quen thuộc như vậy, sợ rằng sẽ mừng rỡ đến phát khóc. So sánh mà nói, phản ứng của Phó Diệc Sâm đã là cực kỳ bé nhỏ.

Khiếp sợ chỉ lóe lên trong phút chốc lập tức biến mất, thân là một diễn viên, phải nắm chắc năng lực ứng biến, Phó Diệc Sâm trong nháy mắt đã bày ra tư thế cao lãnh của Hạ Hầu Minh, tầm mắt hồ hững lướt qua nam sinh đang đứng song song với hắn. Tuy rằng khuôn mặt này hắn vô cùng quen thuộc, nhưng trước mắt vẫn chỉ là một thanh niên tinh thần phần chần mang theo vài nét ngây ngô, chỉ có dung mạo người người điển đảo, mị lực vô biên là giống y hệt. Còn nữa, tuy rằng hắn nhận ra người kia, nhưng y chưa chắc biết đến một diễn viên nho nhỏ không có gì nổi trội như hắn.

Tô Trạ trong giới giải trí hoàn toàn xứng đáng là hào quang vạn tượng, y chỉ lớn hơn Phó Diệc Sâm hai, ba tuổi mà thôi. Trùng hợp thay, lúc trước Phó Diệc Sâm bị chặn ở sân bay hơn hai tiếng tiến lui không xong, không phải đều do fan của y ban tặng hay sao?

Cho dù không có bốn chữ “mỹ nhân thịnh thế” như lời fan y ca ngợi, chỉ xét đến thần thái nam chính phim thần tượng luôn toát ra từ người y, đã đủ khiến kẻ khác không thể dời mắt. Hơn nữa, bản thân y cũng không phải là cái bình hoa tốt mã dễ cùi, mà xuất thân từ phái thực lực, hai năm trở lại đây năng lực diễn xuất của y đạt đến lô hỏa thuần thanh (1), cho nên từ khi ra mắt màn ảnh tới nay đã mười mấy năm nhưng y vẫn trường thịnh không suy (2), âu cũng không có gì kì lạ.

Tô Trạ ra mắt từ rất sớm, mười chín tuổi đã là đối tượng theo đuổi của hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ. Lần đầu tiên Phó Diệc Sâm biết đến y là ở học viện sân khấu điện ảnh, hồi đó giáo sư luôn lấy Tô Trạ làm ví dụ để khích lệ học sinh. Lúc ấy, Phó Diệc Sâm còn đang tâm cao khí ngạo, áp đặt thành công của Tô Trạ là dựa vào vẻ đẹp của y. Phó Diệc Sâm cho rằng muốn đánh giá một diễn viên, phải đặt thực lực lên hàng đầu. Bất quá trải qua vài năm tôi luyện và mở mang tầm mắt, Phó Diệc Sâm không thể không thừa nhận, thành công của y ngày hôm nay, ngoại trừ vẻ bề ngoài, cũng không thể chối bỏ năng lực kèm theo, dù sao ở giới giải trí, những người tốt mã dễ cùi chẳng khác nào hoa nở chóng tàn.

Bất đồng với cơ thể đầy vị nam tính của Phó Diệc Sâm, Tô Trạ mang vẻ đẹp trung tính tinh xảo, thanh tú nhưng không nữ tính, cộng thêm khuôn mặt có vẻ cấm dục, khiến lòng người rung động kì lạ.

Sở trường của Tô Trạ là phim thần tượng, nhưng hai năm gần đây cũng bắt đầu hạn chế, đồng thời y tiếp cận các bộ điện ảnh lớn hơn, kịch bản mà y nhận có thể xem như tình khiêu tế tuyến (3), không phải là đội ngũ chế tác hùng hậu thì cũng là tác phẩm kinh điển nổi tiếng, khác một trời một vực với tình trạng khuyết thiếu tài nguyên nghiêm trọng của Phó Diệc Sâm. Vì thế, tuy rằng diễn qua không dưới trăm bộ, nhưng Phó Diệc Sâm chưa bao giờ chạm mặt vị này.

Cũng không phải Phó Diệc Sâm hâm mộ y hay gì cả, hắn không nhân rồi đến như vậy. Dù sao cũng là nhân vật cấp bậc đại thần, Phó Diệc Sâm chỉ đơn giản muốn quan sát học hỏi và lấy kinh nghiệm mà thôi.

Nhưng giờ phút này, khuôn mặt đó lại áp lên nam chính tiểu thuyết ngôn tình, tạo nên phong cách ngày thơ rất mới mẻ, Phó Diệc Sâm nhất thời kinh ngạc, sau lưng nổi bão, hoàn toàn không bình tĩnh như dáng vẻ hắn bày ra. Ngay lập tức, trong đầu Phó Diệc Sâm không nhận được toát ra một suy đoán khiến người hưng phấn. Người này, lẽ nào cũng gặp tình cảnh giống mình, bị cưỡng chế buộc định vào hệ thống xoay chuyển Mary Sue, cũng bị yêu cầu thay đổi kết cục của Mary Sue và nam chính?

Nhưng rất nhanh, Phó Diệc Sâm đã phủ nhận, nếu sự thật là vậy, không phải nhiệm vụ quá dễ dàng sao, y chính là nam chính mà? Vậy thì hệ thống xoay chuyển Mary Sue đâu cần tồn tại nữa? Còn nữa, tuy rằng người trước mặt giống Tô Trạ như đúc, nhưng dáng vẻ kiêu ngạo không để ai vào mắt, giờ tay nhắc chân đều tạo ra một cỗ quý khí hấp dẫn, hoàn toàn khác biệt với Tô Trạ nội liễm băng sương trong hiện thực.

Thế nên, hiện tại cũng không thể xác định đối phương có giống mình hay không. Phó Diệc Sâm quyết định tạm thời yên lặng theo dõi, dù sao y vẫn là nam chính Thẩm Thiên Dục, nếu không cẩn thận gây ra hiểu lầm, đến lúc đó ảnh hưởng đến kế hoạch sẽ mất nhiều hơn được.

Thở ra một hơi Phó Diệc Sâm quay đầu, chân dài sải bước, dùng giọng điệu của Hạ Hầu Minh thản nhiên phun ra vài chữ, “Thật ồn ào.” Đây là hình thức ở chung của Hạ Hầu Minh và Thẩm Thiên Dục trước khi nữ chính xuất hiện, dù sao hai nhà đều là đại thế gia, từ nhỏ đã quen biết nhau.

Để tránh giao lưu ánh mắt, Phó Diệc Sâm nhìn thẳng về phía trước, thông dong bước vào trường. Quên mất, cái kẻ đứng bên cạnh hắn – được cả thế giới này hoan nghênh – không phải người vô hình đâu, vì vậy, hắn bắt động thanh sắc tăng nhanh cước bộ, hắn nghĩ cần thêm một chút thời gian để tìm cách đối phó.

Nhưng, khiến Phó Diệc Sâm trăm triệu không ngờ chính là, đúng lúc này, hệ thống vẫn luôn an tĩnh đột nhiên thét một tiếng chói tai.

A! A! A! A! Vịt kêu còn dễ nghe hơn.

Nếu không phải Phó Diệc Sâm là người ổn trọng, mà người bên cạnh lại đang rất hưởng thụ cảm giác chúng tinh phủng nguyệt (4), Phó Diệc Sâm thiếu chút nữa đã lão đảo một cái. Hệ thống lâm vào trạng thái điên cuồng vô hạn, Phó Diệc Sâm còn tưởng hệ thống bị hỏng hóc đâu đó.

Nam thần! Nam thần! Nam thần! Kích động xen lẫn với giọng nói chậm rãi, trong ổn trọng có loại xúc động bị máy móc hạn chế.

Phó Diệc Sâm:???

A! Nam thần thật đẹp! A! Nam thần thật đẹp! A! Nam thần thật...

[Câm miệng!] Phó Diệc Sâm không thể nhin được nữa, cảm giác lỗ tai mình đều cứng cả lại, nhưng trên mặt vẫn cố duy trì thần sắc lạnh lùng kiêu ngạo. Thật đáng ghét, tên này đối với mình miệng đầy ghét bỏ, đến lượt Tô Trạ thì ngay cả câu cửa miệng phun tào cũng biến mất?

A! Nam thần nhìn nhìn! A! Nam... Hệ thống hiển nhiên không khống chế được tâm tình kích động khi nhìn thấy nam thần.

[Không câm miệng, ta sẽ tự sát.] Phó Diệc Sâm nhú mày, đe dọa.

Kí chủ tử vong, hệ thống có thể thay đổi kí chủ mới. Rõ ràng là cùng một thanh âm, nhưng so sánh với tình trạng điên cuồng ban nãy, không khác gì tâm thần phân liệt.

[Không câm miệng, ta giết nam thần của ngươi.] Phó Diệc Sâm thần nhiên đáp trả.

!

Cuối cùng cũng yên tĩnh, Phó Diệc Sâm kéo áo khoác đồng phục trên người xuống, sau đó tùy tiện vung lên vai, chân dài nện xuống không nhin được tăng thêm lực, phía sau vang lên hàng trăm tiếng hét chói tai, Phó Diệc Sâm mở ra hình thức tự động che chắn.

“Đi trước.” Bỏ lại hai chữ, Phó Diệc Sâm không chờ Thẩm Thiên Dục đáp lại đã đi thẳng.

Phó Diệc Sâm không biết, Thẩm Thiên Dục bị hắn bỏ lại phía sau, tầm mắt dừng ở bóng lưng hắn, rõ ràng nhiều hơn vài giây so với ngày thường.

Thẩm Thiên Dục không tự chủ nhếch khóe miệng. Bá vương vườn trường bất hình thức cười tà, tiếp đến chỉ nghe thấy “uông” một tiếng, màng nhĩ Thẩm Thiên Dục liền bị tiếng hét đâm phát đau, nhưng tươi cười trên mặt ngược lại càng thêm tà mị quỷ dị.

“A trời ạ, muốn hôn mê a a a chịu không nổi.”

“Nam thần cười với mình.... hạnh phúc chết mất.”

...

“Câm miệng cho tôi.” Thẩm Thiên Dục nâng cằm, không kiên nhẫn phun ra vài chữ, thanh âm tràn ngập từ tính, cuồng vọng không ai theo kịp, khiến hai vòng người gần y nhất ngã rạp.

Lúc này, cho dù y có nhỏ giọng thế nào, vẫn dễ dàng lấn át được tiếng thét đồng thời của gần ngàn người, thật quá thần kỳ, nhất định đây là sức mạnh của Mary Sue trong truyền thuyết. Mọi người xung quanh chỉ cảm thấy mình vừa nghe được âm thanh của thiên thần, mặc dù kích động muốn hét đến hồng yết hầu, nhưng vẫn cố gắng gắt gao bưng kín miệng.

Thẩm Thiên Dục, cũng chính là Tô Trạ, cố gắng nhin xuống khóe miệng đang phát run, y diễn không ít loại phim thần tượng, ngay cả phim thần tượng ngu xuẩn đến mấy cũng từng đến tay, nhưng phản ứng của

những người trước mắt này, trình độ khoa trương đã đạt tầm cao mới, thật khiến y mở rộng tầm mắt, so với fan cuồng của y, chỉ có hơn chứ không kém.

Nhưng cho tới bây giờ, Tô Trạm mới hoàn toàn tiếp thu sự thật không thể tưởng tượng này. Y xuyên qua, xuyên đến một cuốn sách Mary Sue vườn trường tên là , mà cái người vút y giữa cục diện hỗn độn này, đúng là bạn từ nhỏ của nguyên chủ, cũng là một nhân vật quan trọng trong cuốn Mary Sue vườn trường này, nam thứ Hạ Hầu Minh.

Từ khi Tô Trạm đến thế giới này, vùng vẫy trong khiếp sợ, bối rối rồi sau đó luống cuống, hiện tại mới chịu chấp nhận số phận. Mọi thông tin y có được lúc này đều thông qua ký ức của nguyên chủ và dấu hiệu từ những người bên cạnh, kết hợp với suy luận phỏng đoán.

Bất quá, đáy lòng Tô Trạm có chút nghi hoặc. Thân là một diễn viên kì cựu, không chỉ có năng lực khổng lồ chế cảm xúc, y còn có sức quan sát nhạy bén đối với bạn diễn. Cho nên khiếp sợ chợt lóe lên trong mắt Hạ Hầu Minh vừa rồi không thoát được ánh mắt của Tô Trạm, điều này khiến y có chút nghi hoặc, thật sự không tài nào phân tích ra nỗi cảm xúc kia rốt cục là ý gì?

Nhưng chỉ hoang mang trong chốc lát, Tô Trạm rất nhanh nhập diễn, trưng ra khuôn mặt hắc ám Thẩm Thiên Dục nên có, cực kỳ không kiên nhẫn hướng đám người đang chắn trước mặt y quát một tiếng, “Cút!” Lại nói, diễn một đại thiếu gia tùy tâm sở dục (5), thật quá sáng khoái.

Chú thích:

- (1) Lô hỏa thuần thanh: Khi rèn sắt, kéo bể đều tay thì lửa to, sắt được tôi luyện tốt hơn. Tài năng được tôi luyện đến thượng thừa.
- (2) Trường thịnh không suy: Phát triển tốt lâu dài, không đi xuống.
- (3) Tinh khiêu té tuyển: Cái tốt nhất được chọn lựa ra.
- (4) Chúng tinh phủ nguyệt: Trăng sao vây quanh, ý nói luôn được che chở, là cái rốn của vũ trụ.
- (5) Tùy tâm sở dục: Tùy thích, muốn làm gì thì làm.

5. Chương 5

Sau khi trải qua một ngày đường mệt mỏi, lúc xuống máy bay còn bị fan chặn ở cửa hơn hai giờ đồng hồ, thậm chí phải điều động đến cảnh sát địa phương mới có thể sơ tán, lúc Tô Trạm tới khách sạn, có thể nói là sức cùng lực kiệt, đến cả đầu ngón tay cũng lười động.

Sau khi rửa mặt qua loa, Tô Trạm vốn định nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng sức chuẩn bị tinh thần ngày mai thử vai, không ngờ lúc mở mắt ra lại phát hiện mình đang ở một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Đập vào mắt đầu là khung cảnh lạ lẫm, căn phòng quá mức xa hoa rộng lớn, cách bày trí xa hoa đến mức có hơi dung tục, hoàn toàn không phải phong cách y yêu thích. Nhưng ngay lúc Tô Trạm cho rằng mình đang nằm mộng, cảm giác buồn tiểu ập đến nháy mắt khiến y thanh tỉnh ba phần.

Mặc kệ mộng hay thật, lúc này điều duy nhất Tô Trạm nghĩ đến là phóng thẳng vào nhà vệ sinh. Nhưng khi y bật dậy, không biết đụng phải thứ gì, sau đó liền thấy một người đàn ông trung niên tây trang phẳng phiu dẫn theo bốn cô hầu gái nối đuôi nhau tiến vào. Tô Trạm trong nháy mắt thanh tỉnh đến mức tức giận lan tràn.

Mới đầu y cho rằng đây là trò đùa của ai đó, hoặc là người quen muốn tạo bất ngờ cho y, nhưng y cực kì không ưa được việc chưa hỏi qua ý mình mà tự tiện xếp đặt hết thảy, càng không thích có người tự ý xông vào phòng mình như vậy, những điều này ai quen y đều rõ ràng.

Huống hồ, những gương mặt này y đều không quen biết, vì thế Tô Trạm mặt lạnh cực kì không vui phun ra hai chữ, “Ra ngoài.”

Ngoài dự liệu là, những người này thấy y tức giận liền... hoảng sợ, sự kính sợ của bọn họ chân thật đến mức khiến Tô Trạm lần đầu tiên hoài nghi tính khí của mình, nhất là dáng vẻ cung kính của bọn họ quá mức khoa trương, kèm theo hai chữ “thiếu gia”, Tô Trạm không nhận được cảm thấy giấc mộng này có gì đó rất quý dị.

Nhưng rất nhanh, khi Tô Trạm mặt lạnh đi tìm di động, định hỏi trợ lý xem chuyện này là cái gì, bỗng nhiên một đồng lớn hình ảnh mơ hồ ùn ùn kéo vào trong đầu, Tô Trạm đứng thẳng bất động tại chỗ.

Thẳng đến một lúc sau, Tô Trạm mới rõ ràng mấy thứ loạn thất bát tao trong đầu mình là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình vườn trường. Không những hành văn ấu trĩ, miêu tả hỗn loạn, còn có nội dung cốt truyện lờ mờ mắt chó cùng với vô vàn chỗ bug không hợp lý, Tô Trạm thật sự không cách nào tưởng tượng, loại người tài năng cỡ nào mới có thể viết ra được thể loại này chứ?

Nhưng Tô Trạm càng không hiểu chính là, tại sao thứ này lại xuất hiện trong đầu mình? Mặc dù bản thân đang nằm mơ, nhưng ảo giác xung quanh hình như quá mức chân thật rồi, hơn nữa, nội dung cuốn tiểu thuyết vườn trường giống như khắc ở trong não, cốt truyện rõ ràng đến mức khiến y ảo tưởng mình đã từng trải qua, loại cảm giác này quá mức quý dị, quá mức kinh khủng.

Tô Trạm bật dậy chạy ra khỏi phòng ngủ, mặc kệ nằm mơ gì đó, y chỉ muốn tỉnh lại thôi a, nhưng rất nhanh Tô Trạm lần nữa đóng băng tại chỗ. Vốn tưởng rằng mình có thể đối mặt với hết thảy mọi thứ bên ngoài, nhưng đến lúc thật sự xảy ra lại khiến y nghẹn họng trân trối, nhất là những người vừa rồi vẫn còn đứng trang nghiêm ở cửa phòng.

“Thiếu gia cậu đã tỉnh,” Hồi han ân cần, tư thế khiêm tốn, trên tay người trung niên là quần áo sắp xếp chỉnh tề, “Đồng phục của cậu đã chuẩn bị xong, bữa sáng cũng chuẩn bị tốt, mời thiếu gia trước đi rửa mặt.”

Tô Trạm vừa liếc mắt một cái liền thấy, trên cổ áo đồng phục người trung niên đang cầm là mấy chữ nhỏ, “Trung học Tinh Dao”, trong lòng càng lúc kinh hoàng, Tô Trạm ma xui quỷ khiến thốt ra, “Ngụy thúc.”

“Thiếu gia có gì phân phó?” Người trung niên tươi cười như hoa nhìn thẳng.

Lúc này, trong đầu Tô Trạm một mảnh trống rỗng. Ngụy thúc, không phải chính là quản gia của nam chính Thẩm Thiên Dục trong bộ tiểu thuyết ba xu kia sao? Mà mọi thứ đang bày ra trước mắt y, vô luận là hầu gái đếm không hết, quản gia vạn năng, hay là đại sảnh tráng lệ, không khác gì lối miêu tả khoa trương ấu trĩ kia nha, cho nên y đây là đang phải... một chuyện rất thần kỳ?

Lúc Tô Trạm lấy lại được một ít bình tĩnh, y đã yên vị ngồi trên xe đến trường. Trong khoảng thời gian này, y phát hiện mình đã biến thành nam chính Thẩm Thiên Dục, thậm chí thân thể và gương mặt đều giống với cơ thể ngoài đời thật, nếu là mộng, tại sao lại không có cách nào tỉnh dậy chứ.

Tô Trạm thậm chí không hiểu tại sao mình có thể tiếp nhận được sự thật quý dị như vậy. Lúc phát hiện mình xuyên đến một thế giới xa lạ, đại khái trên đời này chẳng còn gì khiến y tuyệt vọng hơn được nữa, vì thế trên đoạn đường đến Trung học Tinh Dao, Tô Trạm chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Bởi vì mấy năm gần đây đang thịnh hành tiểu thuyết online chuyển thể, văn học mạng phát triển chưa từng có, bên trong thật sự không thiếu các tác phẩm ưu việt. Tô Trạm cũng bởi vậy nên tiếp xúc một ít, mà phim điện ảnh và phim truyền hình của y trước nay đều hướng tới đối tượng là phái nữ, cho nên cũng tiếp xúc qua các loại tiểu thuyết đề tài xuyên không, trọng sinh,... Trong đó cũng có một vài tác phẩm là xuyên vào một cuốn sách, sau đó trở thành nhân vật chính hưởng thụ mọi hào quang.

Đối mặt tình huống quý dị này, Tô Trạm cũng chỉ có thể phỏng đoán. Lúc này trong đầu y có đầy đủ kịch bản, mà y lại là nam chính, quan trọng là, hình như tình tiết của cuốn tiểu thuyết này còn chưa bắt đầu. Không có bất luận gợi ý gì, chỉ có nội dung cốt truyện chi tiết. Vì thế, Tô Trạm phán đoán, y xuất hiện ở đây có lẽ là để diễn tốt vai chính này, bởi vì y là một diễn viên rất chuyên nghiệp mà.

Nhưng, y cũng không thể xác định sau khi câu chuyện này chấm dứt, mình sẽ ra làm sao, sẽ thoát khỏi thế giới trong sách, hay là vĩnh viễn sống ở chỗ này? Hiện tại hết thảy đều mờ mờ, việc duy nhất Tô Trạm có thể làm chính là hóa thân thành Thẩm Thiên Dục, rồi sau đó diễn xuất dựa trên kịch bản.

Cho nên, y lấy tư thế của Thẩm Thiên Dục xuất hiện ở cổng lớn Trung học Tinh Dao, như trong tiểu thuyết miêu tả, chìm trong điên cuồng sùng bái si mê của các thiếu nữ, rồi sau đó hướng các cô tỏ vẻ khinh thường.

Bất quá, hiện tại y phải đối mặt với một vấn đề nan giải, trong đầu y chỉ có bản miêu tả khoa trương ở cổng trường thôi, cũng không nói cho y biết từ cổng trường đến ban nhất năm ba phải đi thế nào a, dù sao, ngôi trường quý tộc xa hoa rộng lớn như Tinh Dao, từ cổng đến lớp học hẳn phải đi rất rất lâu.

Cũng gặp vấn đề tương tự, còn có Phó Diệc Sâm vốn nhanh chân đi trước một bước.

Nhận thấy khoảng cách đủ xa, Phó Diệc Sâm liền không nhìn được chất vấn hệ thống một hồi, [Rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao Tô Trạ cũng xuất hiện ở đây? Anh ta cũng bị buộc định vào người?]

Kí chủ bình tĩnh! Âm thanh máy móc nghe có chút giống như giận dữ, cổ vẻ là giận Phó Diệc Sâm không cho nó nhìn nam thần.

Ngài có biết là bao nhiêu trái tim đều hướng về nam thần không? Có biết nam thần hoàn mỹ đến mức nào không? Biết nam thần...

[Trọng điểm.] Phó Diệc Sâm có chút đau đầu, đụng đến Tô Trạ liền thao thao bất tuyệt, hệ thống này cũng rất nhân tính hóa, sao lại không chút rụt rè vậy?

Tác giả Mary Sue tội ác tày trời, fan Mary Sue tội ác tày trời, bọn họ khinh nhờn nam thần, bọn họ không biết xấu hổ đem nam thần YY thành nam chính Mary Sue thiếu năng trí tuệ, quả thật là vũ nhục nam thần, nha nha nha, Mary Sue xuống địa ngục hết đi được không?

Nếu không phải giọng nói hệ thống vẫn còn máy móc, hẳn Phó Diệc Sâm sẽ cảm nhận được phẫn nộ và oán niệm điên cuồng của nó. Đáng tiếc hệ thống không thể mang tình cảm, nhất là ba chữ “nha nha nha” kia, nghe xong khoe miệng Phó Diệc Sâm không khỏi giật giật.

Nhưng Phó Diệc Sâm vẫn tỉnh táo như trước bắt được từ ngữ mấu chốt, Tô Trạ bị fan Mary Sue YY thành nam chính trong tiểu thuyết.

Giá trị nhan sắc của Tô Trạ không thể phủ nhận, trên người y còn mang theo khí chất nam chính phim thần tượng, cho nên có thể nói y là hình mẫu hoàn mỹ, là nam thần trong lòng hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ, những điều này thật không phải lỗi của y. Phó Diệc Sâm tuy rằng không biết y bị fan Mary Sue YY, nhưng ít ra vẫn biết danh tiếng của y ở trong giới.

Mặc dù bị buộc định vào hệ thống xoay chuyển Mary Sue, có nhiệm vụ làm thay đổi kết cục, nhưng Phó Diệc Sâm là bị đưa vào thế giới Mary Sue chân chính – thế giới được tạo nên từ trí tưởng tượng của các fan Mary Sue. Như vậy, việc chạm mặt nam chính giống Tô Trạ cũng là điều dễ hiểu.

Hơn nữa, việc hệ thống nhìn thấy Tô Trạ liền biến thành hoa si cũng có thể giải thích, hẳn là bị cảm xúc của “Liên minh chống Mary Sue” ảnh hưởng, bởi vì bọn họ cũng thích Tô Trạ, hơn nữa thấy Tô Trạ bị fan Mary Sue YY thành nam chính liền tràn đầy phẫn nộ.

Đồng thời, cái tên hệ thống thiếu đòn này mang giọng điệu châm chọc phun tào, cũng xuất phát từ oán niệm của “Liên minh chống Mary Sue”, thật là, nhân tính hóa một cách khó hiểu.

Sau khi nghĩ thông suốt mọi chuyện, Phó Diệc Sâm xác nhận lại lần nữa, [Tô Trạ thật không phải người mang vào?]

Đương nhiên không phải. Hệ thống xoay chuyển Mary Sue sao có thể làm ra chuyện vũ nhục nam thần như vậy chứ? Ngài có biết nam thần hoàn mỹ bao nhiêu không? Mary Sue mà đòi xứng...

[Được rồi.] Hề nhắc đến Tô Trạ, hệ thống lại bắt đầu tâm thần phân liệt, Phó Diệc Sâm còn chưa nhàm chán đến độ muốn nghe một giọng nói nam tính máy móc si mê ca ngợi một người đàn ông khác đâu. Huống chi, người vừa rồi cũng không phải Tô Trạ, đơn giản chỉ là một NPC mà thôi.

Bất quá, [Thế giới này thật sự chỉ có một hệ thống duy nhất là người?] Nếu người kia không phải giống mình bị hệ thống xoay chuyển Mary Sue đưa đến đây, lẽ như tồn tại một cái hệ thống khác, chẳng hạn như hệ thống Mary Sue gì đó.

Phỏng đoán của Phó Diệc Sâm không phải không hợp lý, chỉ là rất nhanh đã bị hệ thống thiếu đòn phủ định.

Đương nhiên nha. Hệ thống xoay chuyển Mary Sue tồn tại để thay đổi kết cục của Mary Sue và nam chính, cho nên hệ thống và thể giới Mary Sue là một thể thống nhất, không có cái hệ thống thứ hai nào được không?

Tóm lại một câu, thể giới này vẫn chỉ có Phó Diệc Sâm hẳn là người sống, còn lại tất cả đều là hư ảnh, khuôn mặt của Thẩm Thiên Dục sợ rằng cũng dựa trên hình mẫu lấy từ Tô Trạh.

Nhận thức được điểm đó, Phó Diệc Sâm bất động thanh sắc thở dài. Chỉ là, sau khi kích động qua đi, Phó Diệc Sâm lại nhận ra một vấn đề quan trọng khác, hẳn không quen đường.

Cảm thấy vô cùng xấu hổ, Thẩm Thiên Dục thoát khỏi đám hoa si vây quanh, cuối cùng cũng đuổi kịp Phó Diệc Sâm, nhưng y vẫn ở vị trí không xa không gần để quan sát. Phó Diệc Sâm không tự chủ thả chậm cước bộ.

Bất quá, hẳn không biết đối phương cũng đang lâm vào tình trạng xấu hổ giống mình, ngược lại còn trông mong y dẫn đường.

“Đi cùng đi, Hạ Hầu.” Thẩm Thiên Dục bước vài bước đã đến bên cạnh Phó Diệc Sâm. Hai người đều đồng dạng cao lớn đẹp trai, đám hoa si xa xa một lần nữa thét chói tai nhưng không ai dám đến gần.

“Ừm.” Phó Diệc Sâm vẫn duy trì bộ dạng cao lãnh của Hạ Hầu Minh, đồng thời bình tĩnh lùi lại phía sau Thẩm Thiên Dục nửa bước.

Lại không ngờ, đối phương không hiểu sao cũng có suy nghĩ giống mình, lùi ra sau nửa bước. Phó Diệc Sâm cảm thấy vô cùng kỳ quái, nhưng đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên truyền vào tai hai người, “Chào bạn học, xin hỏi bạn nhất năm ba ở hướng nào vậy?”

Thanh âm chỉ xem như dễ nghe, nhưng tác giả viết, “Giống như thiên âm giáng thế, trái tim Thẩm Thiên Dục khó hiểu lệch một nhịp.”

Sau đó tác giả lại nói, “Giọng nói dễ nghe như thiên sứ, khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu, vòng eo nhỏ nhắn chỉ cần một tay là ôm trọn, dáng người xinh xắn lạnh lợi...” Còn có, cô mặc trên người không phải đồng phục Tinh Dao mà là quần áo nhẹ nhàng không đáng mấy đồng.

Phó Diệc Sâm có chút mất tự nhiên trừng mắt, 17 tuổi, chiều cao còn chưa đầy mét rưỡi, lùn lùn như trái bí đao, khuôn mặt không thấy rõ, nhưng quần áo giá rẻ sọc caro trên người cô thật sự bắt mắt, còn cả đôi giày đế vải được chà trắng đến tinh tươm. Quả nhiên là kịch bản Mary Sue, nam chính giàu có số một thể giới, nữ chính nghèo đến mức ba năm mua không nổi một cái quần.

Cho nên là, cốt truyện đã bắt đầu rồi sao? Phó Diệc Sâm nhớ rõ, trong tiểu thuyết, tình cảnh nữ chính lần đầu tiên gặp nam chính cũng tương tự thể này. Nữ chính ngày đầu tiên bước vào trung học Tinh Dao, trước không nói cảnh tượng đó giống như bà ngoại Lưu đến thăm đại quan viên, dù sao sau một hồi hết nhìn đông lại ngó tây, nữ chính thành công lạc đường, lúc đang tìm người hỏi đường, thì nam chính Thẩm Thiên Dục xuất hiện.

Phó Diệc Sâm chưa kịp tiếc hận vì không thể ngăn cản nữ chính cứu phụ nhân hiệu trưởng, thì chợt thoáng thấy khóe mắt Thẩm Thiên Dục giật giật, sau đó liền dương mắt nhìn y đi về phía nữ chính Tô Tổ Tổ, bóng lưng thẳng tắp.

Phó Diệc Sâm nhướn mày, cho nên kế hoạch ngăn cản ẩn tượng sâu sắc giữa nam chính và nữ chính lần đầu tiên gặp mặt, cũng ngấm nước rồi sao?

Ác ma nam thần thân cao một mét tám đột nhiên vòng ra phía sau Tô Tổ Tổ xinh xắn lạnh lợi, sau đó hơi khom người, cầm vừa vặn đặt trên vai bí đao lùn, trên môi vẫn duy trì nụ cười tà kẻ sát lỗ tai tinh xảo của Tô Tổ Tổ.

“Ha ~” Quần chúng vây xem nhất thời ngừng thở, đám hoa si ghen tị sắp ngất xỉu.

“Nhóc con, đến bạn nhất để làm gì?” Thanh âm gợi cảm mà tràn ngập từ tính, thậm chí mang theo vài phần tà ác.

Bị thanh âm đột ngột bên tai làm cho giật mình, tiểu bạch thổ mạnh mẽ quay đầu, vì thế vừa vặn, bờ môi chạm nhau. Sau đó, hai người đều mang vẻ mặt không thể tin được trừng lớn, đám hoa si vây xem càng khoa trương ngã xuống thành đồng lớn.

Nhóc con... Phó Diệc Sâm hai tay dứt túi quần, nhàn nhã xem kịch vui, trong đầu, hệ thống đang phần nộ gào thét không dứt, Mary Sue tội ác tày xuống địa ngục hết đi được không?! Mary Sue buông nam thần ra rồi cút xuống địa ngục ngay!

“Chát!”

Một bàn tay bé nhỏ không chút do dự đánh lên gương mặt anh tuấn cao quý của ác ma nam thần, đặc biệt vang dội, nhất thời làm rung chuyển toàn bộ không gian trong ngôi trường quý tộc.

Trong nháy mắt đó, thời gian kết băng, khung cảnh giống như một đoạn video bị ấn nút pause. Tư thế này duy trì tận vài giây, thẳng đến khi Thẩm đại thiếu gia tâm cao khí ngạo không ai bì kịp cử động. Sau đó, mọi người thấy y giờ tay nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ chính, khiến bờ môi tình xảo của cô bị bóp thành hình con số 8.

“Con nhỏ chết tiệt, cô muốn chết?” Thẩm đại thiếu gia nghiêng răng nghiêng lợi.

Tác giả viết, “Tức giận không khác gì núi lửa phun trào.”

Trước mặt là một màn vô cùng thú vị, Phó Diệc Sâm xem đến hứng thú dạt dào, đột nhiên hần nhớ tới tác giả viết lời tựa cho chương thứ nhất là, “Ngày đầu nhập học bị ác ma nam thần cưỡng đoạt nụ hôn đầu, sau đó tặng ác ma một cái tát.”

Trái ngược với tâm tình của Phó Diệc Sâm, Tô Trạc đang bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ chính có cảm giác mình sắp phát điên, cả người y đều kêu gào thật đáng ghét. May mắn y biết trước kịch bản, nên trong nháy mắt nữ chính quay đầu y hơi rụt cổ lại, nếu không thật sự đã hôn môi rồi, con mẹ nó quả thật máu chó, phải biết nụ hôn màn ảnh của y từ trước đến nay không phải dùng thủ thuật che mắt thì cũng có người đến đóng thế a!

6. Chương 6

Rõ ràng tránh được nụ hôn phớt lờ kia, kết quả vẫn vững vàng ăn một cái tát vào mặt, Tô Trạc giờ phút này có cảm giác bị chó cắn, cũng may y là một diễn viên rất chuyên nghiệp, hơn nữa vừa lúc kịch bản yêu cầu y phải phần nộ, vì thế y quyết đoán bóp miệng nữ chính thành số 8 như trong nguyên tác đã viết.

“Con nhỏ chết tiệt, cô muốn chết?” Thẩm Thiên Dục nghiêng răng nghiêng lợi.

Nữ chính bí đao lùn bị y vặn xoắn khuôn mặt đến mức thay hình đổi dạng, vì thế thân thể “xinh xắn lạnh lợi” của cô bắt đầu gãy dựa, hoặc nên nói là khoa tay múa chân, người xung quanh cũng ùn ùn kéo đến.

“Nha nha nha ả ôi a nha nha ~” miệng nữ chính bị bóp thành số 8 mơ hồ phát ra âm thanh vô nghĩa, Phó Diệc Sâm mặt than có chút muốn cười ra tiếng.

Nhưng mà Thẩm đại thiếu gia vẫn đang phần nộ, âm trầm, hung hăng trừng cô ta. Phó Diệc Sâm ghen cười đứng xa xa nhìn, ngược lại có chút lo lắng Thẩm đại thiếu dùng sức lớn hơn chút nữa, có thể hay không biến nữ chính thành con gà công nghiệp.

“Thiên Dục ca~” Cho đến khi một âm thanh mềm mại từ phía sau đám đông truyền đến.

Phó Diệc Sâm theo giọng nói nhìn sang, đập vào mắt đầu tiên là đôi chân thon dài, rồi sau đó tới mái tóc cuộn sóng hiện đại. Nữ sinh vừa bước đến khí chất hơn người, giờ tay nhắc chân đều lộ ra giáo đường tốt đẹp của thiên kim đại tiểu thư, vừa vặn tạo nên đối lập cách biệt trời đất với bí đao lùn đang khoa tay múa chân đến vui vẻ bên kia.

Nữ phụ Thích Nhã Nhi. Hệ thống hợp thời nhắc nhở, bắt quá giữa từ với từ còn không quên mang theo âm điệu nghiêng răng nghiêng lợi, Phó Diệc Sâm khó có được bỏ não – một người máy hoa si ghen tị đến run rẩy toàn thân.

Cho dù không có hệ thống nhắc nhở, Phó Diệc Sâm cũng biết đây là nữ phụ Thích Nhã Nhi. Thân thể bối cảnh hùng hậu, gia cảnh chỉ xếp sau Thẩm Thiên Dục, hơn nữa, còn là thanh mai trúc mã của Thẩm Thiên Dục, tiểu thuyết Mary Sue sắp đặt hoàn toàn xứng đôi. Phó Diệc Sâm hai tay đút túi quần, ánh mắt gắt gao dán chặt lên người Thích Nhã Nhi, nhìn cô lướt qua mình, sau đó một đường đến bên cạnh Thẩm Thiên Dục, như tác giả đã viết, nữ phụ từ nhỏ yêu thầm nam chính, nam phụ thầm mến nữ phụ, nữ phụ lúc này vẫn còn trong sáng tốt bụng.

“Thiên Dục ca, anh đây là...” Thân là hoa khôi trường – Thích Nhã Nhi nường mảy, xung quanh lập tức truyền đến âm thanh hít khí của các đồng chí nam. Phó Diệc Sâm nghĩ thầm rằng bạn nhỏ tác giả Mary Sue hẳn còn chưa lớn, đại khái cảm thấy chỉ cần là đàn ông gặp gái đẹp đều biến thành động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

“Con nhỏ chết tiệt!” Thẩm Thiên Dục nghiêng răng nghiêng lợi mới buông lỏng tay ra. Tô Tổ Tổ lúc này mới từng ngậm từng ngậm thở dốc, xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, “Cô đúng là chán sống!” Thẩm Thiên Dục từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm Tô Tổ Tổ, nửa ánh mắt cũng không lưu lại trên người hoa khôi trường bên cạnh.

Điều chỉnh hô hấp ổn định, thiếu nữ dừng cảm rớt cục ngắc đầu lên. Phó Diệc Sâm rõ ràng nhìn thấy cô gái nhỏ mặt đối mặt với Thẩm Thiên Dục liền ngậy người vài giây, vài giây kia như nguyên văn là một đoạn độc thoại thật dài trong nội tâm nữ chính, Phó Diệc Sâm ngắn gọn tổng kết bằng một câu, “Nam sinh này thật đẹp mắt.”

Bắt quá chỉ trong phút chốc, cô gái nhỏ liền chuyển từ trạng thái hoa si sang trạng thái phẫn nộ, hơn nữa hoàn toàn là bộ dạng không sợ trời không sợ đất, “Sao cậu có thể vô lý như vậy? Ban nãy cũng không phải tôi cố ý, ai bảo cậu lăng lạng đến gần chứ?”

Dịch ra là: Trách tôi đánh cậu ư? Rõ ràng phải trách cậu đến gần cho tôi đánh, Mary Sue không biết xấu hổ!

Lý do đánh người hợp tình hợp lý đến kì diệu, hơn nữa, vừa rồi rõ ràng cũng không chạm vào môi cô ta mà, kết quả vẫn tránh không thoát một bàn tay vung đến, Tô Trạ chỉ có thể đổ lỗi cho cốt truyện quá cường đại. Thật không hiểu nổi tư duy của bạn nhỏ tác giả, có thể đối với một người như vậy “lệch một nhịp”, quá thần kỳ. Bắt quá Tô Trạ dù sao cũng là một diễn viên cực kỳ có trách nhiệm, những gì y biểu hiện ra ngoài, đều đúng với tâm lý nam chính Thẩm Thiên Dục.

Ác ma giận dữ cười lạnh nói, “Nói, cô trốn vào đây bằng cách nào? Cô đến Tinh Dao có mục đích gì?” Ác ma dùng “ánh mắt ăn thịt người” nhìn cô, trong mắt lộ vẻ khinh thường từ trên cao nhìn xuống.

Vì thế thiếu nữ dừng cảm nổi giận, “Cậu đầu óc có bệnh à, không biết hai chữ lịch sự viết thế nào sao? Cái gì mà trốn với mục đích, tôi hôm nay tới đây nộp hồ sơ vào học!” Cứ thế đúng lý hợp tình sống chết chống đối ác ma nam thần, tất cả mọi người sợ ngậy người, chỉ có nữ chính bí đao lùn là không hề phát giác.

Phó Diệc Sâm nổi da gà nhớ lại đoạn tác giả miêu tả nội tâm nam chính như sau, “Đối mặt với một con nhỏ khác người như vậy, trái tim Thẩm Thiên Dục lại lỡ mất một nhịp.” Về vấn đề này, một trong những thành phần vây xem Phó Diệc Sâm tỏ vẻ, cậu ta không phải là lỡ mất một nhịp, mà là thiếu mất một đoạn dây thần kinh đó.

Còn không phải mất dây thần kinh thị giác sao, tự nhiên bị ăn một bạt tai, tim còn lỡ một nhịp.

“Nộp hồ sơ? Cô cho rằng Tinh Dao muốn vào là vào được?” Thẩm Thiên Dục sau khi “lỡ một nhịp” lập tức lấy lại tinh thần cười hung dữ, đồng thời khinh bỉ lẫn chán ghét trong mắt càng thêm rõ mồn một, “Đến từ đâu thì lăn ra chỗ đó, đây cũng không phải là nơi giành cho mấy đứa ăn mày như cô.”

Thẩm thiếu gia khẩu khí muốn bao nhiêu ác liệt liền có bấy nhiêu, vì thế thiếu nữ dừng cảm thành công bị loại người có tiền này chọc giận, lúc này dùng một tràng liên thanh cảm phần chất vấn. Như là:

“Có tiền rồi thì muốn làm gì cũng được?”

“Có tiền rồi được coi thường người khác?”

“Tiền các người tiêu còn không phải là của ba mẹ ư?”

“Ngoại trừ tiền các người còn có thứ gì đáng giá?”

Lúc này, nam chính Thẩm Thiên Dục lần đầu tiên rung động, linh hồn đều kêu gào tự hỏi, bỗng cảm thấy mặc dù người trước mặt thân hình nhỏ bé nhưng ý chí lại to lớn không ai sánh bằng, y cho tới bây giờ chưa từng gặp qua trường hợp như vậy, cũng chưa từng có người dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với y.

Nhưng cho dù là vậy, mặt mũi y cũng phải lấy lại, vì thế Tô Tổ Tổ chưa chấm dứt màn ngôn luận “chấn động nhân tâm” đã bị Thẩm Thiên Dục khó chịu ngắt lời, “Câm miệng!” Rồi sau đó, “Cô cho là mình là ai? Cút! Cút khỏi Tinh Dao, đừng để tôi nhìn thấy cô lần nữa.”

“Tên khốn nạn, trên đời chẳng lẽ không còn công lý?” Nữ chính ngày đầu đến Tinh Dao đã gặp đã gặp phải tên ác bá không nói lý, nhảy mất tức điên, nghĩ lớn lên đẹp trai là tốt lắm hả?

“Tôi chính là công lý!” Thẩm đại thiếu hất cằm kiêu ngạo, rồi hướng đám hoa si vậy xem phía sau thân nhiên nói, “Ném ra ngoài!”

“Ngu ngốc.” Phó Diệc Sâm đang đóng vai quần chúng vậy xem yên lặng phun ra hai chữ.

Nam thần uy vũ! Nam thần soái ngậy người! Mary Sue xuống địa ngục... Phó Diệc Sâm cảm thấy hệ thống lại phát bệnh rồi.

Tuy rằng lời thoại rất đáng xấu hổ rất buồn nôn, nhưng bọn họ diễn không tệ, hơn nữa ôm tâm tình khán giả từ đầu đến cuối, hẳn phát hiện hai đứa nhỏ này hình như đùa giỡn rất thú vị.

Có điều lúc này, đến phiên Phó Diệc Sâm hẳn lên sân khấu rồi. Mắt thấy vài người xung phong tiến lên nhận việc mang Tô Tổ Tổ ném ra ngoài, Hạ Hầu Minh liền đứng dậy.

“Buông cô ấy ra.” Ánh mắt lạnh băng quét về phía mấy tên vừa tiến lên, ngữ khí không cho phép phản kháng, rồi sau đó thân nhiên hướng đám người đang vậy xem, “Còn không lên lớp?”

Lúc này, đoàn hoa si kinh ngạc, Tô Tổ Tổ bị ném ngã xuống đất, khó khăn đứng dậy, mà quần chúng đang vậy xem cũng nhanh chóng giải tán.

“Hạ Hầu?” Thẩm Thiên Dục có chút khó hiểu nhìn Hạ Hầu Minh, Thích Nhã Nhi cũng mang bộ dạng nghi hoặc.

Phó Diệc Sâm tự động bỏ qua ánh mắt căm kích của nữ chính, đối diện với Thẩm Thiên Dục thân nhiên nói, “Không cần thiết phải làm khó một cô gái.”

Nghe giọng điệu Phó Diệc Sâm, rõ ràng là khá bất mãn trước hành động bắt nạt con gái như vậy, Thẩm Thiên Dục mặt lúc xanh lúc đỏ, Thích Nhã Nhi lại có chút oán trách kháng nghị một tiếng “Anh Hạ Hầu ~”

Phó Diệc Sâm nói xong cũng mặc kệ hai người họ, trực tiếp xoay người đi về phía lớp học. Ban nãy khi đám người kia giải tán, Phó Diệc Sâm chú ý đến một cô gái khá mập mạp ôm một chồng sách, trên nhãn vở ghi, đúng là lớp bọn họ.

Lại vào đúng lúc này, Tô Tổ Tổ cõi lòng tràn đầy căm kích đuổi theo, “Cái kia... Cảm ơn cậu, tôi là Tô Tổ Tổ, thật sự vô cùng cảm ơn.” Về mặt của cô gái rõ ràng muốn nói, rốt cục cũng gặp một người tốt.

Không cần quay đầu, Phó Diệc Sâm cũng biết lúc này hai mắt nữ chính đang sáng lên, trong nguyên văn cũng viết cảnh gặp nhau của hai người, nam thứ Hạ Hầu Minh đứng lúc ngăn cản đám người bắt nạt nữ chính, dẫn đến độ hảo cảm của nữ chính với nam thứ tăng mạnh, thậm chí mới bắt đầu còn nảy thơ nghĩ rằng mình thích nam thứ.

Bất quá dựa trên tính cách của Hạ Hầu Minh, lúc nữ chính tỏ vẻ biết ơn với hắn, Hạ Hầu Minh đừng nói quay đầu nhìn lại, mà ngay cả cước bộ cũng không có ý thả chậm, lạnh lùng lưu loát rời đi. Nhưng trong trường hợp là Phó Diệc Sâm thì khác, bước đầu kế hoạch, là khiến cô gái này có ấn tượng sâu sắc với mình.

Vì thế, Hạ Hầu Minh tuy bước chân không ngừng, nhưng lại hơi quay đầu, thản nhiên phun ra ba chữ, “Không cần cảm ơn.” Thanh âm tuy rằng lãnh đạm, không giống với Thẩm Thiên Dục ác liệt bá đạo, mà lạnh lẽo đẹp trai ngậy người, hơn nữa, khuôn mặt của Hạ Hầu Minh tuyệt đối không thua kém Thẩm Thiên Dục, Tô Tổ Tổ trong nháy mắt dưới đáy lòng nổi lên bong bóng màu hồng.

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam phụ: 10 Hệ thống máy móc lên tiếng, Phó Diệc Sâm nhíu mày, lập tức hiểu ra, đây hẳn là gợi ý tiến độ hệ thống lúc trước đã nói. Phó Diệc Sâm tỏ vẻ rất vừa lòng, đợi khi nào hần rảnh rồi nhất định sẽ tìm hiểu về cái độ hảo cảm này tỉ mỉ một chút.

Phó Diệc Sâm có trực giác, những ngày sau này hẳn phải trường kì chiến đấu rồi.

Phó Diệc Sâm không phải chưa từng nghĩ đến sử dụng phương pháp nhanh gọn, ví dụ như trực tiếp xử lý nhóm nhân vật chính, cách này đơn giản thô bạo, hơn nữa còn thắng về tốc độ, kết cục thì khỏi phải nói, quá trình tất cả đều không còn thì tính gì đến kết cục chứ.

Đương nhiên, do trước đó, hệ thống nói cho hắn biết, ở thế giới này các nhân vật đều bắt nguồn từ văn Mary Sue, bọn họ là số liệu vì thế giới Mary Sue mà tồn tại, một khi hệ thống rời khỏi hoặc thế giới sụp đổ, những nhân vật trong này cũng lập tức biến mất.

Nói đơn giản, nếu Phó Diệc Sâm rời khỏi thế giới này, bọn họ đối với Phó Diệc Sâm chính là những con số, không khác với sự tồn tại của NPC. Nếu Phó Diệc Sâm đang sống trong thế giới này, bọn họ chính là những con người bằng xương bằng thịt, nhưng cho dù là thế nào, ở góc nhìn hiện thực mà nói, tất cả nhân vật đều là số liệu. Cho nên, dưới tình huống như thế, Phó Diệc Sâm mới lớn mật nghĩ ra phương pháp độc đáo như vậy.

Nhưng hiển nhiên, mọi chuyện chưa bao giờ là đơn giản, hệ thống hoa si rất nhanh liền chặt đứt vọng tưởng của hắn, Mary Sue là trung tâm của toàn bộ thế giới này nha kí chủ, nhân vật chính chết, thế giới đóng băng.

Phó Diệc Sâm: ...

Nhân vật chính và cốt truyện là lý do tồn tại của thế giới nay nha, nếu cốt truyện giữa đường đứt đoạn hoặc bị bóp méo nghiêm trọng, hoặc là nhân vật chính chết, thế giới Mary Sue sẽ sụp đổ, kí chủ, ngài cũng sẽ chết...

[Vậy người nói đi, ta phải thay đổi kết cục thế nào?] không đợi hệ thống nói hết câu, Phó Diệc Sâm âm trầm hỏi, [Không thấy rất mâu thuẫn ư?]

Không thể đụng tay đụng chân vào nội dung cốt truyện, nhưng lại muốn mình làm kết cục thay đổi, đồng nghĩa với việc làm thay đổi nội dung đấy. Rõ ràng rất mâu thuẫn, Phó Diệc Sâm hoài nghi mình bị trói buộc vào một cái hệ thống hồng hóc, cái BUG này to đùng luôn!

Hệ thống dường như bị Phó Diệc Sâm thâm trầm dọa sợ một chút, hơi tạm dừng sau đó lại nói, Cốt truyện là mấu chốt của thế giới này, cốt truyện rất cường đại, không thể đụng lớn nhưng có thể đụng nhỏ, chỉ cần kết thúc cuối cùng, Mary Sue không ở bên nam chính nghĩa là đã thay đổi Mary Sue, hệ thống có thể cam đoan bảo toàn mạng sống của kí chủ, xin kí chủ đừng nghi ngờ hệ thống được không!

Phó Diệc Sâm một trận đau đầu, so với hắn nghĩ còn gian nan hơn. Cái này không khác gì đóng phim, nói cách khác, hắn chỉ có thể diễn theo kịch bản đặt ra, trong quá trình đó còn phải nắm bắt cơ hội, lặng lẽ thay đổi một số thứ, thậm chí còn không được thay đổi quá lớn, nếu không thế giới này vẫn sẽ sụp đổ.

[Sự xuất hiện của người thật đủ đau trứng, người vốn đã là một nắm phiền phức, đã thế còn tự tạo ra thêm nhiều phiền phức khác, có bệnh.] Phó Diệc Sâm quả thật cạn lời.

Kí chủ xin đừng nghi ngờ hệ thống, sinh mạng của kí chủ phụ thuộc vào hệ thống có biết không!

[Ô.] Phó Diệc Sâm không chút khách khí cười lạnh, một cái máy không ngờ cũng có cảm xúc của chính mình, [Đúng rồi, làm thế nào để che chắn người vậy?] Cũng không phải lúc nào cũng cần đến nó, hơn nữa mỗi ngày đều nghe nó nói “được không”, “được không” khiến Phó Diệc Sâm rất buồn bực, hiện tại còn thêm thuộc tính hoa si với Thẩm Thiên Dục, phiền đến không chịu nổi.

Che chắn! giọng nói máy móc cứng ngắt, A...

Lời còn chưa dứt, âm thanh đã mất hút, Phó Diệc Sâm nghen họng nhìn trân trối, ước chừng sững sốt hai giây mới kịp phản ứng. Hắn chỉ cần nghĩ che chắn, liền có thể thật sự nhốt nó vào phòng tối luôn sao! Cho nên cái hệ thống hư hỏng này từ trước đến giờ là cố ý giấu diếm hắn?

Phó Diệc Sâm nhin xuống khoe miệng co giật, bất động thanh sắc bày ra bộ dạng lạnh lùng sải chân, nhưng Phó Diệc Sâm tuyệt không nghĩ đến, một màn hấn thoát tuyến nhân vật nói nhiều hơn ba chữ vừa rồi, mang đến cho Tô Trạh hiểu lầm vô cùng lớn.

7. Chương 7

Ngồi cuối lớp như thường lệ, một loại là các học sinh cá biệt, thậm chí một mình có thể độc chiếm cả cái bàn. Thứ nhất, không để hắn quấy phá ảnh hưởng đến các bạn khác, thứ hai là xa bực giảng, giáo viên mắt không thấy tâm không phiền. Một loại khác, đó là các bạn học lựa chọn chỗ ngồi tùy theo sở thích.

Tuy rằng nghe có vẻ lợi hại, nhưng Thẩm Thiên Dục – thiếu gia nhà giàu số một thế giới – theo nguyên tác là một tên học tra (1), sau này được nữ chính cảm hóa mới dần dần biến thành học bá (1), vì thế y dĩ nhiên tọa trấn cuối lớp. Nam phụ Hạ Hầu Minh tuy rằng là một thiên tài, nhưng lại thuộc loại người sau, hấn thích ngồi bàn cuối. Vì thế vừa vặn, hai người bọn họ ngồi song song ở hàng cuối, mỗi người độc chiếm một cái bàn.

Bởi cốt truyện đã bắt đầu, thân là nữ chính Tô Tố Tố tất nhiên sẽ ngồi phía trước Thẩm Thiên Dục, vì thế vị trí của Phó Diệc Sâm vừa vặn là nơi tốt nhất để xem bọn họ tấu hài kịch.

Sau khi tự giới thiệu và nhận lại một tràng cười nhạo ác ý từ bạn cùng lớp, nữ chính hào ngôn tráng chí (2) khinh bỉ một đám nhĩ thế tổ ăn không ngồi rồi, sau đó không sợ chết ngồi ngay trước mặt ác ma nam thân. Tiếp theo là những màn trêu chọc đầy ấu trĩ của bạn học Thẩm Thiên Dục... Phó Diệc Sâm vẫn luôn mang mặt lạnh, trong lòng thầm nghĩ, tác giả đem một thanh niên mười tám tuổi làm ra hành động so với học sinh tiểu học còn ngu ngốc hơn, khó trách khiến nhiều người đọc bị phẫn như vậy.

Phó Diệc Sâm có chút không nói nên lời, dứt khoát ngả người dựa lên ghế, đôi chân thon dài thẳng tắp tùy ý gác lên bàn, sau đó mở sách giáo khoa che mặt, vừa trắng trợn táo bạo lại vừa phóng đảng làm ra một hành động —— ngủ. Vừa vặn dưới ngòi bút của tác giả Mary Sue, Hạ Hầu Minh chính là dạng như vậy, đến lớp chưa bao giờ nghe giảng, chưa bao giờ nghiêm túc học hành, bài tập chưa bao giờ đụng đến, nhưng từ nhỏ đến lớn điểm số luôn đứng đầu.

Mà cũng chỉ lúc này, Phó Diệc Sâm mới có thời gian rảnh rỗi làm rõ một số chuyện hấn đang còn nghi vấn, ví dụ như độ hảo cảm trong miệng hệ thống, tiêu chuẩn cụ thể là gì. Vì thế mặc dù không mấy tình nguyện, nhưng hấn cũng đành lôi hệ thống từ trong phòng tối ra.

Kí chủ thể mà lại che chắn hệ thống, hệ thống...

[Che chắn.] Phó Diệc Sâm quyết đoán đem tên này nhốt lại lần nữa, thẳng đến nửa tiếng sau, mới lần thứ hai thả nó ra.

Ý thức được mặt lợi và hại, hệ thống hiển nhiên ngoan ngoãn hơn rất nhiều, Kí chủ mời ngài nói.

Khoe miệng giấu sau cuốn sách lơ đãng gợi lên một tia cười, Phó Diệc Sâm nhếch miệng hỏi, [Mức độ hảo cảm là gì?]

Mức độ hảo cảm là cảm giác của một người đối với một người khác. Lấy mốc số 0 làm tiêu chuẩn, từ 0 đến -30 là chán ghét hoặc không thích, thấp hơn -30 sẽ biến thành hận đến xương tủy, 0 đến 20 là mức độ nhận thức bình thường, 20 đến 50 là có tình cảm thân thiết, 50 đến 80 là rung động hoặc thích, trên 80 là vô cùng thích, nói cách khác, là yêu.

Hệ thống biết mình biết ta nghiêm túc giải thích, Phó Diệc Sâm đối với thái độ của nó rất hài lòng, [Cho ta xem mức độ hảo cảm hiện tại.]

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam chính: -10

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam phụ: 10

Độ hảo cảm nữ chính đối với nữ phụ: 0

Độ hảo cảm nam chính đối với nữ chính: -5

Độ hảo cảm nam chính đối với nữ phụ: 20

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ: 30

Độ hảo cảm nữ phụ đối với nam chính: 85

Độ hảo cảm nữ phụ đối với nam phụ: 60

Độ hảo cảm nữ phụ đối với nữ chính: 0

Phó Diệc Sâm nghe xong khẽ nhú mày, muốn thay đổi kết cục của Mary Sue, thì phải khiến nam chính về bên nữ phụ. Dưới tình huống hần không được phép thay đổi nội dung cốt truyện, một bên ngăn chặn tình cảm của nam nữ chính, một bên khác còn phải thúc đẩy nam chính nữ phụ. Quan trọng là, độ hảo cảm của nam chính đối với nữ phụ, thế nhưng còn thấp hơn nam phụ, hơn nữa độ hảo cảm của nữ phụ này đối với hai nam nhân vật cũng thật vi diệu, khó trách cô ta sau này sẽ hắc hóa. Phó Diệc Sâm có chút dở khóc dở cười, nhiệm vụ trước mắt quá gian nan.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ, Phó Diệc Sâm liền phát hiện ra lỗ hổng rất lớn. Hần bị hệ thống ném vào thế giới Mary Sue, đây là một cuốn tiểu thuyết văn phong ấu trĩ không có logic, nhưng được kể ở ngôi thứ nhất, 90% tình tiết trong truyện phát triển dưới góc nhìn của nữ chính Tô Tố Tố. Nói cách khác, trừ những đoạn phải đối diện với nữ chính, và một ít đoạn nhắc đến mình ở ngôi thứ ba, Phó Diệc Sâm có dư giả thời gian thoát khỏi ánh mắt của cốt truyện, tự do phát huy, hơn nữa cũng không làm ảnh hưởng đến nội dung câu chuyện, khiến thế giới này sụp đổ.

Cứ như vậy, chỉ cần là lên lút thay đổi một số thứ nằm ngoài mí mắt của nữ chính, đều không tính là bóp méo nội dung. Nghĩ đến đây, khóe miệng Phó Diệc Sâm không khỏi nâng lên. Nói như vậy, thời gian tự do kia hần có thể làm rất nhiều chuyện, ví dụ như ngăn cản nữ phụ vì ghen tị với nữ chính mà dần dần hắc hóa, lại ví dụ như, cùng nam chính kéo gần quan hệ.

Phó Diệc Sâm đang nghĩ, đột nhiên nghe thấy một tiếng rống lớn, “Đồ thần kinh!”

Trong nháy mắt, phòng học lặng ngắt như tờ, sau đó là tiếng cười nối tiếp nhau. Phó Diệc Sâm nâng sách giáo khoa lên, hướng nơi phát ra âm thanh nhìn lại, chỉ thấy em gái bí đao lùn đỏ mặt xoay người tức giận trừng Thẩm Thiên Dục. Lúc này ngoại trừ giáo viên đang trợn mắt há mồm trên bục giảng, dưới lớp chỉ một mình cô là đứng thẳng. Khi cô vừa đứng dậy, tờ giấy dán sau lưng liền rơi vào tầm mắt của tất cả mọi người, ba chữ rỗng bay phượng múa, “Bí đao lùn”.

Mà Thẩm Thiên Dục bị cô trừng, lúc này hai tay ôm đầu dựa vào ghế, tùy ý khoát chân, hoàn toàn nhìn không ra cái chân kia vừa rồi còn liên tục đá vào ghế đằng trước, cho nên mới khiến em gái bí đao lùn không thể nhìn được nữa đứng phắt dậy tức giận với y. Khóe miệng y nâng lên mang một tia đắc ý nhưng ánh mắt lại sáng rõ hiếm thấy.

Phó Diệc Sâm hoàn toàn cạn lời, cảm thấy học sinh tiểu học còn trưởng thành hơn so với y. Thế nhưng Phó Diệc Sâm không biết, nội tâm Tô Trầm lúc này cũng vận xoắn không kém. Quả thật bội phục sự chuyên nghiệp mình, một thanh niên mười bảy tuổi lại có thể làm ra hành động ấu trĩ như học sinh tiểu học, ngay cả biểu tình cũng giống hệt, chẳng khác gì lấy đá tự đập chân mình.

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam chính trừ 5. Âm thanh gợi ý của hệ thống hợp thời vang lên, Độ hảo cảm nữ chính đối với nam chính -15, Mary Sue đều xuống địa ngục hết đi! Nam...

[Lại ồn ào, hửm?] Phó Diệc Sâm thần nhiên nói, nhưng tuyệt đối là nồng đậm uy hiếp.

Kí chủ thật đáng sợ! Tuy rằng không nghe ra sợ hãi thông qua giọng điệu máy móc của nó, nhưng Phó Diệc Sâm khó hiểu lại có thể cảm nhận được oán niệm của tên này đối với mình, trong lòng có chút buồn

cười, nhưng vẫn lạnh lùng nói, [Nếu người không ồn ào, không nói nhiều lời vô nghĩa, ta che chắn người làm gì?]

Nha nha nha...

[Hừm?]

... Độ hảo cảm nam chính đối với nữ chính cộng 1, độ hảo cảm -4. Tên này quả nhiên không dám tiếp tục nói lời vô nghĩa, đại khái là vì muốn nhìn thấy nam thần của nó lâu hơn chút nữa.

Phó Diệc Sâm mày nhướn lên, độ hảo cảm cộng 1? Đây chính là cảm thụ của nam chính sau khi bắt nạt nữ chính, “Trêu chọc con nhỏ chết tiệt kia cũng có chút thú vị.”

“Bạn học Tô Tổ Tổ, ” Sau khi tròng cười chấm dứt, mặt Tô Tổ Tổ đỏ đến mức muốn nở ra máu, cô hoàn toàn không biết mọi người xung quanh đang cười cái gì, nhưng lúc cô muốn mở miệng mắng cái tên đầu sỏ gây tội kia, trên bục giảng, giáo viên xanh mặt rớt cục lên tiếng, “Trò theo tôi ra ngoài một lát.”

Thầy giáo nói xong liền lập tức ra khỏi phòng học, tiếng cười của đám người xung quanh liền biến thành một bộ xem kịch vui, nhất là khoe miệng tràn ngập đắc ý của Thẩm Thiên Dục, trong mắt cô gái nhỏ càng thêm chói mắt, vì thế cô hung hăng bỏ lại một câu “Cậu chờ đấy” rồi ủ rũ rời khỏi lớp. Bất quá trước khi rời đi, cô gái nhỏ còn cố ý liếc trộm về phía Phó Diệc Sâm, vừa vặn bắt gặp ánh mắt Phó Diệc Sâm đang dừng trên người mình. Phó Diệc Sâm cảm thấy thế giới tinh thần của cô ta thật khó hiểu.

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam phụ cộng 2, độ hảo cảm 12

Phó Diệc Sâm mi tâm giật giật, xuân tâm thiếu nữ, thật không biết đâu mà lần.

Đúng lúc này, di động của Thẩm Thiên Dục đột nhiên vang lên, lớp học vốn đang huyền não lập tức an tĩnh trở lại.

Phó Diệc Sâm quay đầu nhìn, chỉ thấy khi nhận cuộc gọi, Thẩm Thiên Dục trong nháy mắt trầm xuống, nếu bị khóa chặt trong cặp mắt đen bóng kia, sẽ khiến người không rét mà run, lớp học nhất thời một mảnh tĩnh mịch.

“Hừ, ” Thẩm Thiên Dục cười lạnh, “Sẵn sàng!” Rồi sau đó nhanh gọn ném điện thoại lên bàn, bạn học xung quanh sợ đến mức phát run.

“Có chuyện gì?” Phó Diệc Sâm nhướn mày hỏi.

“Hừ! Là tên Âu Dương Khải dằn dặt kia.” Thẩm Thiên Dục khinh thường hừ lạnh một tiếng, biểu tình trên mặt đủ thấy y chán ghét kẻ này đến cỡ nào.

Phó Diệc Sâm giật mình, Âu Dương Khải? Đây không phải nam pháo hôi số 3 ư? Vốn là con trai của thị trưởng, đương nhiên cũng là một tên nhị thế tổ được nuông chiều đến không biết trời cao đất dày, hình như đang theo học ở một trường quý tộc khác, thật không hiểu tại sao thế giới này lại có nhiều trường quý tộc như vậy nữa. Theo nguyên tắc đặt ra, gã và Thẩm Thiên Dục là kẻ thù cũ, chính là loại không vừa mắt nhau từ cái nhìn đầu tiên.

“Phiền phức không?” Sắc mặt Phó Diệc Sâm lạnh lẽo, biểu hiện ra sự chán ghét của Hạ Hạo Minh đối với người này.

“Hừ, tìm tôi gây phiền phức? Hấn chán sống.” Thẩm Thiên Dục hiển nhiên không đem đối phương để vào mắt, “Hấn hẹn tôi tái chiến thứ sáu tuần này.”

Nam thần thật đẹp trai! Nam...

Bạn hệ thống hiển nhiên là quên mất, bất quá lần này nó vẫn biết tự giác, không đợi Phó Diệc Sâm mở miệng liền nhanh chóng im lặng. Thẩm Thiên Dục một bộ tự tin tràn đầy, Phó Diệc Sâm rất nhanh hiểu ý, tái chiến trong miệng y cũng không phải là đánh nhau, mà là một trận bóng rổ one-on-one, tự đưa ra quy tắc.

Quan trọng nhất là, nhờ vào sự kiện tái chiến lần này, quan hệ giữa nam nữ chính có bước đột phá mới, tình tiết này vô cùng quan trọng, vì thế Phó Diệc Sâm không thể không lên sân khấu.

“Tôi đi cùng cậu.” Phó Diệc Sâm dùng giọng điệu chân thành đáng tin.

Thẩm Thiên Dục sững sốt một chút, hoặc nên nói là Tô Trạ. Trước y cũng đã nghi ngờ khi Hạ Hầu Minh đáp lại nữ chính, hiện tại càng không nhận được phỏng đoán.

Trong nguyên tác Hạ Hầu Minh không trả lời nữ chính, sự kiện trận bóng rổ Hạ Hầu Minh cũng không có hỏi nhiều, càng miễn bàn đến việc đề nghị đi cùng, nói cách khác, cốt truyện có biến hóa. Bởi vậy, Tô Trạ không khỏi suy đoán, có thể là do cốt truyện đã xảy ra biến hóa, nên y mới có mặt ở nơi này, mà nhiệm vụ của y, hẳn là sửa lại kịch bản, nếu thật vậy, lý do trong đầu y xuất hiện đầy đủ nội dung tiểu thuyết cũng có thể lý giải. Không thể trách y bị mấy cuốn tiểu thuyết xuyên thư kia đầu độc a, y bây giờ cũng chỉ đoán được đến đó mà thôi.

Nghĩ vậy, Tô Trạ quyết tâm xác định suy luận của mình, trong đầu xuất hiện một ý tưởng.

“Không cần,” Thẩm Thiên Dục khinh thường nói, “Tôi mà không đối phó được loại người như hấn?”

Phó Diệc Sâm lại cau mày, “Chính vì loại người như hấn nên mới không thể không đề phòng.”

Thẩm Thiên Dục thấy Phó Diệc Sâm kiên trì, đành phải gật gật đầu, “Vậy thứ sáu đi với tôi.”

“Được.”

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ trừ 1, độ hảo cảm 29

Cái quái gì đây? Phó Diệc Sâm không thể hiểu nổi.

Trận đấu là vào thứ sáu tuần này, tức ba ngày sau, vì thế hai ngày này Phó Diệc Sâm một mực yên lặng chịu đựng mấy trò đùa ngu ngốc của hai bạn trẻ to xác. Tỷ như dán giấy lên áo, đính kẹo cao su lên tóc, để thùng nước lên vệ cửa... Mọi thứ vẫn cứ cũ rích và ấu trĩ như thế.

Một câu thôi, nữ chính bị chinh đến thê thảm, độ hảo cảm của nữ chính đối với nam chính một đường tụt dốc xuống -25, mà Thẩm Thiên Dục ngược lại càng chơi càng hăng, độ hảo cảm với nữ chính thế mà thẳng tắp lên tới 5. Quả nhiên, bất luận cô ta Mary Sue như thế nào, đều ngăn không được nam chính yêu thích mình.

Thẳng đến thứ sáu, buổi chiều đúng bốn rưỡi, hai người không thèm để ý giáo viên hay bạn học thông dong ra khỏi lớp, sau đó vào thẳng phòng thay đồ, thời gian hẹn nhau là năm giờ chiều.

Hai người đều là chủ lực đội bóng rổ trường, bọn họ đương nhiên có tủ khóa chuyên dụng trong phòng thay đồ, Thẩm Thiên Dục muốn đổi sang quần áo bóng rổ, Phó Diệc Sâm đi cùng y.

Phòng nghỉ của câu lạc bộ bóng rổ cũng chính là phòng thay đồ, không giống như bên nữ sinh sẽ có các gian nhỏ, đương nhiên, giữa đàn ông với nhau cũng không có gì phải giấu giếm, hơn nữa bọn họ còn từng tắm chung với nhau nữa kìa. Chỉ là Phó Diệc Sâm cảm thấy, động tác của Thẩm đại thiếu gia có gì đó rất kỳ quái.

Phó Diệc Sâm chỉ đến xem, nên không cần phải thay đồ, vì thế hấn tùy tiện ngồi chờ trên sô pha, nhưng vừa vặn, vị trí hấn ngồi là đối diện với tủ đồ của Thẩm Thiên Dục, vì thế, không khí vốn đang rất tốt bỗng nhiên có chút mất tự nhiên.

Phó Diệc Sâm một trận khó hiểu, hấn vốn không có hứng thú quan sát một nam sinh thay quần áo đâu, nhưng người kia lại ở ngay trước mặt, khó tránh ít nhiều lọt vào tầm mắt. Nhưng hấn vừa liếc qua, chỉ thấy Thẩm Thiên Dục dáng vẻ lưỡng lự, nhất là lúc đưa tay cởi áo sơ mi lộ ra nửa người trên thon gầy, càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái.

Phó Diệc Sâm có một loại ảo giác rất quái đản, Thẩm Thiên Dục hình như... thẹn thùng. Đúng lúc này, hệ thống vốn đang bị Phó Diệc Sâm che chắn đột nhiên liên tiếp thông báo.

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ trừ 1

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ trừ 2

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ trừ 1

...

Phó Diệc Sâm ghen hống trên trời, đây là chuyện gì, không phải chỉ nhìn cậu ta cởi quần áo thôi à, tại sao điểm hảo cảm lại lên lên xuống xuống như vậy?

Chú thích:

- (1) Học tra: chỉ những người không thích học, thành tích học tập kém cỏi, nghĩa tương phản với học bá là người vừa thông minh, vừa chăm chỉ và có thành tích học tập vô cùng xuất sắc.
- (2) Hào ngôn tráng chí: ý chí mạnh mẽ, ngôn ngữ hùng hồn.

8. Chương 8

Sau khi độ hảo cảm biến động lên xuống một hồi, cuối cùng về lại mức ban đầu là 30, Phó Diệc Sâm kiểm chế khoe miệng run rẩy, có chút không nói nên lời sờ sờ mũi, sau đó mới cúi đầu nghịch di động.

Mà Tô Trạh đưa lưng về phía Phó Diệc Sâm, cách hắh không đến hai mét, đang tự mình thối miên cộng với xây dựng phòng tuyến tâm lý nhằm giảm bớt căng thẳng, nhưng khi tay đặt trên khóa quần vẫn là không cách nào kéo xuống được.

Ngoại trừ ba mẹ và người đại diện theo y suốt mười năm qua, không một ai trong làng giải trí biết, nam thần cao lãnh được ngàn vạn thiếu nữ điên cuồng theo đuổi, thật ra là một tên gay trời sinh, hơn nữa còn thuần 0. Y cẩn thận che giấu bí mật của mình, tung hoành hơn mười năm, hiện giờ đã hai mươi bảy, lớp vỏ trang này vẫn thật lạnh lặn, nhưng dù có vỏ trang kĩ lưỡng thế nào, chung quy y vẫn là một tiểu thụ thuần khiết đó.

Từ khi mới đặt chân vào giới giải trí, sau đó lăn lộn hơn mười năm trời, Tô Trạh từ đầu đã như cá gặp nước, sự nổi tiếng của y vẫn luôn chỉ có tăng không có giảm, số lượng người tiếp xúc càng ngày càng nhiều, nhưng ở nơi lượn quẩn này mấy ai đáng tin, hướng hồ tính cách y thiên về lãnh đạm, cộng thêm bản thân là gay trời sinh, càng leo lên đỉnh núi lại càng cô độc.

Nhưng cũng bởi vậy, Tô Trạh mặc dù thuần gay, nhưng sống trên đời hai mươi bảy năm chưa từng trải qua cảm giác yêu đương, chủ yếu là không có cơ hội, hoặc nên nói không dám mạo hiểm.

Cho nên dưới tình huống như vậy, mặc dù y bây giờ không phải là Tô Trạh thời thời khắc khắc được vạn người chú mục mà là Thẩm Thiên Dục, nhưng bản chất thụ trời sinh không phải chỉ cần thay đổi cái cơ thể là xong đâu. Đã vậy, phía sau còn có một tên đực rựa nhìn mình chằm chằm, hơn nữa từ diện mạo đến tính cách đều thuộc top chất lượng cao, thành thật mà nói, từ trước đến nay chưa từng có chuyện y ở riêng với một người đàn ông. Vì thế, Tô Trạh không giữ được bình tĩnh nữa rồi, rốt cuộc cái quần này có nên cởi hay không đây?

Bởi vì suy nghĩ quá nhiều, y luôn cảm thấy tầm mắt của người phía sau dán lên thân thể mình, vì thế lại càng ngắc một hồi, thậm chí có chút khấn trương. Ma xui quỷ khiến, Tô Trạh lấy can đảm quay đầu nhìn xem người này rốt cuộc có thật đang nhìn mình không, nếu hắh căn bản không nhìn, vậy nhất định là do mình tâm lý không kiên định bị quấy phá.

Không biết xui xẻo thế nào, lúc Tô Trạh quay đầu, Phó Diệc Sâm cũng vừa vặn ngẩng đầu nhìn y, vì thế trong nháy mắt đó, da mặt Tô Trạh đại khái là đỏ ửng. Mặc dù y cảm thấy trên mặt đã nóng bừng, nhưng vẫn cố gắng bày ra một bộ tư thái cool ngầu của Thẩm Thiên Dục.

“Cậu nhìn tôi làm gì?” Đối diện với tầm mắt của Hạ Hầu Minh là nửa thân trên hở hể, Tô Trạh thật sự xấu hổ muốn phát ghen, nhưng ai bảo y là diễn viên, hơn nữa còn là một diễn viên xuất sắc, am hiểu nhất là khống chế cảm xúc và nét mặt, vì thế không quản nội tâm đang bị thẹn thùng dày vò, trên mặt y hoàn toàn là vẻ khó hiểu của Thẩm Thiên Dục.

Nhưng hiển nhiên Phó Diệc Sâm càng khó hiểu hơn, ngay khi ánh mắt hai người giao nhau, hệ thống bùm bùm thông báo hảo cảm trừ 1 trừ 1, rõ ràng vừa mới khôi phục 30, hiện tại lại không ngừng giảm xuống còn 25, Phó Diệc Sâm cũng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Chẳng lẽ người này nghĩ mình biến thái?

Phó Diệc Sâm có chút hoang mang chớp mắt, sau đó lắc đầu vô tội, “Tôi không nhìn.” Những cái cậu có chẳng lẽ tôi không có? Thảm thiếu gia này so với nhân vật dưới ngòi bút của tác giả Mary Sue có vẻ thú vị hơn nhiều.

Tô Trạ không dấu vết cứng đờ, trên mặt lại bình tĩnh, khi thấy Hạ Hầu Minh cúi đầu nghịch diện thoại, liền nhanh chóng cởi quần rồi mặc quần bó rộng thùng thình vào, lưu loát làm xong một chuỗi động tác mới không nhìn được quay đầu, phát hiện Hạ Hầu Minh vẫn còn chăm chú vào di động, mặt Tô Trạ nóng lên, nhưng bộ dạng bên ngoài vẫn điềm tĩnh, “Đi thôi.” Tư thế tràn đầy tự tin, một chút cũng không nhìn ra nội tâm y xao động.

Địa điểm Âu Dương Khải chỉ định là một sân bóng rổ đường phố khá nổi tiếng, hai người Phó Diệc Sâm vừa tới, nơi đó đã đứng tầm hai, ba mươi người, hơn nữa còn là một đám lưu manh smart (não tàn – điên khùng), đại khái đây hẳn là ấn tượng của bạn nhỏ tác giả Mary Sue về mấy tên hư hỏng đầu đường xó chợ.

Đứng giữa đám smart có ba, bốn người khá nổi bật, nhất là một tên trong số đó, có mắt đều biết gã là nhân vật trung tâm. Lúc hai người Phó Diệc Sâm vừa tới, người nọ một thân quần áo phong cách, ôm bóng rổ nhảy lên làm một cú slam dunk (úp rổ), sau đó còn cố ý xoay một vòng đẹp mắt trên không, lúc tiếp đất vừa vặn đối diện Phó Diệc Sâm và Thảm Thiên Dục, khoe miệng mang theo một tia cười tự kỷ, đám smart xung quanh vội vàng huyết sáo phụ họa.

“Yo, ” Âu Dương Khải khoe miệng nâng lên ý cười cực xấu xa, nếu không phải Phó Diệc Sâm biết trước nội dung cốt truyện, thật không thể đoán ra tên này là một phú nhị đại, “Tao còn tưởng mày không dám tới đó.” Nói xong cố ý liếc nhìn Phó Diệc Sâm bên cạnh Thảm Thiên Dục, trong mắt mang theo trào phúng rõ ràng. Dù sao gã chỉ nói là tái chiến với mình Thảm Thiên Dục, một tên cuồng vọng tự đại như Thảm Thiên Dục, nhất định sẽ tới một mình.

“Ha ~” Thảm Thiên Dục khinh thường cười nhạo một tiếng, “Mày đang nói chính mình ư?” Đối phương hai ba mươi người mà bọn họ chỉ có hai, rõ ràng số lượng chênh lệch rất lớn nhưng Thảm đại thiếu gia khí thế không giảm nửa phân, thậm chí còn có xu hướng áp đảo đám người Âu Dương.

“Nói đi, ” Thảm Thiên Dục hất cằm, nhìn xoáy sâu vào Âu Dương Khải, “Muốn đấu như thế nào?” Tư thế kia, hoàn toàn là một bộ “tùy mày”, căn bản không đem gã để vào mắt.

Mà Phó Diệc Sâm, tựa như từ khi sinh ra đã mang khí thế của kẻ mạnh, mặc dù lẳng lặng đứng nơi đó không nói một lời nhưng chẳng ai dám xem thường hắn. Hai tay hắn dứt túi quần mặt không biểu tình, ánh mắt có chút lãnh liệt dừng ở hai người đứng giữa sân, lúc này đám smart cũng vây bọn họ lại, nhưng trong vòng bán kính hai mét xung quanh Phó Diệc Sâm không một kẻ nào dám bén mảng tới, tuy rằng ánh mắt Phó Diệc Sâm từ đầu đến cuối chưa từng dừng trên người bọn chúng.

Âu Dương Khải vốn là muốn dùng Phó Diệc Sâm khiêu khích Thảm Thiên Dục thêm một lúc, nhưng sau khi đối diện với tầm mắt của Phó Diệc Sâm, Âu Dương Khải không tự chủ liền run rẩy, lời đến bên miệng cũng nuốt trở vào.

Âu Dương Khải dù sao cũng không phải là một bao cỏ, theo nguyên tác, gã từ đầu căn bản không biết thân phận thật của Thảm Thiên Dục và Hạ Hầu Minh, nhất là bối cảnh Hạ Hầu Minh, bằng không chỉ dựa vào gã – con trai của một thị trưởng nho nhỏ sao dám chọc đến hắn. Tuy rằng tình tiết này trăm ngàn chỗ hở, nhưng Phó Diệc Sâm nhún vai tỏ vẻ chỉ có thể xem tiếp cuộc vui.

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 2

...

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ: 30

Phó Diệc Sâm lặng lẽ lau mồ hôi, độ hảo cảm tăng trở lại, chứng tỏ Thẩm đại thiếu gia đối với biểu hiện của mình coi như vừa lòng.

Âu Dương Khải lấy lại dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn, dù sao gã mang theo ba người, cộng thêm đám smart xung quanh, nhìn ở phương diện nào thì gã cũng chiếm ưu thế tuyệt đối. “Mày, ” Âu Dương Khải không sợ chết chỉ vào mũi Thẩm Thiên Dục, sau đó lại chỉ chính mình, “Tao, one-on-one, ai có được 10 điểm trước, kẻ đó thắng, dám đấu không?”

Kỹ năng diễn trò không tồi, Âu Dương Khải cũng thuộc loại hình thân cao thể kiết, dù sao cũng là nam pháo hôi số 3, không thể lớn lên xấu xí được, thậm chí có chút xán lạn dễ nhìn. Bất quá trong mắt một người đàn ông thành thực như Phó Diệc Sâm, tổng cảm thấy tên này thoát nhìn có chút lưu manh ấu trĩ, dáng vẻ này thực ra Thẩm Thiên Dục cũng có, nhưng còn lâu gã mới đuổi kịp được Thẩm Thiên Dục, không hổ là người có vầng hào quang nhân vật chính, vẻ kiêu ngạo của y tạo ra một loại khí chất rất độc đáo.

“A, ” Thẩm Thiên Dục lại cười nhạo tràn đầy khinh thường, “Sẵn sàng.”

Đám smart hưng phấn oa oa phụ họa, một bên huýt sáo một bên cười đùa, Phó Diệc Sâm mặt không đổi sắc, tầm mắt chỉ đặt nơi hai người trên sân.

Nói đến bóng rổ, kỳ thật Phó Diệc Sâm cũng rất yêu thích, đại đa số nam sinh đều rất thích loại vận động này, cộng thêm chiều cao đáng ngưỡng mộ, kể từ cấp 2 Phó Diệc Sâm thân hình cao ngất luôn được câu lạc bộ bóng rổ ưu ái. Hồi đó, Phó Diệc Sâm thấy phấn khích nhất là lúc tham gia ước chiến mỗi chiều sau khi tan học, thắng đến khi tích dương bao phủ, mồ hôi đầm đìa, mới thực mạng chạy về nhà. Bất giác, Phó Diệc Sâm có cảm giác xuyên qua hồi ức, trở về thời thanh xuân hoang đường năm đó.

Bóng rổ đường phố không có nhiều quy củ như các trận đấu chính thức, tương đối tùy tiện, nhất là đấu đơn, không cần chú ý đến hợp tác đoàn đội, bóng rổ đường phố có xu hướng thể hiện kỹ năng cá nhân hơn. Âu Dương Khải này vừa nhìn là biết quen chơi bóng rổ đường phố, hơn nữa bản thân gã cũng không giống người sẽ tuân thủ quy tắc. Vì thế trong lượt giành bóng đầu tiên, Âu Dương Khải đã bất ngờ xoay người, khuỷu tay càng không kiêng nể đâm mạnh vào bụng Thẩm Thiên Dục, theo sau là một cú slam dunk.

“Ồ ồ ồ~” Đám smart cười nhạo, sôi nổi giơ ngón tay cái hướng xuống ra vẻ trào phúng, một bên vừa huýt sáo một bên ra vẻ thốn thức, muốn bao nhiêu thấp kém liền có bấy nhiêu.

Vừa được Phó Diệc Sâm thả ra, hệ thống lúc này tức giận la to, “Tức chết nha! Tức chết nha! Nam thần bị khi dễ nha! Nam thần...”

[Còn tiếp tục ồn ào sẽ che chắn người.] Phó Diệc Sâm thần nhiên nói, bởi vì hắn phát hiện sau khi che chắn, công năng của hệ thống cũng không bị ảnh hưởng gì, nên thông báo nó vẫn sẽ thông báo.

Kí chủ quá lạm quyền. Hệ thống ủy khuất lên án.

Phó Diệc Sâm mắt diếc tai ngơ, chỉ thấy Thẩm Thiên Dục mặt tối sầm nhìn Âu Dương Khải đắc ý, không tức giận, ngược lại càng thêm khinh thường.

Sang đến lượt thứ hai, không đợi Âu Dương Khải lao lên, Thẩm Thiên Dục trực tiếp lên rổ, tốc độ vô cùng nhanh, thân thể bay lên, không đợi Âu Dương Khải phản ứng, đã áp đảo đánh bật gã.

Âu Dương Khải lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã vật trên mặt đất, mặt gã lúc này hết xanh lại đỏ. Âu Dương Khải thường xuyên chơi bóng rổ đường phố, thân thủ nhanh nhẹn, trình độ tuyệt đối không thể khinh thường, nhưng gã không nghĩ tới Thẩm Thiên Dục cũng nhanh như vậy, châm chọc tươi cười trên mặt chậm rãi biến thành vẻ âm u.

Tiếp theo, Phó Diệc Sâm đứng quan sát một trận one-on-one đến là phấn khích. Bất luận là sức bật, tấn công, úp giỏ, hay là phòng thủ, đoạt bóng, đột phá, biểu hiện của Thẩm Thiên Dục gần như hoàn mỹ, kể từ lần giao bóng thứ hai, Âu Dương Khải có thể nói là bị kỹ năng cá nhân của Thẩm Thiên Dục nghiền ép hoàn toàn, một điểm cũng không lấy được.

Lấy tỉ số 1: 10, trận đấu chấm dứt. Âu Dương Khải mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm Thẩm Thiên Dục tràn đầy tức giận và không cam lòng.

Âu Dương Khải thật ra không kém, mặc dù Thẩm Thiên Dục thắng rất đẹp, nhưng cũng phải bày ra đến tám phần thực lực, thể lực tiêu hao khá nhiều, y không nhịn được liên tục thở dốc.

Phó Diệc Sâm bất động thanh sắc đến bên cạnh, đưa cho y một chai nước khoáng, ánh mắt gắt gao quan sát hai, ba mươi người xung quanh. Âu Dương Khải đứng một bên thở dốc, nhưng lại trừng mắt nhìn hai người, đám smart luôn đứng nhìn cũng chậm rãi bao vây lấy họ.

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1 Thẩm Thiên Dục nhận lấy chai nước Phó Diệc Sâm đưa qua, hệ thống hợp thời thông báo.

“Thế nào? Thua không chịu nhận?” Hạ Hầu Minh nhàn nhạt nói, đại khái là do khí thế của một quân nhân, giọng nói vốn lạnh lùng lúc này lại mang theo mười phần uy hiếp, đám smart đang chậm rãi tiếp cận cũng không tự chủ dừng lại một chút, nhưng sau đó vẫn can đảm tiến lên, bởi vì Âu Dương Khải không có ý muốn ngừng.

Vì liên quan đến bối cảnh gia đình, Hạ Hầu Minh từ nhỏ đã tiếp nhận không ít các loại huấn luyện chuyên nghiệp, cho nên theo kịch bản, nam phụ cũng có một vòng hào quang lóa mắt, không ai đánh thắng được hẳn, có thể nói thân thủ của hắn là mạnh nhất. Vì thế Phó Diệc Sâm rất tự nhiên hơi cử động thân thể, vừa vận tạo thành tư thế bảo hộ đứng trước mặt Thẩm Thiên Dục.

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 2

...

Phó Diệc Sâm: What?

9. Chương 9

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ: 35

Thẳng đến khi âm thanh thông báo của hệ thống dừng lại, Phó Diệc Sâm mới không dấu vết khẽ nhíu mày. Tuy rằng không hiểu sao động tác trong lúc vô tình của mình lại khiến Thẩm Thiên Dục ấn tượng, nhưng phản ứng của y thật vượt ngoài mong đợi.

Chỉ là trước mắt, hai ba mươi tên smart đang chậm rãi tiến lại gần, trong tay không biết lấy từ đâu ra ống thép, côn sắt, dao nhỏ, vân vân, hiển nhiên có ý hội đồng bọn họ một trận ra trò. Hơn nữa, khác với đóng phim, đây là muốn đánh nhau bằng dao thật súng thật, sẽ đau sẽ bị thương, quan trọng là sẽ chết người.

Càng đòi mạng là, vừa rồi rõ ràng trời còn tảng sáng, chớp mắt liền giống như buổi tối chín giờ, xung quanh không có lấy một bóng người. Không phải nói hẹn nhau lúc năm giờ sao? Phó Diệc Sâm cũng đến phục loại logic này của tác giả, không có chút khái niệm gì về thời gian.

“Âu Dương Khải, mày đúng là tên tiểu nhân trước sau như một, mắt công tao còn xem trọng mày.” Thẩm Thiên Dục một bên lạnh giọng trào phúng, một bên bất động thanh sắc lưng tựa lưng với Phó Diệc Sâm, trên mặt tuy rằng duy trì vẻ bình tĩnh, nhưng thật ra đã trong trạng thái chuẩn bị, tùy thời nghênh đón.

“Ha ~” Âu Dương Khải quả là một tên tiểu nhân, hoàn toàn không bị Thẩm Thiên Dục đả kích, ngược lại cười gằn nói, “Mày không phải cũng chuẩn bị đánh sao, bây giờ sợ rồi?” Còn cố ý bóp méo sự thật, hiển nhiên then quá thành giận.

“Cẩn thận.” Phó Diệc Sâm hơi nghiêng đầu thấp giọng nói, vừa dứt lời, chỉ nghe Âu Dương Khải quát lên một tiếng, “Đánh chết bọn chúng cho tao!” Sau đó vài tên smart giờ côn sắt vọt tới.

Phó Diệc Sâm vươn tay bắt được một cái côn sắt đang đánh xuống, giãy tiếp theo hấn vung côn sắt đập thẳng vào phần dưới của tên đó, không quản gã tru lên như giết heo, Phó Diệc Sâm lập tức nhấc chân đá thêm một cước, nhất thời đẩy ngã một đồng lớn.

Nhưng rất nhanh một làn sóng khác lại xô tới, Phó Diệc Sâm nâng chân dài đá hết cú này đến cú khác, quả nhiên thân thủ phi phàm, tay chân nhanh nhẹn, có thể nói là đánh đến cực kỳ phấn khích. Tuy nhiên đối phương lấy ưu thế biến người, đá ngã một vòng lại tới một vòng, thẳng đến khi người sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng rên rỉ. Phó Diệc Sâm quay đầu nhìn thấy trên cánh tay Thẩm Thiên Dục từ khi nào đã bị cắt ra một miệng vết thương, vừa vịn một ống thép nện lên cánh tay trái của y, nhất thời đau đến nhe răng trợn mắt.

Phó Diệc Sâm vội vàng đem người kéo đến trước mặt, đồng thời chân dài gạt một cái, một vòng người lại ngã xuống.

“Thế nào?” Phó Diệc Sâm khoát một tay lên vai Thẩm Thiên Dục, lấy y làm trung tâm không ngừng đem những kẻ tiếp cận đá ra xa, đồng thời còn không quên lo lắng cho người được hấn bảo hộ trong lòng.

“Không sao.” Tô Trạ có chút nghiêng rằng nghiêng lợi, một bàn tay gắt gao đè lại vết thương, y thậm chí có thể cảm nhận được chất lỏng ấm áp đang không ngừng trào ra từ miệng vết thương, hai mắt y trừng lớn nhìn xung quanh, ánh mắt khiến người lạnh gáy, nhưng trên thực tế, trời biết là do y đau đến mức nước mắt trực trào ra.

Phó Diệc Sâm rõ ràng cảm thấy cơ thể Thẩm Thiên Dục hơi phát run, ngay cả lúc nói chuyện cũng mang theo âm rung. Ánh mắt tối sầm lại, Phó Diệc Sâm đột nhiên vươn tay bắt lấy bả vai Thẩm Thiên Dục xoa người, hiềm trở giúp y tránh thoát một đòn đánh từ sau lưng, đồng thời đem y kéo vào trong phạm vi bảo hộ của mình, một tay khác rất nhanh đoạt được một thanh sắt lớn, lập tức ném về chủ nhân của nó.

Lợi dụng lúc thanh sắt còn bay giữa không trung, Phó Diệc Sâm nhấc chân hung hăng tung một cước về phía nó, năm sáu người vừa định xông lên bị đập trúng ngã sòng soài.

“Đi!” Mở ra một lối thoát, Phó Diệc Sâm nắm chặt tay Thẩm Thiên Dục xông ra ngoài.

Hai đám khó địch bốn tay, hướng chỉ trước mắt có đến hai ba chục đầu người, đã thế còn trang bị đầy đủ vũ khí. Quan trọng nhất là, trong nguyên tác đã nói Thẩm Thiên Dục trong lần ấu ả này bị thương không nhẹ, cho nên hiện tại, tẩu vi thượng sách.

Phó Diệc Sâm kéo Thẩm Thiên Dục một đường chạy như điên, trên đường tối đen không một bóng người, nhưng phía sau họ lại là hơn mười cái đuôi bám dai như đĩa. Phó Diệc Sâm một bên chiếu cố Thẩm Thiên Dục, một bên giải quyết vài tên lâu la đuổi kịp.

Trên cánh tay phải của Tô Trạ đầm đìa máu, thân thể còn bầm tím vài chỗ, bản thân y lại là một người cực kì sợ đau, mặc dù đau đến mức gương mặt lúc xanh lúc trắng, nhưng y vẫn cố giả bộ ngoan tuyệt. Đây rõ ràng là một hồi đao thật sùng thật chứ diễn cái gì, quả thật là muốn cái mạng của y mà. Tô Trạ trong lòng hận không thể đem tác giả nào tàn ra mắng một trận, nam chính sao có thể ngốc đến mức tự mình đến chịu chết chứ? Còn đủ thứ côn thiết đao phay, nếu không có Hạ Hầu Minh đi theo, y hẳn đã chết mấy cái mạng rồi a.

Kịch bản ban đầu là, Thẩm Thiên Dục một mình đến ứng chiến với Âu Dương Khải, không ngờ Âu Dương Khải là một tên tiểu nhân không giữ lời, sau khi thua trận liền thẹn quá hóa giận, tính toán thuê vài tên giang hồ giáo huấn Thẩm Thiên Dục một phen. Nhưng Thẩm Thiên Dục lấy một địch mười, cuối cùng đánh cho bọn chúng ném dép tháo chạy, nhưng y lại bị thương.

Thẩm Thiên Dục chỉ mặc quần áo bó gọn, trên người cũng không mang theo bất cứ thứ gì, hơn nữa vì mất máu nên cơ thể ngày càng suy yếu, có thể nói trong đời y chưa bao giờ chật vật đến như vậy. Sau đó, vừa hay bắt gặp nữ chính bị phạt trực nhật đến khuya, thuận lý thành chương được nữ chính đưa đến bệnh viện, còn được cô nàng chăm sóc cả một đêm.

Đây cũng là bước ngoặt lớn làm thay đổi quan hệ ác liệt giữa nam nữ chính, cho nên Phó Diệc Sâm mới nhất quyết phải giữa đường chen một chân, hẳn muốn diệt cỏ tận gốc, ngăn cản tình cảm nảy nở của bọn họ.

“A ~” Phó Diệc Sâm một đường lôi kéo Thẩm Thiên Dục chạy, lại cảm thấy người phía sau cước bộ càng ngày càng trì trệ, thẳng đến khi phát ra một tiếng rên rỉ. Phó Diệc Sâm quay lại chỉ thấy Thẩm Thiên Dục sắc mặt xanh trắng, mồ hôi lấm tấm trên trán, trên mặt rõ ràng hiện lên nét thống khổ, tuy rằng ánh mắt vẫn còn quyết liệt như trước, nhưng trong con ngươi lại lộ rõ nóng nảy.

Nơi khúc ngoặt đã lấp ló bốn năm người đuổi tới, Phó Diệc Sâm giật mình, quyết đoán đưa lưng về phía Thẩm Thiên Dục, “Tôi công cậu.” Nói xong không chờ Thẩm Thiên Dục đồng ý đã đem hai tay y khoác lên vai mình công lên.

“Cậu... Hạ Hầu, thả tôi xuống.” Tô Trạch vô cùng hoảng sợ. Động tác này thật sự quá thân mật, nhưng không đợi y kịp phản ứng, Hạ Hầu Minh đã công y trên lưng chạy thực mạng.

“Giữ chặt miệng vết thương, đừng quậy.” Phó Diệc Sâm không để ý tới kháng nghị của y, trên người công một thanh niên hơn 120 cân (60 kg) vẫn có thể chạy như điên, cũng không phụ tác giả tặng hân một thân thể bất phàm. Chỉ là hân một đường chạy thẳng, nhanh chóng phát hiện cánh tay khoác qua vai mình chảy ra rất nhiều máu, mùi máu tanh đập thẳng vào chóp mũi, hơn nữa chất lỏng nóng chảy kia còn trực tiếp chảy xuống cổ hân, nhuộm đỏ một mảng áo.

Phó Diệc Sâm một bên công Thẩm Thiên Dục, một bên nguyên rửa tác giả Mary Sue não tàn, mấy tên smart cũng không nên dấn động như vậy chứ, muốn vào nhà đá đến mức ấy à? Lại vào đúng lúc này, âm thanh của hệ thống rất không hợp thời vang lên khiến Phó Diệc Sâm sợ đến mức phanh gấp.

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 2

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 5

...

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ 45

Phó Diệc Sâm phanh gấp một cái, độ hảo cảm vọt lên quá nhanh khiến hân đâm ra hoảng sợ, sao lại cảm thấy hướng đi này có chút không đúng.

“Sao vậy?” Bởi vì mất máu quá nhiều, giọng nói của Tô Trạch có hơi run.

Trên thực tế, từ năm mười lăm mười sáu tuổi ý thức được mình thuần 0, y cũng từng trộm ảo tưởng có một tiểu công vừa man vừa soái xuất hiện, nhưng dù sao cũng chỉ là trộm ảo tưởng, nhất là sau khi bước vào giới giải trí, sự nổi tiếng của y một đường thẳng tiến, ngay cả thời gian ảo tưởng cũng không có. Vì thế dưới tình huống hiện tại, y thật sự không kiểm soát nổi trái tim đang đập thành thịch trong ngực.

Phó Diệc Sâm nhất thời ghen hờn, lời này phải là hân hỏi mới đúng chứ? Bất quá, tình huống nguy cấp trước mắt khiến hân không có thời gian nghĩ nhiều, vừa vặn lúc này, hân phát hiện có một góc tối nơi chỗ ngoặt phía trước, trong đầu đột nhiên xuất hiện kịch bản, Thẩm Thiên Dục trong khi chạy trốn cũng là chui vào một góc tối mới thoát được lũ smart não tàn đó, ánh mắt Phó Diệc Sâm lập tức sáng ngời.

“Đừng lên tiếng.” Phó Diệc Sâm nói xong rất nhanh trốn vào trong góc tối, thẳng đến khi nghe thấy tiếng bước chân xa dần rồi mất hút, lúc này mới thở mạnh một hơi, cẩn thận thả người trên lưng xuống.

Dù sao cũng là một thanh niên cao mét tám, Phó Diệc Sâm lúc này trán đầy mồ hôi, quần áo bị máu của Thẩm Thiên Dục nhuộm đỏ một mảng.

“Ư ~” lúc đứng xuống hình như chạm phải vết thương, Thẩm Thiên Dục đau đến mức hít một hơi.

“Để tôi xem.” Phó Diệc Sâm hô hấp vẫn chưa ổn định, thở dốc đem cánh tay Thẩm Thiên Dục kéo đến cạnh mình, nhờ vào một ngọn đèn leo lắt nhìn thấy cánh tay phải của Thẩm Thiên Dục máu thịt lằn lộn, bất quá nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra miệng vết thương dài năm centimet nơi khuỷu tay, máu vẫn không ngừng chảy ra, nhưng rõ ràng ban đầu đâu có khủng bố đến vậy.

Phó Diệc Sâm không nói hai lời xé một bên ống tay áo của mình xuống, “Cậu cố chịu đựng.” Phó Diệc Sâm cúi đầu chuyên tâm băng bó, không hề phát hiện ánh mắt Thẩm Thiên Dục nhìn hân, hoàn toàn... không bình thường.

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Tô Trạm có chút xấu hổ mạnh mẽ xoay đầu rời mắt khỏi Hạ Hầu Minh, sau đó dường như để che giấu tâm tình, liền nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tên khốn Âu Dương Khải, tôi sẽ bắt hắn phải trả giá đắt!”

Phó Diệc Sâm ngẩng đầu liếc mắt nhìn y một cái, “Chuyện này về sau hãy tính, hiện tại quan trọng là đưa cậu đến bệnh viện xử lý vết thương.” Dứt lời làm một nút thắt, bằng bó xong xuôi.

Tô Trạm nhất thời đau đến răng nanh cũng phát run, thế nhưng còn cố chống đỡ không biểu hiện ra ngoài, nên đành cứng ngắc lắng sang chuyện khác, “Tôi không mang tiền, đi động cũng không.” Nói xong mới cảm thấy lời thoại này vô cùng thiếu iot, âm thầm ảo não một trận.

Phó Diệc Sâm giật mình nhìn y một cái, con trai độc nhất của tập đoàn top thế giới, không mang tiền không mang đi động, hẳn là một chuyện rất bình thường nhỉ? Vì thế, hắn cũng nói, “Tôi cũng không mang, hơn nữa... đi động bị rút.”

Thẩm Thiên Dục cứng đờ, đột nhiên nhớ tới nội dung ở đoạn này, chính là dưới tình huống đó nam chính gặp nữ chính, sau đó được cô cứu, cho nên nội dung cốt truyện đã hoàn toàn bị cải biên? Cho nên bây giờ phải làm gì?

“Đi, ” Phó Diệc Sâm lại đột nhiên xoay lưng cẩn thận đem cánh tay Thẩm Thiên Dục khoát lên vai mình. Trước mặt Thẩm Thiên Dục lần thứ hai xuất hiện một tấm lưng dài rộng, “Tôi đưa cậu đến bệnh viện, bọn chúng chắc không còn đuổi theo nữa.”

Tô Trạm cứng đờ, rốt cuộc là nên kiên trì đi theo kịch bản tìm cái có ở lại chờ nữ chính xuất hiện, hay là... ánh mắt không tự chủ dừng trên lưng Hạ Hầu Minh, kết quả trái tim vừa mới yên ổn lại bắt đầu nhộn nhạo. Đúng lúc này, đột nhiên một trận gió lạnh không báo trước thổi đến, tựa như đêm cuối thu, Tô Trạm nổi da gà không tự giác run mình mấy cái.

Phó Diệc Sâm khước miệng nâng lên, cảm thấy tác giả Mary Sue đầu óc nhất định là bị chó gặm, ban ngày vẫn là mùa hè nóng như lửa đốt, nháy mắt liền chuyển sang mùa đông, nói lạnh liền lạnh. Bất quá, tuy rằng như vậy, đồ vật hắn chuẩn bị cuối cùng đã có chỗ dùng.

Phó Diệc Sâm mặt không đổi sắc đem áo khoác của mình phủ lên người Thẩm Thiên Dục, bản thân thì chỉ mặc một kiện sơ mi mỏng manh, còn thiếu mất một tay áo, sau đó yên lặng công y lên, bước chân đều đặn.

“Cậu...”

“Tôi không sợ lạnh.”

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 2

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 2

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ 52. Á! Á! Hệ thống đột nhiên một trận quỷ khóc sói gào, Nam chính động tâm với nam phụ!

Phó Diệc Sâm đang bị đông lạnh thiếu chút nữa lão đảo, [Động tâm em gái người! Người có cần nhiều bug đến vậy không?]

10. Chương 10

Kết cấu não của bạn tác giả luôn thần kỳ như thế, Phó Diệc Sâm công Thẩm Thiên Dục không bao xa liền thấy bệnh viện sừng sững trước mặt, Phó Diệc Sâm nhanh chóng đem người một đường vọt vào trong.

Một dao kia dài ước chừng năm centimet, bất quá cũng may miệng vết thương không sâu, không làm thương tổn đến gân cốt. Hơn nữa sơ cứu kịp thời, chỉ cần khâu lại một chút sẽ không tạo nên vấn đề nghiêm trọng, Phó Diệc Sâm không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là thấy Thẩm Thiên Dục đau đến cơ thể run lên bần bật, khi bác sĩ kéo miếng vải băng trên tay ra, bàn tay y vô thức nắm lại lộ ra khớp xương trắng nõn, nhưng trên mặt vẫn cố gắng duy trì ngang ngạnh, y đại khái không nhận ra động tác này đã bán đứng mình. Phó Diệc Sâm không khỏi âm thầm bật cười, cảm thấy vị đại thiếu gia được nuông chiều từ bé này rất sĩ diện, sợ đau đớn là một loại bản năng của con người, sao có thể che giấu được.

Bất quá Phó Diệc Sâm ngoài miệng không nói gì, tay lại lặng lẽ đặt ra sau lưng Thẩm Thiên Dục, vỗ về nhẹ nhàng trấn an y. Thật ra, Phó Diệc Sâm là một người đàn ông rất tỉ mỉ, có một số chi tiết không mấy ai để ý đến nhưng lại luôn nằm dưới mí mắt hắn, hắn ôn nhu khiêm tốn khác xa với bề ngoài ngoan cường của mình, nhưng lại khiến người bên cạnh sinh ra cảm giác tin tưởng vững vàng. Chỉ cần có một nguồn lực thúc đẩy, hắn nổi tiếng chỉ là chuyện sớm muộn.

Sau khi xử lý xong mọi thứ, Phó Diệc Sâm cẩn thận đỡ người nằm xuống. Thẩm Thiên Dục môi mấp máy nói cảm ơn, lúc này cánh tay phải của y bởi vì thuốc tê chưa tan nên mất cảm giác đau.

Phó Diệc Sâm phá lệ mỉm cười một cái, “Giữa chúng ta còn phải nói cảm ơn?”

Ánh mắt Thẩm Thiên Dục chợt lóe nhìn Phó Diệc Sâm, sau đó rất nhanh bình tĩnh dời đi, có chút chột dạ hỏi một câu, “Cậu không bị thương chứ?”

Phó Diệc Sâm kéo kéo áo sơ mi bị nhiễm đỏ, nhún vai, “Không sao.”

Tô Trạm lúc này khoác lên vẻ mặt âm trầm của Thẩm Thiên Dục, “Âu Dương Khải, tôi thật sự không nghĩ tới hắn to gan lớn mật dám làm ra chuyện này.”

Phó Diệc Sâm cau mày, rồi sau đó từ từ nói, “Hắn là thiếu giáo huấn.”

Tô Trạm trong lòng nhảy dựng, người này, từ cách nói chuyện đến giọng điệu đều khiến người... rung động như vậy, quả thật vừa vặn đúng ý y, “Tôi sẽ khiến hắn phải trả giá.” Tô Trạm hoàn toàn nhập diễn vào Thẩm đại thiếu gia khó ỡ.

Phó Diệc Sâm ừ một tiếng, đứng dậy rót một ly nước ấm, lúc này mới ngồi trở lại, “Cậu nghỉ ngơi đi.” Bị đến vậy còn chưa ngất xỉu, lại có thể đi tính kế kẻ khác, hắn không có vấn đề gì lớn.

Theo lý mà nói, người như Thẩm Thiên Dục đáng nhẽ phải được sắp xếp vài vệ sĩ bên cạnh, hơn nữa Thẩm Thiên Dục vừa bước một chân vào bệnh viện tin tức phải lập tức truyền đến bên gia tộc rồi. Đương nhiên, “theo lý” đã bị tác giả Mary Sue đánh gục một cách hợp logic, có điều, lâu như vậy mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì, hình như đã quên mất thân phận đích tôn gia tộc giàu nhất thế giới của đương sự.

Tô Trạm quả thật có chút chống đỡ không nổi, y cũng không còn hơi sức đâu đi nguyên rửa tên nào tàn khiến cánh tay của y thành ra thế này, bất quá lại nói, kịch bản thì phải làm thế nào đây? Phần diễn hôm nay, y hình như đã không để ý thoát tuyến nhân vật rồi!

“Sao vậy, có việc gấp?” Nhưng vào lúc này, Tô Trạm giương mắt nhìn thấy Hạ Hạo Minh đem áo khoác ban này còn đang ở trên người mình mặc vào.

“Không phải,” Phó Diệc Sâm thần nhiên nói, sau đó chỉ áo sơ mi thiếu mất một ống, “Cho đỡ kỳ quái.” Nói xong còn cười với Thẩm Thiên Dục một cái.

Một tên không thích cười, một khi cười rộ lên sẽ có vẻ phá lệ mê người, đương nhiên tiền đề là nhan sắc không tệ. Lúc này, Tô Trạm không tự chủ nhìn nhiều hơn chút, rồi sau đó mất tự nhiên xoay đầu lảng tránh. Thật ra, dựa trên thân hình và khí thế của Phó Diệc Sâm, một thân áo trắng nhiễm đỏ vừa rồi, còn có động tác mạnh mẽ xé rách một ống tay áo, thoát nhìn khoảnh khắc nào cũng cực đẹp trai.

Một căn phòng, hai thanh niên, phòng bệnh an tĩnh, tĩnh lặng đến mức khiến thời gian ngưng đọng, hai người nhất thời lâm vào xấu hổ, đương nhiên, xấu hổ là đến từ nội tâm mỗi người, trên mặt đều không biểu hiện ra chút nào.

Phó Diệc Sâm lại đứng dậy rót một cốc nước, “Uống nước, sau đó nghỉ ngơi.” Phó Diệc Sâm nói xong một tay dùng sức đỡ bả vai Thẩm Thiên Dục, để y nửa ngồi nửa dựa vào lồng ngực mình, một tay khác thì đưa nước đến bên miệng y.

Tim Tô Trạm đập nhanh lợi hại, nhưng tuyệt đối không muốn lộ ra nửa điểm khác thường, nhất là, “Tay trái tôi vẫn dùng được.”

“Khụ ~” Phó Diệc Sâm một trận lúng túng, làm như không nghe thấy, “Đụng đến miệng vết thương không tốt.”

Tô Trạm đành phải chịu đựng nhếch miệng uống, cái gì mà đụng đến vết thương, thuốc gây tê còn chưa tan đâu, huống hồ tay trái của y vẫn sử dụng được thật.

Nhấn nhẹn uống hết một cốc nước lớn, lúc này mới nhẹ nhàng buông người ra, Phó Diệc Sâm mềm giọng nói, “Ngủ một giấc đi, đợi khi thuốc gây tê hết tác dụng cậu muốn cũng không ngủ nổi nữa.” Mà hắn thì yên lặng ngồi cạnh giường.

“Ừm.” Trong lòng Tô Trạm dâng lên ảm áp kỳ lạ, không tài nào áp xuống được, vì thế nhanh chóng nhắm mắt.

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Thẩm Thiên Dục mới vừa ngủ, âm thanh hệ thống lại tiếp tục vang lên, Phó Diệc Sâm càng nghe càng đau đầu, nhân lúc này đem nó thả ra, [Người tốt nhất là giải thích rõ ràng cho ta, cái độ hảo cảm này là đang xảy ra chuyện gì?]

Nam thần, nam thần bị thương, nam thần... Hiển nhiên hệ thống lại rơi vào trạng thái hoa si.

Phó Diệc Sâm dở khóc dở cười, kịch bản vốn là, sau khi nữ chính đưa Thẩm Thiên Dục đến bệnh viện, bởi vì người nhà Thẩm Thiên Dục mãi không xuất hiện, nên Tô Tổ Tổ lấy danh nghĩa bạn học đưa y đến, còn bị bác sĩ yêu cầu lưu lại chiếu cố Thẩm Thiên Dục.

Trong quá trình đó, Tô Tổ Tổ đã thấy được một mặt khác của ác ma Thẩm Thiên Dục. Bởi vì Thẩm Thiên Dục mất máu quá nhiều dẫn tới hôn mê, trên người cũng không mang theo bất cứ vật gì có thể liên lạc với người nhà y, nữ chính bất đắc dĩ ở lại bệnh viện chiếu cố y một đêm.

Cũng bởi vì một đêm này, quan hệ hai bên liền kỳ diệu tốt lên. Phó Diệc Sâm như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm khuôn mặt ngày càng giãn ra của Thẩm Thiên Dục, trong lòng cũng cảm thấy kỳ diệu. Chẳng lẽ vì mình thay thế vị trí của nữ chính, nên độ hảo cảm của nam chính đối với mình tăng nhanh như vậy?

Nhưng dù cao đến thế nào cũng không nên vượt qua 50 chứ, cái này không khoa học, trừ phi là hệ thống bị bug.

[Người chắc chắn chỉ số hảo cảm không có vấn đề?] Phó Diệc Sâm không xác định hỏi lại, [Nếu bị bug nên lập tức nói ra, nếu không người sẽ hại chết ta biết không?]

Hệ thống xoay chuyển Mary Sue không có bug, hệ thống xoay chuyển Mary Sue là một hệ thống hoàn hảo, Mary Sue...

[Đừng nhiều lời, nói trọng điểm thôi.] Phó Diệc Sâm thật sự bực mình, tên hệ thống này rõ ràng là một cô nàng vừa si mê Tô Trạm vừa khó ở với văn Mary Sue, nhưng thế quái nào âm thanh mặc định lại thiên về nam tính, thật sự quái đản.

Nha nha nha! Không có bug, độ hảo cảm hòa toàn chính xác.

Phó Diệc Sâm cạn lời, nhưng nghĩ mãi không thông, đương nhiên, càng cạn lời là cho đến bây giờ đám người của gia tộc giàu có nhất thế giới kia vẫn chưa xuất hiện, hơn nữa một bệnh viện lớn như vậy cũng không một bóng người, trong đầu tác giả quả nhiên có hố.

Tiêu hao thể lực gần một tiếng, sau đó lại đánh nhau một trận, đổ máu quá nhiều, Tô Trạm cố gắng ổn định tâm tình, nằm xuống không bao lâu liền ngủ, thẳng đến khi trên cánh tay truyền đến đau đớn làm y tỉnh lại.

Phó Diệc Sâm đang nằm chán ngồi bên giường, ngồi tầm một giờ, thẳng đến khi nghe thấy động tĩnh từ người trên giường, lúc này mới cúi xuống hỏi, “Sao thế?”

Tô Trạm vừa mở mắt liền đối mặt với Hạ Hầu Minh, còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh nên ngây ngẩn đến một lúc, bất quá may mắn sắc mặt y hiện đang tái nhợt, cộng với đau đớn trên cánh tay rất nhanh làm y tỉnh táo, vì thế Phó Diệc Sâm cũng không nhìn ra điều bất thường.

Phó Diệc Sâm chú ý tới khuôn mặt vụn vẹo của y, lập tức phản ứng, “Thuốc gây tê tan?”

“Ừm.” Tô Trạm cắn chặt răng, đau đến mức lông tơ đều dựng thẳng, điểm chết người chính là, đột nhiên còn bị một cơn buồn tiểu đánh úp là thế quái nào?

“Chịu khó một chút.” Phó Diệc Sâm nghĩ dù sao cũng là thiếu gia trước nay chưa từng chịu khổ, không giống hần có lần đóng phim không cẩn thận bị cửa một đường nhưng vẫn gắng gượng quay xong mới đến bệnh viện, ngay cả trợ lý cũng không phát hiện.

Thẩm Thiên Dục không nói chuyện mà nhắm chặt hai mắt. Phó Diệc Sâm không bao lâu liền thấy sắc mặt người trên giường ngày càng kém, vốn ban đầu là trắng bệch, hiện tại càng trắng đến bất thường, hơn nữa nét mặt có chút vụn vẹo. Thẳng đến khi đối phương rốt cục vươn tay trái chống lên giường, hình như là muốn đứng dậy.

Phó Diệc Sâm hiểu ý nâng người dậy, “Rất đau à?”

Tô Trạm cắn răng cương mặt không nói chuyện, y có chút... nhịn không nổi nữa rồi.

“Tôi đi gọi bác sĩ.” Phó Diệc Sâm thấy sắc mặt y không thích hợp, xoay người muốn đi, chỉ hy vọng đầu óc tác giả không bị úng, sẽ không để một cái bệnh viện như này dư lại duy nhất hai người họ.

Nhưng Phó Diệc Sâm vừa mới động, một bàn tay đã vội vàng kéo lấy vạt áo hần, quay đầu là vẻ mặt cứng ngắc của Thẩm Thiên Dục, “Không cần, tôi chỉ là muốn đi vệ sinh.” Nói xong thò chân với dép lê tựa hồ muốn xuống giường, nhưng giây tiếp theo, mông còn chưa rời khỏi giường sắc mặt đã biến đến vô cùng khó coi.

Phó Diệc Sâm hoảng sợ, “Rất gấp?”

Tô Trạm hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, nhưng hiện tại y quả thật gấp lắm rồi, nhưng quan trọng hơn là, nhà vệ sinh ở chỗ nào, vì thế một cử động nhỏ y cũng không dám, chỉ trả lời một chữ, “Ừm.”

Phó Diệc Sâm ngây ngẩn, y cũng không phải một đứa trẻ, không thể tìm cái chén hay chai nhựa gì đó cho y giải quyết, bất quá giây tiếp theo Phó Diệc Sâm liền linh quang chợt lóe, “Cậu chờ một chút.” Nếu theo thông thường, thì phía dưới giường bệnh luôn có một cái xô đi tiểu, trong trường hợp bệnh nhân đi lại không tiện, tuy rằng đầu óc tác giả có hồ, nhưng loại đồ vật này hần là dựa trên thể giới Mary Sue nên cũng tồn tại.

Quả nhiên, Phó Diệc Sâm vừa cúi đầu liền nhìn thấy nơi đó quả thật có một cái xô nhựa màu trắng.

“Ở đây, cậu chịu khó một chút.” Phó Diệc Sâm rất là tri kỷ đem xô đưa tới trước Thẩm Thiên Dục.

Tô Trạm trợn mắt há hốc mồm nhìn đồ vật trước mắt, lúc này chân y mới chấm đất, nửa ngồi ở cạnh giường, vật kia vừa vụn bị người này ghé vào vị trí xấu hổ kia, chỉ cần y lấy thứ đó ra là có thể phóng, nhưng là... Tô Trạm không tự chủ nuốt nước miếng, thể diện vứt hết rồi... Y sống chết cũng không làm được a, đã vậy người này còn cố tình giả ngu hỏi một câu, “Cảm thấy không tiện?”

“Không phải.” Tô Trạm cố nén nước tiểu buột miệng, trong đầu hỗn loạn tự hỏi một vấn đề, thân là một người đàn ông, y nên bỏ qua ánh mắt của người đối diện mặt dày mày dạn đi tiểu, hay là xoay người sang chỗ khác, như thế có phải... rất kỳ quái?

Phó Diệc Sâm chớp chớp mắt, mắt thấy người này rõ ràng buồn tiểu đến độ đứng lên còn không nổi, nhưng tại sao vẫn chưa động, chẳng lẽ là ngại không muốn nhờ hần giúp đỡ? Đại thiếu gia da mặt thật quá mỏng.

Vì thế, Phó Diệc Sâm rất là sáng khoái, “Để tôi giúp cậu.” Đều là đàn ông, có gì mà phải ngại ngần chứ.

Tô Trạm nhìn bàn tay kia đang duỗi đến quần mình, hoảng sợ.

11. Chương 11

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ trừ 1

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ trừ 2

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ: 50

Tay Phó Diệc Sâm còn chưa đụng tới quần Thấm Thiên Dục, hệ thống đã âm ầm tuôn ra một đồng thông báo, hắn không tự chủ ngừng lại một chút. Thấm Thiên Dục hiển nhiên không muốn hắn giúp đỡ, bất quá y đối với độ hảo cảm không khỏi có chút tụt hứng đấy chứ?

Cũng vì Phó Diệc Sâm tạm dừng vài giây, Thấm Thiên Dục nhanh chóng chặn lại cổ tay hắn, “Loại chuyện này, tôi không quen để người khác chạm vào.”

Thấm Thiên Dục nói rất chậm, vẻ mặt vô cùng thành thật. Phó Diệc Sâm hơi sững sốt, lập tức bật cười, hắn thấy được Thấm đại thiếu gia đang cố che giấu thẹn thùng, “Là tôi suy nghĩ không kĩ càng.” Phó Diệc Sâm nói xong đem cái bộ đặt vào tay Thấm Thiên Dục, rồi sau đó quay người ra khỏi phòng bệnh, “Có chuyện gì cứ gọi tôi.”

Bóng dáng Hạ Hầu Minh vừa biến mất sau cửa, Tô Trạ đang buộc chặt thân thể lúc này mới thả lỏng, sau đó cũng không có thời gian nghĩ đến mấy thứ xấu hổ linh tinh, y nghẹn đến nóng nảy rồi đó, không giải quyết xong y sẽ bệnh chết.

Phó Diệc Sâm tựa ngoài cửa không hiểu sao cảm thấy một màn vừa rồi có chút khôi hài, đương nhiên cũng tự trách mình trì độn. Đại khái qua năm phút đồng hồ, Phó Diệc Sâm đoán vị kia hẳn đã giải quyết xong, có lẽ cũng điều chỉnh tốt trạng thái, lúc này mới xoay người bước vào.

Lúc Phó Diệc Sâm đi tới, Thấm Thiên Dục đã giải quyết xong nằm thẳng đơ trên giường, cái bộ nước tiểu bị nhét xuống gầm, miệng bô cũng kín bưng. Phó Diệc Sâm nhướn mày, làm như chưa có chuyện gì xảy ra ngồi trở lại bên giường.

Nhưng vào đúng lúc này, một cô y tá xinh đẹp xuất hiện cùng với chiếc xe đẩy, có điều vừa thấy hai người, ánh mắt lập tức sáng lên, đỏ mặt vòng qua vòng lại, coi bộ không muốn rời đi.

Phó Diệc Sâm không tiếng động tránh sang một bên, đầu óc tác giả lúng đến lợi hại, hắn đại khái nhớ ra tình tiết tiếp theo rồi, là lúc bôi thuốc cho nam chính.

Quả nhiên, “Xin chào, xin thông báo họ tên.” Y tá làm đúng như trình tự, nhưng Thấm đại thiếu gia đã bắt đầu nóng nảy, cơ mà vị tiểu thư đây không hề để ý đến khuôn mặt đen như đáy nồi của y, hơn nữa còn mong chờ y mở miệng.

Phó Diệc Sâm sờ mũi trả lời, “Thấm Thiên Dục, phải truyền dịch ư?” Hắn liếc thấy trên xe đẩy của y tá có mấy bình truyền dịch.

Y tá đang có chút xấu hổ lúc này bật cười toe toét, liên tục gật đầu, “Phải, trước để giảm nhiệt cho cậu ấy,” Cô nói xong liền lấy một cái túi được đóng gói cẩn thận đưa cho Phó Diệc Sâm, “Thuốc này phải uống đúng giờ,” sau đó lại đưa qua một chai nhỏ, “Đây là dược liệu làm tan các vết bầm, dùng ngoài da.”

“Cảm ơn.” Thanh âm của Phó Diệc Sâm tuy rằng hơi lạnh, trên mặt cũng không có gì gọi là tươi cười, nhưng chị gái y tá đây lại sâu sắc cảm nhận được sự ấm áp từ hắn.

Cánh tay phải vừa khâu mấy mũi, giờ đến tay trái cũng phải truyền dịch, cho nên cái loại chuyện như bôi thuốc này hiển nhiên là do Phó Diệc Sâm đảm nhiệm. Phó Diệc Sâm nhìn Thấm Thiên Dục đang nằm im trên giường, bỗng dưng nghĩ đến nguyên tác. Lúc bôi thuốc cho nam chính, nữ chính đã có một đoạn miêu tả thật kiểu diễm, là loại ngưỡng ngưỡng khản trương của một cô gái mới lớn lần đầu nhìn thấy cơ thể bạn nam, còn có một chút... kích thích. Bất quá, làm một độc giả nghiêm túc, Phó Diệc Sâm hoàn toàn cảm thấy nữ chính không khác gì một nữ lưu manh.

Đương nhiên, giữa đàn ông với đàn ông sẽ không tồn tại tình huống như vậy. Vì thế, thậm chí Phó Diệc Sâm không cần trưng cầu ý kiến Thẩm Thiên Dục, đã trực tiếp đụng tay đụng chân, tuy nhiên trước khi sát thuốc, Phó Diệc Sâm vẫn thật tri kỷ nhắc nhở, “Cậu đổi tư thế sẽ thoải mái hơn.”

Thề với trời Phó Diệc Sâm chỉ là chân thành khuyên nhủ, bởi vì Thẩm Thiên Dục bị côn sắt đập trúng tận ba chỗ, hai chỗ sau lưng, một chỗ trên bắp tay trái. Phó Diệc Sâm chỉ muốn nhắc nhở y nằm nghiêng để lưng đối diện với mình, vẫn hơn là bắt y ngồi dậy.

Nhưng mà, Tô Trạ – kẻ đang trong trạng thái khẩn trương xây dựng phòng tuyến tâm lý – đột nhiên nghe thấy câu này, chỉ cảm thấy sét đánh giữa trời quang, đầu óc trống rỗng.

“Tư thế thoải mái?”

“Tư thế thoải mái!”

...

Từng giây trôi qua, trong đầu Tô Trạ đều quanh quẩn những lời này, rồi sau khi hơi hoàn hồn, lại quỷ dị tưởng tượng ra một số hình ảnh thiếu nhi không nên xem, tưởng tượng xong trong đầu càng trắng xóa, tìm đập gia tộc.

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 3

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 2

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 4

...

Phó Diệc Sâm chỉ thấy người trên giường như kẻ mất hồn nhìn trần nhà, kế tiếp hệ thống liên tục thông báo độ hảo cảm cộng cộng cộng khiến hắn giật nảy mình, chớp mắt chỉ qua vài giây đồng hồ, thế nhưng trực tiếp từ 50 nhảy lên 60.

Phó Diệc Sâm không tự giác nuốt nước miếng, cảm thấy hoảng hốt, hình như đoạn phát triển này có gì đó sai sai, độ hảo cảm tăng bất thường như thế rất dọa người.

“Cậu không sao chứ?” Phó Diệc Sâm tính thăm dò, lại hỏi một câu.

Tô Trạ đột nhiên giật mình, giây phút đi vào cõi tiên liền chấm dứt, thần nhiên ngẩng đầu liếc liếc Hạ Hầu Minh, nhú mày, “Không sao, vừa rồi vết thương lại đau, tên khốn kiếp Âu Dương Khải, tôi không phể hắn không được.”

Phó Diệc Sâm chớp mắt, trong lòng thầm nghĩ đám người vệ sĩ quản gia gì đó mau đến đi, mình cũng muốn rời khỏi đây lắm rồi. Ban đầu đúng là hắn có ý tưởng kéo gần quan hệ với nam chính, như vậy cũng thuận tiện bất ngờ xuất hiện khi nam chính ở cạnh nữ chính, nhưng giờ độ hảo cảm chạm mốc 60, quả thật cao hơn dự tính quá nhiều, thậm chí có chút kỳ quái không nói nên lời, cho nên cách tốt nhất hiện tại là lui về sau sân khấu.

“Ngồi dậy đi, tránh đụng đến miệng vết thương.” Phó Diệc Sâm tự mình đem người đỡ dậy, sau đó lưu loát vén áo y, thoa thuốc mỡ lên những vùng ứ đọng. Có lẽ do hơi đau nhức, lúc tay Phó Diệc Sâm vừa động, Thẩm Thiên Dục rõ ràng run lên.

“Chịu khó chút.”

“Ừm.” Tô Trạ cúi đầu, chỉ cảm thấy thân thể vừa đau vừa rát, còn có chút nóng lên.

Ngay khi Phó Diệc Sâm thoa thuốc xong lại đỡ Thẩm Thiên Dục nằm xuống giường, bên ngoài hành lang yên tĩnh đột nhiên truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn. Rất nhanh, Phó Diệc Sâm đứng dậy, thấy một người đàn ông trung niên sắc mặt âm trầm dẫn bốn, năm người mặc vest đen tiến vào, nhưng khi nhìn đến Thẩm Thiên Dục, âm trầm trên mặt trong phút chốc biến thành lo lắng.

Người trung niên bước nhanh đến bên giường, lúc lướt qua Phó Diệc Sâm cũng không quên khom người nói, “Đa tạ Hạ Hầu thiếu gia ra tay giúp đỡ, lão gia ngày khác nhất định đến nhà cảm tạ.”

Lão gia trong miệng ông chú này, đương nhiên chính là chủ tịch tập đoàn lớn nhất thế giới, mà dùng hai chữ “cảm tạ”, một là biểu hiện lòng biết ơn của nhà bọn họ đối Phó Diệc Sâm, thứ hai là đối với thân phận Hạ Hầu Minh rất coi trọng.

Phó Diệc Sâm cười nhạt nói, “Chú Ngụy khách khí, tôi cùng Thẩm Thiên Dục vốn là anh em.”

Ngụy thúc – cũng chính là quản gia nhà Thẩm Thiên Dục – đối với câu trả lời của Phó Diệc Sâm rất hài lòng, lại nói cảm ơn lần nữa mới vội vàng chạy đến bên cạnh Thẩm Thiên Dục đang đen mặt, “Thiếu gia, cậu không sao chứ thiếu gia, để tôi nhìn xem bị thương chỗ nào?” Dáng vẻ Ngụy thúc sốt ruột khẩn trương, nhất là khi biết tình trạng của Thẩm Thiên Dục, quả thật hận không thể đem hết vết thương trên người y chuyển sang mình.

Năm người đàn ông mặc vest đen cung kính đứng ở đuôi giường, hẳn bên ngoài còn rất nhiều người nữa, Phó Diệc Sâm chỉ thấy Thẩm Thiên Dục lạnh mặt, hiển nhiên bất mãn với biểu hiện của những người này, vệ sĩ làm ăn kiểu gì thế không biết? Ngụy hiểm qua rồi mới chạy đến thì vệ sĩ con khỉ gì?

“Thiếu gia, cậu yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt.” Ngụy thúc thấy Thẩm Thiên Dục lạnh mặt, thậm chí không thèm để ông vào mắt, vội vàng tỏ thái độ.

Không nghĩ mới vừa dứt lời, Thẩm Thiên Dục liền ném đến một cái nhìn sắc bén ngoan lệ, “Xen vào chuyện của người khác!”

“Thiếu gia...”

“Chuyện này tôi tự xử lý, ai cũng không được nhúng tay!” Không chờ Ngụy thúc nói xong, Thẩm Thiên Dục liền âm trầm nhả ra từng chữ.

Đem người trao tận tay quản gia nhà bọn họ, Phó Diệc Sâm liền cáo từ về nhà, lúc ra đến cổng bệnh viện, A Nguyên đã lái xe chờ sẵn, quản gia Tề còn tinh ý đem một bộ quần áo mới cho hắn thay, Phó Diệc Sâm tỏ vẻ rất hài lòng với loại đãi ngộ này.

Thẩm Thiên Dục dường như không sai biệt lắm chừng mười ngày. Trong khoảng thời gian đó, Phó Diệc Sâm có gọi điện hai lần, suy xét đến độ hảo cảm cao bất thường, hẳn nghĩ vẫn nên bỏ qua việc ghé thăm y. Lúc nhìn thấy y lần nữa ở trường, đã là nửa tháng sau đó.

Lại không ngờ, khiến Phó Diệc Sâm bất ngờ chính là, độ hảo cảm của nữ chính đối với nam chính thể nhưng từ -25 một đường kéo lên 10. Phó Diệc Sâm có chút khiếp sợ, hoàn toàn không biết trong lúc mình lơ là cảnh giác đã xảy ra chuyện gì, hay là, cho dù hắn có ngáng chân giữa đường cũng không thể thay đổi được tình tiết?

12. Chương 12

Sau hôm đó, đại khái tầm nửa tháng, Phó Diệc Sâm mới nhìn thấy Thẩm Thiên Dục lần nữa, tuy rằng trên mặt khôi phục huyết sắc, thậm chí có vẻ hồng hào, nhưng thời gian có chút sai lệch so với tính toán của Phó Diệc Sâm, cánh tay phải thể mà vẫn còn cuốn băng, Phó Diệc Sâm lòng tràn ngập nghi hoặc.

Nhưng khiến Phó Diệc Sâm ngoài ý muốn hơn là, nữ chính Tô Tố Tố thể mà lại xuất hiện bên cạnh Thẩm Thiên Dục, hơn nữa không khí giữa hai người thật vi diệu, hiển nhiên trong khoảng thời gian này, tuy rằng bọn họ không gặp nhau ở trường học nhưng từng tiếp xúc qua.

Phó Diệc Sâm thầm thở dài, nỗ lực của mình đổi lại kết quả bằng 0, những gì nên xảy ra vẫn xảy ra, nhưng rốt cuộc hắn đã bỏ lỡ cái gì? Vào thời gian nào? Lại lấy cách thức như thế nào? Phó Diệc Sâm không thể hiểu nổi.

Tuy rằng trong khoảng thời gian này Thẩm Thiên Dục không đến trường, nhưng Phó Diệc Sâm vẫn nắm rõ tình hình đại khái của y, hơn nữa, thân phận của hai người chênh lệch quá nhiều, đáng nhẽ nữ chính không có cơ hội tiếp xúc với Thẩm Thiên Dục mới đúng, Phó Diệc Sâm nhất thời lâm vào trầm tư.

Đúng lúc này, Phó Diệc Sâm cảm giác được tầm mắt của người nọ dừng trên người mình, vừa ngẩng đầu liền thấy Thẩm Thiên Dục cao cao tại thượng hướng hắn đi tới, khóe miệng mang theo mỉm cười, tâm tình có vẻ rất tốt, Tô Tổ Tổ thì tròn trắng mắt dừng sức trừng cái ót y, lẻo đẻo chạy theo sau.

Thẩm Thiên Dục một mạch đi tới bên cạnh Phó Diệc Sâm, sau đó đang lúc Phó Diệc Sâm nghi hoặc hạ tầm mắt, thì đặt lên bàn hắn một cái hộp tinh xảo, “Này, cho cậu.” Khóe miệng khẽ dương thể hiện tâm tình sung sướng của y lúc này, hơn nữa trái với Phó Diệc Sâm, coi bộ đang hài lòng lắm.

Phó Diệc Sâm khẽ liếc mắt một cái, rồi cầm cái hộp đó lên, “Di động?” Lúc này mới chợt nhớ, đêm hôm đó hai người đánh một trận lớn với lũ smart, di động của hắn bị rớt.

“Đúng vậy, ” Thẩm Thiên Dục lấy một tư thế thật ngẫu thật bảnh trai dương khóe miệng bắt chéo chân, cả người toát ra dáng vẻ đại thiếu gia ta rất có tiền, “Bản limited cả thế giới chỉ có vài cái, cho cậu.”

Phó Diệc Sâm trừng mắt nhìn, lấy thân phận của Hạ Hầu Minh, đương nhiên cũng không thiếu mấy thứ này, có điều đây là tâm ý đại thiếu gia người ta, không nhận ngược lại có vẻ không nể mặt, vì vậy rất không khách khí cầm lấy, nhưng đúng lúc này...

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ 71

Hệ thống vẫn luôn trong tình trạng bị che chắn thành linh phát ra hai câu thông báo, Phó Diệc Sâm lập tức bị sét đánh.

[Fuck! Cái con số 71 này là ý gì? Trước không phải mới 60 thôi à?] Hệ thống vừa dứt lời, Phó Diệc Sâm đã bị con số 71 kia đập cho cả đầu choáng váng, thậm chí theo phản xạ quay đầu nhìn Thẩm Thiên Dục ngồi song song bên tay phải hắn, sau đó phát hiện hứng thú của tên kia hoàn toàn đặt trên người nữ chính, lúc này đang dùng tay trái còn lạnh lạnh của y nghịch tóc người ta.

Phó Diệc Sâm có chút nghiêng răng nghiêng lợi, [Người tốt nhất cho ta một lời giải thích hợp lý!]

Một ngày không gặp như cách tam thu, khoảng cách sinh ra cái đẹp, bệnh tương tư, lâu ngày hăm sâu, ngày nhớ đêm mong... đại loại thế. Hệ thống không khác gì bị rút não mê man nói ra một chuỗi dài.

Phó Diệc Sâm giật giật khóe miệng, hắn đâu hỏi cái này! [Còn dám nói mình không có bug?]

Nha nha nha, hệ thống xoay chuyển Mary Sue là hệ thống hoàn hảo, hệ thống xoay chuyển Mary Sue không có bug, kí chủ đừng nghi ngờ được không nha nha nha Hệ thống tỏ vẻ thật ủy khuất, hiển nhiên nó bị Phó Diệc Sâm chinh cho ngoan ngoãn hơn nhiều.

Phó Diệc Sâm đau đầu hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy tên nam chính NPC này có hơi khó khống chế, mình không tài nào đoán nổi, mặc dù càng ngày càng thấy hứng thú với nữ chính, nhưng mức độ hảo cảm lại dần hết lên người mình. Tạm thời không quan tâm hệ thống có bị bug thật không, hiện tại Phó Diệc Sâm có chuyện quan trọng hơn phải giải quyết.

Thẳng đến khi tiết học đầu tiên bắt đầu, Phó Diệc Sâm mới trước sau như một nhắm nghiền mắt —— kiểm tra mức độ hảo cảm. [Cho ta xem mức độ hảo cảm hiện tại biến thành cái dạng gì rồi.] Phó Diệc Sâm phát hiện, hệ thống chỉ có thể cảm nhận được độ hảo cảm ở một khoảng cách nhất định, một khi vượt qua khoảng cách giới hạn, nó sẽ không tra xét được nữa. Ví như trong khoảng thời gian này, hệ thống không hề thăm dò được độ hảo cảm của Thẩm Thiên Dục.

Nha nha nha, rốt cục có thể nhìn thấy nam thần, Trăm Trăm nam thần.

Hệ thống vừa mới được thả ra, nhiệm vụ hằng ngày đầu tiên là biến thành hoa si, Phó Diệc Sâm nhìn nhiều thành quen, nhưng vẫn không kiên nhẫn thúc giục, [Trọng điểm.] Hắn nhất định phải làm rõ chuyện này, nếu ngày đó ngăn cản là vô dụng, vậy hắn chỉ còn cách chuyển sang phương án khác.

Độ hảo cảm nam chính đối với nữ chính 10

Độ hảo cảm nam chính đối với nữ phụ 20

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ 71

Tiếp tục nghe thấy một đồng số liệu nhảy nhót, Phó Diệc Sâm không nhịn được co rút khóe miệng, độ hảo cảm nam chính đối với mình đáng lẽ phải đối chỗ với nữ chính mới đúng, con gà hệ thống này vẫn không chịu thừa nhận, Phó Diệc Sâm ổn định tâm tình, sau đó thản nhiên nói, [Tiếp tục.]

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam chính 10

Phó Diệc Sâm nhú mày, rốt cuộc là chuyện gì khiến độ hảo cảm của nữ chính từ mức -25 trực tiếp tăng lên tới 10 vậy, Phó Diệc Sâm nhất định phải tìm ra nguyên nhân.

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam phụ 35

Về độ hảo cảm nữ chính đối với nam phụ, thật ra là do Phó Diệc Sâm thừa dịp khoảng thời gian nam chính vắng mặt, tận lực kéo lên, tuy rằng trong lòng khó tránh khỏi cảm giác tội lỗi, nhưng khi xem thế giới Mary Sue như một game thực tế ảo, liền thấy thả lỏng hơn rất nhiều. Dù sao, nếu có thể chặt đứt đoạn dây tình cảm của hai bọn họ từ bên nữ chính, cũng là một loại phương pháp vừa trực tiếp lại hữu hiệu.

Độ hảo cảm nữ chính đối với nữ phụ -5

Độ hảo cảm nữ phụ đối với nữ phụ -15

Đây gọi là gì nhỉ, giác quan thứ sáu của phụ nữ?

Độ hảo cảm nữ phụ đối với nam chính 87

Độ hảo cảm nữ phụ đối với nam phụ 66

Tạm thời không nhắc đến độ hảo cảm bất hợp lý của nam chính đối với nam phụ, tổng thể mà nói, độ hảo cảm của y đối với hai vị nữ chính cũng không thay đổi lớn lắm, nhưng không ngờ độ hảo cảm của nữ chính lại tăng lên rất nhiều, điểm này đáng phải lưu ý.

Cho nên việc quan trọng hiện tại là phải làm rõ hai ngày gần đây, giữa Thẩm Thiên Dục và Tô Tổ Tổ đã xảy ra chuyện gì, đồng thời bắt tay vào việc cứu nữ chính, không chừng có thể chặt đứt mối tình cảm này từ bên nữ chính.

Bất quá, Phó Diệc Sâm cho rằng vấn đề nữ phụ cũng nên được đặt lên hàng đầu. Giới nữ trời sinh tương đối tinh tế mẫn cảm, đại khái cảm giác được giữa nam nữ chính có điều bất thường, ít nhất Thẩm Thiên Dục đối xử với Tô Tổ Tổ không giống những cô gái khác, Thích Nhã Nhi rõ ràng có xu thế hắc hóa, hảo cảm đối với Tô Tổ Tổ đã rớt xuống -15, ghen tuông chính là chất xúc tác lợi hại khiến cô ta hắc hóa.

Nếu muốn kết cục là nam chính về bên nữ phụ, nhất định không thể để nữ phụ hắc hóa, dù sao bằng sự hiểu biết của hắn về Thẩm Thiên Dục, mẫu người như vậy không phải khẩu vị của y.

Trong suốt mấy ngày kế tiếp, Thẩm Thiên Dục trở lại làm một đứa nhỏ đến tuổi dậy thì, không biết một mỗi bày ra đủ trò ấu trĩ treu trọc nữ chính, hoặc là nói y muốn biểu đạt “Càng thích cậu thì càng muốn bắt nạt cậu”, trong nguyên tác cũng có một chương tác giả đặt tiêu đề như vậy. Nhưng khiến ai nấy bất ngờ là, cho dù Thẩm Thiên Dục treu ác đến cỡ nào, Tô Tổ Tổ đều cắn răng nhẫn nhịn, hành vi như vậy ngược lại khiến đoàn hoa si càng thêm bất mãn với Tô Tổ Tổ.

Phó Diệc Sâm cũng điều tra rõ mọi chuyện trong mấy ngày nay. Thực tế, cũng không phức tạp như hắn tưởng. Sau khi Thẩm Thiên Dục bị cưỡng chế nhốt trong nhà tĩnh dưỡng, thẳng đến khi y có thể tự do hoạt động, chuyện thứ nhất y làm dĩ nhiên là thu thập Âu Dương Khải, người cha thị trưởng của Âu Dương Khải cũng vì vậy bị liên lụy, người một nhà trốn biệt tăm.

Cụ thể Thẩm Thiên Dục làm cái gì Phó Diệc Sâm cũng đoán được đại khái, nhưng chuyện này không quá quan trọng, quan trọng là lúc Thẩm Thiên Dục đến bệnh viện kiểm tra lần cuối, liền bắt gặp Tô Tổ Tổ bị cướp, vì thế y liền không để ý vết thương còn chưa khỏi hẳn, ra tay giúp đỡ. Thân thủ của y so với đảm bảo tiêu nghiêm túc trong nhà còn tốt hơn, thành công chế phục tên trộm vặt, rất là anh dũng lịch lãm đoạt lại số tiền mà nữ chính mang đến trả viện phí cho bà mẹ ốm đau bệnh tật.

Vì thế kịch bản trở lại đúng quỹ đạo một cách kì diệu, nữ chính thấy được một mặt khác của nam chính, nam chính cũng nhìn nữ chính với cặp mắt khác xưa. Nhưng bởi vì lúc Thẩm Thiên Dục xuất thủ đụng đến vết thương, máu lại chảy ra từ vết rách, vì thế nữ chính vừa cảm kích vừa áy náy.

Cho nên, ác ma nam thần thuận lý thành chương lấy lý do cần người chăm sóc, mạnh mẽ bắt Tô Tố Tố ở bên cạnh mình, mặc dù trong mắt nữ chính tên này vẫn là ác ma nam thần, hành vi không chấp nhận được, nhưng cũng bởi vì áy náy lẫn cảm kích, cô lựa chọn nhẫn nại.

Phó Diệc Sâm đối với tình huống như vậy cũng nghẹn lời, Thẩm Thiên Dục thật sự vô cùng ấu trĩ, không, chính xác mà nói là tất cả mọi người đều ấu trĩ. Nhưng không thể phủ nhận, hệ thống nói không sai, nội dung cốt truyện là khung xương của toàn bộ thế giới này, cốt truyện rất mạnh, lệch một đoạn lớn như vậy, cuối cùng vẫn đầu vào đây.

Dựa trên tình huống lúc đó, nếu sự kiện Âu Dương Khải không có mình đến xen ngang, diễn biến câu chuyện vốn là Tô Tố Tố cứu Thẩm Thiên Dục, sau đó thay đổi ấn tượng với y, nhất là Thẩm Thiên Dục, được Tô Tố Tố cứu một mạng lại có chút thưởng thức cô gái này, lấy phương thức trả ơn liền giúp đỡ điều động một đám y bác sĩ nổi tiếng đến chữa bệnh cho mẹ cô, nội dung câu chuyện cuối cùng vẫn đi đúng hướng?

Phó Diệc Sâm đau trứng phát hiện, phí công như vậy, ngoại trừ thu hoạch được 70 điểm độ hảo cảm một cách ngoài ý muốn, còn lại đều không thay đổi, quả thật... ôm một cục tức.

Trong khi Phó Diệc Sâm đang buồn bực, mấy ngày nay, Tô Trạ có thể nói là xuân tâm... nhộn nhạo, thể xác lẫn tinh thần đều được thả lỏng. Đầu tiên, diễn biến cốt truyện được y cơ trí xoay về đúng quỹ đạo; thứ hai, trái tim phủ bụi hơn mười năm nay bỗng có chút xao động, tuy rằng y biết giữa bọn họ không có tương lai, nhưng cũng không ngăn được việc tâm can y đập dồn dập vì người ta, nhất là khi y phát hiện thỉnh thoảng tâm mắt của người nào đó lặng yên không tiếng động dừng trên người mình, Tô Trạ càng... xao xuyến.

Thật ra, Phó Diệc Sâm vô cùng suy sụp, nhưng hẳn từ trước đến giờ không phải là người dễ dàng từ bỏ, hiện tại tức giận hay thất vọng cũng vô dụng, hơn nữa suy xét đến sức mạnh của cốt truyện, ban đầu Phó Diệc Sâm chỉ mang tâm lý nghiệm chứng phán đoán của mình, cho nên trước mắt cũng không quá chán nản, dù sao cuốn Mary Sue vườn trường này còn rất dài.

Thẳng đến sáng hôm nay, hoa khôi trường Thích Nhã Nhi lớp bên cạnh cạnh thận thận xuất hiện ở cửa phòng học, trong đầu Phó Diệc Sâm bỗng nhiên hiện lên một đoạn diễn biến. Hoa khôi trường muốn tìm ai không cần nói cũng biết, nhưng nam thần đã rung động trước nữ chính, căn bản không đem cô ta để trong lòng, nhất là đối với hành động dính người của cô ta cảm thấy rất phiền chán, cho nên mới trốn trong phòng học lười ra ngoài, còn thuận tiện tranh phần cơm trưa vừa khó nhai lại thiếu dinh dưỡng của nữ chính.

Phó Diệc Sâm giật mình, khi tầm mắt Thích Nhã Nhi rơi trên người mình, hẳn liền đứng dậy, sau đó làm như không có gì đi đến cửa lớp, như tác giả Mary Sue viết, ngay từ đầu nữ phụ ngục bạch liên hoa này luôn trong tối ngoài sáng lợi dụng tình cảm của nam phụ đối với mình để tiếp cận nam chính, mà nam phụ đầu biết bị lợi dụng nhưng vẫn cam tâm tình nguyện.

“Hạ Hầu ca.” Thích Nhã Nhi cười đến ngọt ngào chào hỏi.

“Nhã Nhi, em...”

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ trừ 1

Độ hảo cảm nam chính đối với nữ phụ trừ 2

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ trừ 1

...

Phó Diệc Sâm còn chưa dứt lời, âm thông báo của hệ thống đã âm ỉ tuôn ra, lúc này, hai bên Thái Dương Phó Diệc Sâm giật giật. Nam chính, tâm tình của cậu cũng không cần phải lắc lư dữ dội vậy chứ, lần này là cậu không vừa lòng chỗ nào?

13. Chương 13

Hoa khôi trường đứng ở bất kỳ đâu cũng thành tiêu điểm, trong tao nhã có dịu dàng, sức hút cực mạnh, đã như vậy gương mặt còn nội hàm như gió xuân, tay vân vê vạt áo đứng ngoài cửa phòng học chờ mình, đây hẳn là cảnh tượng trong mộng của mỗi nam sinh. Rồi sau đó, là một thân hình cao lớn, một khuôn mặt tuần tú, phảng phất thêm tia lạnh lùng, tầm mắt hần xuyên thấu mọi chướng ngại vật rồi dừng trên người mình, không để ý đến hết thảy xung quanh – đây là giấc mộng của các nữ sinh.

Phó Diệc Sâm – hình mẫu lý tưởng trong mộng, hiện tại đang xuyên qua tầng tầng lớp lớp bạn học tới trước mặt Thích Nhã Nhi, sau đó chân phải gấp khúc bắt chéo qua chân trái thẳng tắp, hai tay đút túi tựa nhẹ vào tường, trông có vẻ lười biếng thể nhưng khí thế mạnh mẽ vẫn hoàn toàn bao trùm lên người đối diện.

“Hạ Hầu ca, đây là bữa trưa em chuẩn bị cho Thiên Dục ca, lại làm phiền anh.” Thích Nhã Nhi cười đến vô cùng ngọt ngào, có thể nhìn ra cô rất hưởng thụ vô số ánh mắt hâm mộ phía sau, hơn nữa một chút cũng không cảm thấy hành động này có biết bao tổn thương đến người đối diện.

“Tôi sẽ mang vào cho cậu ta.” Gương mặt lãnh liệt của Phó Diệc Sâm hiếm khi xuất hiện vài tia dịu dàng, nhưng quan trọng nhất là, ánh mắt phảng phất thống khổ trong quá khứ của Hạ Hầu Minh đã đột ngột biến mất, ngược lại còn như phát sáng, lộ ra cảm giác thân thiết như anh em ruột thịt.

Thích Nhã Nhi sắc bén nhận ra biến hóa của Hạ Hầu Minh, nhưng cô rất biết kìm nén cảm xúc, trên mặt không biểu hiện ra chút kinh ngạc nào, ngược lại nụ cười càng trở nên ngọt ngào, “Cám ơn anh, Hạ Hầu ca.”

“Nhã Nhi không cần khách khí.” Hạ Hầu Minh dường như là đã hoàn toàn buông tay, tình cảm ẩn nhẫn đột nhiên biến thành cương chiêu giữa anh trai với em gái.

Thích Nhã Nhi trong lòng không nén nổi hoảng hốt, “Hôm nào em mời Hạ Hầu ca ăn bữa cơm được không?” Xuất phát từ bản năng, Thích Nhã Nhi cảm thấy cô phải làm gì đó để duy trì quan hệ của bọn họ như trước kia.

“Được.” Phó Diệc Sâm vui vẻ đáp ứng, hẳn còn đang lo không có cơ hội nói chuyện riêng với cô ta kia.

Độ hảo cảm nam chính đối với nữ phụ trừ 2

Độ hảo cảm nữ chính đối với nữ phụ trừ 1

Phó Diệc Sâm nhận lấy cơm hộp, còn chưa bước vào phòng học, âm thanh gợi ý của hệ thống đã không đợi được nhảy ra. Độ hảo cảm nữ chính với nữ phụ cho dù giảm đến mấy cũng không tạo thành vấn đề lớn, nhưng mấu chốt là nam chính với cô ta... Phó Diệc Sâm đầu ẩn ẩn đau, cảm thấy Thích Nhã Nhi này cũng thật đen đủi.

Nhưng khiến Phó Diệc Sâm không ngờ là, khi hắn mang theo cơm hộp về đến chỗ ngồi, lúc trước nam chính vẫn đang cựa quậy thức ăn của nữ chính đến khoái chí, thế nhưng... hiện tại lại cãi nhau?

Thẩm Thiên Dục ngồi bắt chéo chân kiểu nhà giàu mới nổi, trưng ra biểu tình khó ở, dáng vẻ trước sau như một, duy ngã độc tôn không ai bì nổi. Tô Tổ Tổ bị y chọc tức đến mức mặt xanh như tàu lá, ngón tay run rẩy chỉ vào chóp mũi y, “Thẩm Thiên Dục, cậu là đồ thần kinh! Tôi có mời cậu ăn à? Còn bảo là thức ăn cho heo? Nói chuyện với tôi phải khó nghe đến như vậy ư?”

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam chính trừ 2

Phó Diệc Sâm lập tức về lại chỗ ngồi của mình, trực giác mách bảo luôn có một tầm mắt mãnh liệt dừng trên người hắn, nhưng khi hắn ngẩng đầu nhìn, lại chỉ thấy Thẩm Thiên Dục và Tô Tổ Tổ đang mất to trừng mắt nhỏ.

Đối mặt với Tô Tổ Tổ giận muốn bốc ra hơi nước, Thẩm Thiên Dục khinh thường đảo mắt, “Tôi nói không đúng chỗ nào?”

Phó Diệc Sâm khước miệng cong lên, Thẩm Thiên Dục thật đúng là đặc biệt... thiếu đòn. Trực tiếp đem hộp cơm trưa đặt trên bàn, sắc mặt Phó Diệc Sâm không quá tốt, “Nhã Nhi cho cậu.”

Khóe mắt Tô Trạm không dấu vết giật giật, vốn dĩ đã rất khó chịu vô cùng khó chịu, lại nhìn thấy người này thần sắc tỏ rõ không vui, cổ lửa giận khó hiểu y đang áp chế dưới đáy lòng lần nữa đánh vỡ gông xiềng bạo phát, hơn nữa càng cố gắng ép xuống thì nó càng xù lông, vì thế...

Độ hảo cảm nam chính đối với nữ phụ trừ 2

Phó Diệc Sâm bên ngoài mặt lạnh, nội tâm mặt ngây ngẩn:?

Nhưng Tô Trạm tự nhận mình là một diễn viên có đủ tư cách, lửa này còn chưa cháy tới nỗi y vô pháp không chế.

Vì thế Tô Trạm tiếp tục mang lên bộ mặt không hề gì của Thẩm Thiên Dục, trong mắt không thèm che giấu nóng nảy, “Hạ Hầu, cậu từ nay có thể dừng làm mấy chuyện nhảm chán này được không?”

“Nhảm chán?” Chân mày Phó Diệc Sâm cau lại, trong mắt hiện lên một vệt tối đen, người có mắt đều có thể nhận ra, hẳn tức giận.

Vừa hay, Thẩm đại thiếu từ nhỏ đến lớn là một dạng không thèm nhìn sắc mặt người khác, vì thế y tiếp tục vô tri vô giác, “Không phải ư? Tôi nói qua đâu có ít, đã thế còn nặng nề phải đưa bằng được,” câu sau rõ ràng ám chỉ hoa khôi trường, “Đàn bà đúng là một đám phiền phức.”

Phó Diệc Sâm khóe miệng vừa nâng lên, bất quá không đợi hắn mở miệng, nữ chính đã tràn ngập giận dữ, “Cậu mới phiền phức, cậu chính là phiền phức lớn nhất của thế giới này!” Tô Tổ Tổ rống xong đưa tay mạnh mẽ đoạt lấy cơm hộp của mình đang đặt trên bàn Thẩm Thiên Dục, “Không thích ăn thì thôi.” Sau đó tức giận thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy lấy người.

Thẩm Thiên Dục vẫn một bộ kiêu căng như trước, thậm chí còn nhún vai với Phó Diệc Sâm, “Xem đi, thật sự không thể nói lý.” Nói xong, khóe miệng còn treo một tia cười cợt vì hoàn thành được mục đích.

Người này... ấu trĩ đến cỡ nào a, cháu trai duy nhất của chủ tịch tập đoàn số một thế giới, một thanh niên mười tám tuổi còn ngu ngốc như vậy rất hợp lý sao? Phó Diệc Sâm kiểm chế không run rẩy khóe miệng, trên mặt khoác lên một tầng u ám, thật ra trong nguyên tác cũng có vài lượt tranh chấp giữa nam chính và nam phụ, giai đoạn trước là vì nữ phụ, giai đoạn sau là vì nữ chính, tóm lại, bọn họ sinh ra đã là quan hệ tình địch, đáng nhẽ độ hảo cảm phải là số âm mới đúng quỹ đạo.

Hiện tại cơ hội bày ra trước mắt, quan trọng là, Phó Diệc Sâm cảm thấy nên khiến độ hảo cảm của nam chính với mình rớt xuống một chút, tăng nhanh như vậy khiến hắn có chút đứng ngồi không yên.

Vì thế, Phó Diệc Sâm lần đầu tiên mặt lạnh nói lời khắc nghiệt với y, “Thẩm Thiên Dục, cậu quá đáng.” Mày nhăn lại biểu hiện hắn rất không vừa ý.

Tô Trạm khóe miệng đang đắc ý chợt cứng đờ, thần sắc cũng từ từ tối sầm, “Cậu nói gì?” Y biết trong nguyên tác cũng có tình tiết như vậy, chỉ là không phải bọn họ đã từng cùng nhau trải qua một đoạn không xuất hiện trong kịch bản sao? Giao tình như vậy, hẳn lại vì con nhỏ thảo mai giả dối kia phát nộ với mình? Tô Trạm phát hiện y sắp không kìm nén được lửa giận trong lòng.

Ánh mắt Phó Diệc Sâm lại càng âm trầm, khí thế so với Tô Trạm còn lạnh liệt hơn vài phần, “Tôi nói, cậu quá đáng.”

Trong nháy mắt, không khí ngưng đọng. Tô Tổ Tổ vốn đã thu xếp đồ đạc xong xuôi cũng có chút khẩn trương đảo mắt giữa hai người, không dám mở miệng, dù sao hai thái tử này cũng không phải do cô nên mới sinh sự, chỉ là cô lo lắng cho Hạ Hầu Minh.

Tô Trạm vì quá để tâm vào việc áp chế lửa giận, rõ ràng đầu óc có phần trì độn, ngay cả lời nói thiếu suy xét cũng theo phản xạ phun ra.

“Thế nào, đau lòng?” Giọng điệu nồng nặc vị chua không che giấu, may mắn Phó Diệc Sâm so với y trì độn gấp trăm lần, cho nên hắn cũng không hề phát hiện, “Hừ, cậu cho rằng mình dùng thân phận gì để đau lòng thay cô ta? Bạn trai? Ha ~” Nói xong khóe miệng nâng lên, khoét sâu vẻ châm chọc.

Một châm thấy máu vào trái tim Hạ Hầu Minh, hai vị diễn viên trong lòng đều rõ ràng, thật ra Hạ Hầu Minh từ nhỏ đã nảy sinh tình cảm với hoa khôi trường, nhưng cố tình hoa khôi trường lại liều chết nhào lên

người Thẩm Thiên Dục, vì thế Hạ Hầu Minh – vốn là người nội liễm – lặng lẽ đem tình cảm chôn giấu dưới đáy lòng, yên lặng bảo hộ bên cạnh.

Mà hiện tại, Tô đại nam thần trong lúc mất não đã đem sự thật này đâm thủng, mấu chốt là, dựa theo phát triển của cốt truyện, vẫn chưa tới đoạn này.

Tô Trạm trốn dưới thân xác Thẩm Thiên Dục không tự chủ nuốt một ngụm nước miếng, thất sách, sai lầm, mất khống chế. Nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, Thẩm Thiên Dục y bây giờ đang giằng co một nữ sinh với Hạ Hầu Minh.

Cho nên, đại khái là bởi vì chột dạ hoặc là vì muốn che giấu gì đó, thái độ của Tô Trạm ngày một tệ hơn, dứt khoát liều chết, nhân cơ hội này phát tiết một chút, “Cậu đối xử với cô ta thế nào, lại nhìn xem cô ta đối với cậu thế nào?” Nói xong, còn chỉ hộp cơm trên bàn mình, “Hạ Hầu, cậu có phải đồ ngốc không? Loại đàn bà như vậy đáng giá ư?”

Phó Diệc Sâm nhú mày, kịch bản hình như phát triển hơi nhanh, nam chính và nam phụ vì hoa khôi trường chặt đứt quan hệ, bất quá cũng tốt, nhân lúc này dứt khoát nháo một trận, đẩy độ hảo cảm của vị đại nhân này xuống hàng âm, không, chỉ cần dưới 50 là hắn cũng đủ yên tâm rồi.

Vì thế, Thẩm Thiên Dục vừa dứt lời, Phó Diệc Sâm đột nhiên bật dậy từ chỗ ngồi, giãy tiếp theo, Tô Trạm chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm lại, sau đó y bị một cổ khí thể mãnh liệt bao phủ, hơi thở nam tính ập đến, trực tiếp xuyên thấu da thịt y, ngấm tận vào tim.

Phó Diệc Sâm chẳng khác nào mãnh hổ chụp lấy con mồi, động tác sét đánh không kịp bưng tai đem khoảng cách với Thẩm Thiên Dục kéo gần lại, đồng thời một phen nắm lấy cổ áo Thẩm Thiên Dục, ánh mắt lạnh liệt, lộ ra phần nộ trước nay chưa từng có.

“Có đáng hay không, không đến lượt cậu định đoạt.” Thanh âm của Phó Diệc Sâm không mang theo chút độ ấm nào, con người kết băng, hoàn toàn là một dạng phần nộ khi tình yêu của mình bị kẻ khác tùy ý giẫm đạp, ngay cả Tô Tổ Tổ đứng một bên cũng sợ tới mức không dám phát ra tiếng động.

Tô Trạm bất giác ngừng thở, chỉ nghe thấy trái tim trong lồng ngực đập đến lợi hại, bị một người đàn ông cường thế áp đảo như vậy, đánh vào tận nơi sâu thẳm linh hồn y, trùng khớp với hình mẫu lý tưởng mà tên thuần thụ là y đây luôn tự ảo tưởng không biết bao nhiêu lần, quả thực... man muốn chết, soái muốn chết.

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 3

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

...

[???] Bị oanh tạc bởi âm thanh gợi ý liên tiếp từ hệ thống khiến Phó Diệc Sâm thiếu chút nữa làm hỏng việc, nhưng khiến tâm tình hắn càng thêm nát bét là, vào tình cảnh này, không phải nên giảm xuống sao? Vì cái gì lại tăng như tên lửa thế này? [Rác rưởi, người nói cho ta biết đang xảy ra chuyện gì!] Phó Diệc Sâm nghiêng răng nghiêng lợi, nét mặt vẫn duy trì phần nộ.

Chuyện này... Chuyện này, nam thần thích nam phụ? Nam thần nha nha nha không phải chứ?

Hệ thống chẳng khác nào bị lag, Phó Diệc Sâm ghen hòng nhìn trần trời, tên nam chính này đầu óc nhất định có bệnh, quả thật khó đối phó.

Trên thực tế, đang cố gắng nhập diễn đầu phải chỉ có mình Phó Diệc Sâm, trái tim khô héo của Tô Trạm bị khí thể đẹp trai ngậy người làm cho choáng váng cũng sắp nhảy ra ngoài rồi đây này.

Tô Trạm ngồi, ngửa đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt tuần tú phía trên cách mình không đầy 5 cm, âm thầm khuyến nhủ chính mình ngàn vạn phải nhịn xuống. Tô Trạm cố gắng khống chế biểu tình, khoác lên dáng vẻ châm chọc cực kỳ đáng ghét, sau đó vì có chút khẩn trương nên hơi run rẩy nắm lấy cổ tay Hạ Hầu Minh, khí phách vung tay đem cổ áo cứu thoát khỏi hắn.

“Vì loại đàn bà này, cậu còn muốn đánh tôi?” Thẩm Thiên Dục ngữ khí tràn ngập chế giễu, nhưng nhiều hơn là phần uất.

Rồi sau đó, không đợi Phó Diệc Sâm kịp phản ứng, Thẩm Thiên Dục đột nhiên hung hăng đứng phắt dậy, “Vì loại đàn bà này, cậu muốn đem tình anh em mấy năm nay của chúng ta biến thành cái gì?” Rống xong cũng không chờ Phó Diệc Sâm phản ứng, liền nổi giận đùng đùng ném hộp cơm trưa xuống nền nhà, ném ngay dưới chân Phó Diệc Sâm.

“À!” Cơ mà, Tô Trạm quên mất, nữ chính ngu ngốc không biết thức thời vẫn còn đứng ngay đây, vì thế canh bắn tung tóe, xui xẻo thế nào còn bắn hết lên váy Tô Tố Tố.

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam chính trừ 2

Phó Diệc Sâm: Cơ hội tốt, nam chính cố tình gây sự, nữ chính chán ghét hẳn đi.

Tô Trạm: Fuck, hình tượng ném cho chó ăn rồi. Đã vậy phúc thủy nan thu (1), y chỉ có một con đường là kiên trì diễn, đáng ghét đáng ghét.

Phó Diệc Sâm trước tiên quay sang hỏi Tô Tố Tố, “Không sao chứ?”

Tô Tố Tố tủi thân muốn khóc nhìn Phó Diệc Sâm, đầy mặt ủy khuất, “Váy bắn hết rồi.”

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam phụ cộng 1

Tô Trạm bị bỏ qua một bên ánh mắt tối sầm nhìn chằm chằm Tô Tố Tố, cô mới đứng là thảo mai, cả nhà cô là đồ thảo mai.

Độ hảo cảm nam chính đối với nữ chính trừ 2

Đáy mắt Phó Diệc Sâm xuất hiện một vết sáng khó nhận ra, sau đó không ngần ngại cởi áo khoác của mình ra buộc lên eo Tô Tố Tố, vừa vặn che đi những vết ố bẩn, hoàn toàn không quan tâm đến việc áo mình cũng sẽ bị dơ.

Độ hảo cảm nam chính đối với nữ chính trừ 1

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam phụ cộng 3

Độ hảo cảm nam chính đối với nữ chính trừ 1

...

“Ấu trĩ.” Phó Diệc Sâm cuối cùng bỏ lại hai chữ cho Thẩm đại thiếu gia, sau đó liền dứt khoát xoay người hộ tống nữ chính rời đi, trong đầu không ngừng vang lên tiếng vọng độ hảo cảm nam chính đối với nữ chính giảm giảm giảm, cùng với nữ chính đối nam phụ tăng tăng tăng.

Tô Trạm bị bỏ lại tức đến mức muốn đâm đầu vào tường.

Chú thích:

(1) Phúc thủy nan thu: Nước đã đổ ra thì khó thu về. Sự việc đã vỡ lở thì khó sửa chữa.

14. Chương 14

Tô Trạm đen mặt trừng mắt nhìn theo bóng lưng Hạ Hầu Minh đang che chở Mary Sue rời đi, trước khi đi còn quảng cho mình hai chữ, “Ấu trĩ.”

Tô Trạm lúc này chỉ cảm thấy trong cơ thể ả ả một cột lửa giận muốn nổ tung ngay lập tức, khó chịu thổ hển hển nửa ngày mới nén xuống được, nhưng theo sau đó là ầm ục nói không nên lời, nơi ngực giống như bị nước rót đầy, áp lực dâng lên không thở nổi, cùng ủy khuất khiến y cơ hồ hồng mắt.

Tô Trạm là một tên gay trời sinh, lúc nhận thức được điều đó, y đang trong kì dậy thì, nhưng không phải do thích ai đó nên phát hiện ra, mà do y nghĩ mình không bình thường nên mới đi tìm tài liệu nghiên cứu. Bí mật kia được y giấu kín nơi sâu nhất tâm hồn, cố gắng nguy trang sao cho không khác người bình thường.

Từ khi ngoài ý muốn bước vào giới giải trí, y càng thêm vô thức tự bảo vệ mình với lớp võ trang dày dặn, cùng lớp mặt nạ dối trá. Hơn nữa, thật ra Tô Trạm là một người có chút bảo thủ, y luôn cảm thấy giới giải trí là nơi dơ bẩn thối loạn, cho nên mấy năm gần đây tuy rằng tiếp xúc với không ít loại người, nhưng số người lọt vào mắt y cũng rất ít ỏi. Đương nhiên, lăn lộn trong cái giới này, y nào dám có tâm tư không an phận.

Nói cách khác, đây là lần đầu tiên trong suốt hai mươi bảy năm qua, Tô Trạm rung động trước một người, nhưng sụp hồ chính là, y không thể biểu hiện tình cảm của mình đã vậy còn phải tranh đoạt phụ nữ với hần, đáng chết hơn là, người y động tâm chỉ là một nhân vật hư ảo, sau khi hoàn thành câu chuyện, người kia sẽ biến mất.

Tô Trạm đau đầu nhu nhu huyết thái dương, trong tâm trí y không ngừng toát ra các loại ý tưởng điên cuồng phi thực tế, như là “Quản Mary Sue làm cái gì, theo đuổi nam phụ” hoặc là “Nội dung kịch bản cái gì, thừa dịp ở thế giới này mình rất tự do, đi thổ lộ là xong rồi”.

Nhưng Tô Trạm dù sao cũng là một người đàn ông thành thực, trong lòng y biết rất rõ ràng, đây chỉ là một thế giới hư ảo được dựng lên từ tiểu thuyết, Hạ Hầu Minh không có thật, thậm chí khi thế giới này đặt dấu chấm hết, sinh mệnh của hần cũng tan biến. Hơn nữa, y nhất định phải rời đi nơi này, cha mẹ y, anh trai y, người đại diện, rất nhiều người quan tâm đến y đang ở lại thế giới kia, đó là những người y không thể vứt bỏ.

Vì thế cuối cùng, Tô Trạm buồn bực quyết định, phải thúc đẩy diễn biến câu chuyện. Một là hy vọng mình có thể rời đi nơi này sớm hơn chút, không bị hãm quá sâu vào ái tình, hai là bóp nát tình cảm của Hạ Hầu Minh đối với nữ chính từ trong trứng nước, miễn cho hần vì Mary Sue kia mà vùng nắm đấm với mình, loại cảm giác này thật sự khó chịu hơn y tưởng.

Cơ mà Tô Trạm không biết, Phó Diệc Sâm nhờ y “cố tình gây sự” đã đem độ hảo cảm của nữ chính từ 35 xoát một hơi đến tận 46, y trời xui đất khiến trở thành thần trợ công.

Cùng ngày, Phó Diệc Sâm trước mắt bao nhiêu người đường đường chính chính đưa Tô Tổ Tổ rời khỏi trường học, nhất là kiện áo đang vây quanh eo nữ chính kia, vô cùng chói mắt, Tô Tổ Tổ triệt triệt để để trở thành tình địch của toàn bộ nữ sinh trong trường, mặc kệ là vì Thẩm thiếu gia hay Hạ Hầu thiếu gia.

Cùng ngày, nghe thấy âm thông báo dứt quãng từ hệ thống, Phó Diệc Sâm có chút chột dạ tự an ủi chính mình, không quản là vì nam chính hay nam phụ, chung quy Mary Sue đều phải đi trên con đường công địch của nữ sinh toàn trường, mấy trò càn quấy sau này cũng do tác giả đặt ra, hơn nữa vào thời khắc mấu chốt, mình cũng có thể ra mặt hỗ trợ, đem độ hảo cảm một đường xoát lên 50, cho nên việc này không có gì là không tốt.

Nhưng Phó Diệc Sâm không nghĩ tới, nội dung cốt truyện lần thứ hai bị thúc đẩy một cách khó hiểu, lập tức nhảy vọt qua rất nhiều cuộc đại chiến của nữ chính và nhóm hoa si, trực tiếp phát triển đến một thời điểm mấu chốt khác.

“Du xuân?” Phó Diệc Sâm nhú mày, nhìn ông già mặt mày hớn hở trên bục giảng, nhin không được run rẩy khóe miệng, thế giới Mary Sue ngay cả bốn mùa cũng có thể tùy tiện cắt bớt, hôm qua không phải còn đang giữa hè sao? Chớp mắt đã sang xuân...

“Ha ha ha chuyện chính là vậy, các em nhớ chuẩn bị đầy đủ, sáng ngày mai đúng giờ tập trung ở trường học.” Ông già này là chủ nhiệm lớp bọn hần, giờ đây đang cười toe tóe, “Cuối cùng, lần nữa phải cảm ơn bạn học Thẩm Thiên Dục, nhờ có em ấy đóng góp khu đồng cỏ mà chúng ta có địa điểm cắm trại du xuân.”

Quả nhiên, chính là sự kiện kia. Không thể quên nhắc đến, đây là một bước ngoặt mấu chốt khác, hơi không lưu ý mọi cố gắng của hần lúc trước sẽ đổ sông đổ bể, nhưng nếu lợi dụng được, làm tốt không chừng có thể đem độ hảo cảm của nữ chính đạt đến 60, trực tiếp chặt đứt tuyến tình cảm của nam nữ chính.

Phó Diệc Sâm đang tính toán, đột nhiên phát giác tầm mắt như có như không của Thẩm Thiên Dục dán trên người mình, chờ khi hần quay đầu, lại phát hiện đại thiếu gia người ta đang nhìn chằm chằm cần cổ nữ chính, khóe miệng câu lên một nụ cười tà mị.

Từ ngày hôm qua đem nữ phụ làm cái cố não loạn một hồi, hôm nay hai người vẫn chưa nói với nhau câu

nào, đương nhiên, Phó Diệc Sâm thật ra là vì buồn bực. Vốn tính toán lần này đem độ hảo cảm của nam chính rớt xuống hoặc là tăng chậm một chút, kết quả ngược lại kì quái cán mốc 76, nếu không phải Phó Diệc Sâm biết rõ tên này là nam chính tiểu thuyết Mary Sue, hẳn thật sự nghi ngờ Thẩm Thiên Dục là gay.

Bất quá càng buồn bực hơn là, Phó Diệc Sâm chưa nghĩ thông xem có nên làm lành với nam chính hay không, dù sao khoảng cách giữa hai người cũng không đến hai bước, ngày ngày ngẩng đầu cúi đầu đều thấy nhau, rất là khó chịu. Nhất là, cả ngày hôm nay, hắn luôn mơ hồ cảm nhận được tầm mắt của Thẩm Thiên Dục, nhưng đến khi hắn quay sang, lại chỉ nhìn thấy góc nghiêng tinh tế của y, Phó Diệc Sâm cảm thấy mình cũng sắp thần kinh theo rồi.

Nhân lúc cả lớp đều đang đắm chìm trong trạng thái phấn khởi được đi du xuân, Phó Diệc Sâm lại phân tích kỹ đoạn tình tiết này trong nguyên tác.

Cả lớp trái phải ba mươi người thực hiện hoạt động cắm trại dã ngoại, vừa vặn cạnh đó có tòa biệt thự của nhà Thẩm Thiên Dục. Thầy giáo xuất phát từ lo lắng an toàn cho buổi cắm trại, đồng thời thuận tiện thăm thú biệt thự nhà giàu số một thế giới, vì thế mặt dày mày dạn đề nghị Thẩm Thiên Dục, sau đó liền có một slot trong biệt thự.

Trong nhà nữ chính vốn rất nghèo, hơn nữa mẹ sinh bệnh nên tiền tiết kiệm cũng hết sạch, nào có tiền chuẩn bị cái gì mà lều trại với đồ dùng dã ngoại, hơn nữa, cô là tình địch của toàn bộ nữ sinh nên chẳng có ai nguyện giúp đỡ, vì thế cô tính toán định ngủ ở gốc cây tạm bợ qua đêm, không ngờ lại được nam chính ngoài cứng trong mềm đưa đến phòng ngủ của mình, sau đó thuận lý thành chương xảy ra một số chuyện ái muội.

Cũng bởi vì một đêm này, hai nhân vật chính rốt cuộc thoát khỏi thời kì ngây ngô, một đường sáng tỏ, đồng thời cũng bởi vì hành động của nam chính ngày càng không đúng, nữ phụ nhạy cảm phát hiện ra tình cảm của nam chính, sau đó hắc hóa.

Cho nên nói, lần du xuân này tuyệt đối là cơ hội mấu chốt để tình cảm nam nữ chính chuyển biến, Phó Diệc Sâm trong đầu đã hình thành một ít đối sách, tỷ như làm thế nào để phá hư kịch bản, hoặc là dứt khoát làm kịch bản phát triển ngược, khiến mối quan hệ hai bọn họ càng thêm gay gắt. Đột nhiên, di động đặt trên bàn bỗng rung lên mấy tiếng.

“Hôm qua là tôi không đúng, cậu còn muốn tức giận đến khi nào?”

Phó Diệc Sâm không hiểu sao trong lòng lại nảy lên, Thẩm đại thiếu gia duy ngã độc tôn sẽ nhận sai ư? Không đúng, hình như đối tượng y xin lỗi có chút nhầm lẫn. Tại sao lại không phải là nữ chính? Y thật sự không gửi lộn đấy chứ?

Phó Diệc Sâm bất động thanh sắc, thoáng liếc nhìn cái tên vẫn còn đang ngồi bắt chéo chân kia, hơn nữa trên tay y thật sự đang cầm di động.

Không đợi Phó Diệc Sâm trả lời, tin nhắn lại tới nữa, “Hạ Hầu, chúng ta là anh em, tôi không muốn thấy cậu chịu thiệt thòi.”

Khóe miệng Phó Diệc Sâm khẽ giật, quả nhiên là không gửi lộn. Bất quá, dù sao đại thiếu gia người ta cũng chủ động vươn ra cành ôliu, không nên ném cho y một cái móng lạnh nhĩ? Huống hồ, lần này du xuân hẳn nhất định cũng phải có một chỗ trong biệt thự, vì thế Phó Diệc Sâm bình tĩnh trả lời một câu.

“Cậu đừng nghĩ nhiều, tôi không tức giận.”

Phó Diệc Sâm không hề hay biết, Tô Trạch vừa nhìn thấy bốn chữ “tôi không tức giận”, tâm tình liền không khồng chế được nhảy nhót vui sướng, nhưng chỉ trong giây lát, bởi vì y lập tức nhận ra rằng, người ta hẳn là thuận miệng nói vậy.

“Không tức giận thật à?”

“Ừm.” Phó Diệc Sâm có chút khó hiểu, cứ cảm thấy cách nói chuyện này có gì đó không đúng.

“Ngày mai đến nhà tôi đi, không cần mang đồ đến.” Trên mặt Tô Trạch mang theo vẻ bất cần, nhưng nội tâm lại có chút ủy khuất, rõ ràng hôm qua y mới là người bị xách lên đó, cuối cùng lại còn chủ động đi xin lỗi, thật sự... rất mất mặt.

Kết quả không đợi đối phương trả lời, Tô Trạm lo lắng Hạ Hầu lạnh lùng vút đến hai chữ “Không cần”, vì thế càng thêm mất mặt vội vàng bổ sung một câu, “Thích Nhã Nhi cũng ở lại nhà tôi.”

Phó Diệc Sâm nhíu mày ở một biên độ rất khó phát hiện, “Được.”

Vì thế, Tô Trạm sau khi đeo mặt nạ không để Phó Diệc Sâm phát hiện, ở nơi nào đó lén lút vui vẻ.

15. Chương 15

Biệt thự nghỉ dưỡng của gia tộc giàu nhất thế giới quả nhiên không tầm thường. Xa hoa, sang trọng, đã vậy hoa viên, rừng trúc, hồ nhân tạo, thậm chí sân vận động, sân gôn... đầy đủ không thiếu thứ gì, nghe nói diện tích không dưới ngàn mẫu. Phó Diệc Sâm không thể không cho rằng, tác giả Mary Sue miêu tả nhất định không phải biệt thự tư nhân, mà là một công viên khổng lồ.

Hoạt động cắm trại dã ngoại diễn ra trong hai ngày một đêm. Sau khi đến nơi vào buổi sáng cùng ngày, việc đầu tiên phải làm là “dựng trại đóng quân”, người hầu Thẩm gia sớm đã chờ tại cửa lớn, tùy thời phục vụ.

Có thể nói, ngoại trừ chủ nhiệm và Tô Tổ Tổ, cả lớp cơ hồ đều là các thiếu gia tiểu thư được nuông chiều từ bé, nhưng đối với biệt thự nhà họ Thẩm, vẫn tràn ngập tò mò lẫn rung động.

Xuyên qua rừng trúc là đồng cỏ mênh mông, bình thường mỗi học sinh đều mang theo lều riêng, nếu không cũng là ở chung hai người một nhóm, một đám các thiếu gia tiểu thư bắt đầu hưng phấn vội vàng dựng lều, đương nhiên, ngoại trừ mấy vị nhân vật chính.

Người có mối quan hệ mật thiết là Thích Nhã Nhi và Phó Diệc Sâm, đương nhiên sẽ ở lại biệt thự, cộng thêm chủ nhiệm da mặt dày, thân là trưởng đoàn, Thẩm Thiên Dục cũng sắp xếp cho ông một căn phòng, người còn lại là nữ chính không mua nổi lều trại.

Xa xa nhìn thấy Tô Tổ Tổ một mình ngồi trên bãi cỏ cạnh sườn núi, trông rất cô đơn, cách mấy chục mét cũng cảm thấy sự ỉu rù của cô. Phó Diệc Sâm khẽ miệng khẽ nhíu mày, quyết định tiên hạ thủ vi cường (1), cướp đoạt sân khấu của nam chính, vì thế quyết đoán nhắc chân đến gần.

Điều Phó Diệc Sâm không đoán được là, hắn mới vừa bước một bước, liền có hai tầm mắt chăm chú hướng về phía hắn, một là Thẩm Thiên Dục ánh mắt cảnh giác, một cái khác là ánh mắt ghen tị của Thích Nhã Nhi.

“Tại sao lại ngồi một mình?” Phó Diệc Sâm vô cùng tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Tô Tổ Tổ, đồng thời hai chân khoanh lại thân thể hơi ngả ra sau, hai tay chống hai bên, ánh mắt cũng không nhìn Tô Tổ Tổ mà tùy ý hướng ra xa.

Tô Tổ Tổ ban nãy còn đang ủy khuất, lúc này nhãn tình sáng rực, rồi sau đó tim đập gia tốc, “Hạ Hầu... Hạ Hầu Minh?”

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam phụ cộng 1

Phó Diệc Sâm bất động thanh sắc khẽ “ừm” một tiếng, âm tiết thanh lãnh nhẹ nhàng vang lên giữa không khí ồn ào xung quanh, cảm giác ôn nhu kỳ lạ.

Tô Tổ Tổ lòng tràn đầy ấm áp, bất giác cởi bỏ đề phòng, “Tôi không chuẩn bị gì cả, cho nên ngồi bên này nghỉ ngơi, cậu...” Tô Tổ Tổ có vẻ khẩn trương.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng hài hòa không nói nên lời, vì thế người nào đó bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

Phó Diệc Sâm đem Hạ Hầu Minh dẫn đến vừa cứng rắn vừa đẹp trai, vì thế không những đáng tin còn có vẻ quan tâm chân thành, “Buổi tối đến phòng tôi đi.”

“A?” Tô Tổ Tổ sửng sốt, đồng thời trên mặt cũng không nhịn được bị thiêu nóng.

“Cậu ngủ ở phòng tôi, tôi nghĩ cách khác.” Phó Diệc Sâm trước sau vẫn không nhìn cô, chỉ nhàn nhạt nói.

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam phụ cộng 1

Phó Diệc Sâm vốn tính hiền xon đoạn này sẽ đứng dậy bỏ của chạy lấy người, này cũng hoàn toàn phù hợp với tính cách của Hạ Hầu Minh, lại không ngờ, hắn vừa dứt lời, phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh ầm ầm lửa giận, “Cô ấy ngủ phòng tôi.”

Chân mày Phó Diệc Sâm giật giật, nhưng không đợi hắn quay đầu, bên cạnh đột nhiên chen vào thêm một người, chính xác mà nói là chen vào ngồi giữa hắn và Tô Tổ Tổ.

Lúc Phó Diệc Sâm ngồi xuống, cổ tình cách xa Tô Tổ Tổ một chút, vừa vặn đủ cho một người ngồi, thứ nhất là do Hạ Hầu Minh mang theo phong độ thân sĩ, thứ hai là quan hệ của hai người cũng không thân mật đến mức ấy, kết quả Thẩm Thiên Dục từ nơi nào nhảy tót luôn vào chỗ trống này.

Độ hảo cảm nam chính đối với nữ chính trừ 1

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam chính trừ 1

Độ hảo cảm nữ phụ đối với nữ chính trừ 3

“Tô Tổ Tổ ngủ phòng tôi.” Tô Trạ vừa vặn chen vào không gian giữa hai người họ, lời nói ra rõ ràng rành rành không phải trưng cầu ý kiến, mà là giọng điệu ra lệnh.

Phó Diệc Sâm quay sang, chỉ thấy Thẩm đại thiếu gia vẻ mặt tự nhiên, không biết xấu hổ, ngược lại Tô Tổ Tổ bên kia thì giận đến xanh mặt.

Trước đó Phó Diệc Sâm đã cẩn thận nghiền ngẫm một lượt, trong nguyên tác, sắp xếp phòng ngủ rất hợp lý. Thẩm Thiên Dục có phòng riêng của mình, phòng của ông nội, còn có phòng của ba mẹ không thể động, dư lại chỉ còn ba phòng cho khách. Hạ Hầu Minh và Thích Nhã Nhi mỗi người một gian, chủ nhiệm lớp một gian, vì thế không có phòng thừa, mà các bạn học cũng đều có lều trại. Vì thế buổi tối hôm ấy đột nhiên lạnh đến ê răng, Tô Tổ Tổ không mang lều, suýt nữa đã đông cứng.

Chính vì biết trước tình tiết, Phó Diệc Sâm mới đoạt sân khấu của nam chính, đi trước một bước nhường phòng cho nữ chính, hơn nữa chuyện này vốn dĩ buổi tối mới xảy ra, không nghĩ Thẩm đại thiếu gia cũng đến đây chen một chân, hơn nữa còn không có lấy một lý do thích đáng, Phó Diệc Sâm nhất thời không biết nói gì.

Lúc này, Tô Tổ Tổ bị Thẩm Thiên Dục vô lý áp đặt, dùng dùng đứng phắt dậy, “Thẩm Thiên Dục, cậu làm gì?”

Thẩm Thiên Dục bộ dáng thản nhiên, “Con nhỏ thôi, cậu cho rằng tôi không biết cậu không có lều à? Buổi tối trời trở lạnh, cậu muốn đông chết hả?”

Cách thức quan tâm của ác ma nam thần cỡ nào ấu trĩ lại không được tự nhiên, Phó Diệc Sâm nghe xong có chút run run khoe miệng, mà Tô Tổ Tổ lúc này mặt đỏ ửng, xấu hổ vô cùng, “Đông chết cũng không cần cậu quan tâm!” Sau đó vùng vằng bỏ đi.

Tô Trạ xấu hổ sờ sờ mũi, quay sang lại phát hiện Hạ Hầu Minh đang thản nhiên nhìn mình, đầu tim nhảy dựng, vội loay hoay giấu giếm tâm tình, “Con nhỏ thôi này, thật không biết nói lý.”

Không biết nói lý hình như là chính cậu mới đúng chứ? Phó Diệc Sâm có xúc động muốn đỡ trán nhưng vẫn nhịn được, “Lại đây làm gì?”

“Cậu còn giận tôi?” Thẩm Thiên Dục không đáp mà hỏi ngược lại.

Nói thật, Phó Diệc Sâm vẫn luôn khó hiểu, hơn nữa không tài nào đoán ra được suy nghĩ của tên nam thần ngốc nghếch này. Y không đi dây dưa với nữ chính, lại một mực quần lấy hắn tìm kiếm đáp án.

Vì thế, Phó Diệc Sâm mặt không đổi sắc xoay đầu nhìn thẳng, “Không có.”

“Vậy tại sao hôm nay cũng không nói với tôi lời nào?”

Phó Diệc Sâm hiển nhiên đánh giá thấp sự cố chấp của nam chính, có chút không hiểu nổi, vì thế lại quay sang, nhìn thẳng vào mắt y, “Cậu muốn nói gì?” Giữa hai người đàn ông, có việc sẽ nói, không có việc bắt hắn phải nói gì chứ?

Sau khi Tô Tổ Tổ rời đi, Tô Trạm vẫn chưa kịp dịch mông ra xa, hai người cách nhau quá gần, vì thế trong nháy mắt Phó Diệc Sâm đột ngột quay đầu, Tô Trạm liền hoảng sợ, thậm chí theo phản xạ thân người ngã sang một bên.

Hạ Hầu Minh mặt không đổi sắc, đáy mắt ẩn chứa vài phần lạnh lẽo, thẳng tắp nhìn chằm chằm Tô Trạm, hai người cách nhau không đến 5 cm, Tô Trạm thậm chí có thể thấy rõ vết hầu nồng nặc hormone nam tính, cùng với cổ mùi hương thân nhiên mang theo thanh lạnh thơm mát của hắn.

Ma xui quỷ khiến, tầm mắt Tô Trạm không khống chế nổi dừng trên cánh môi mỏng gợi cảm của Hạ Hầu Minh, đường môi cường ngạnh mê người như vậy... Trên thực tế, y sống trên đời hai mươi bảy năm vẫn chưa mất nụ hôn đầu đầu, trong giới còn cho rằng y có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng. Vì thế Tô Trạm không tự chủ được, tim đập gia tốc, hai má nóng lên, trong đầu không kịp khống chế.

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Phó Diệc Sâm kinh hoàng, chỉ thấy người trước mặt thần sắc biến đổi, nhưng không đợi hắn cẩn thận quan sát lần nữa, Thẩm Thiên Dục đột nhiên xoay đầu, “Bên kia mọi người đùa giỡn có vẻ vui,” sau đó không chờ Phó Diệc Sâm mở miệng, Thẩm Thiên Dục đã đứng lên, “Chúng ta qua đó đi.”

Sau đó liền đi... đi rồi.

Phó Diệc Sâm:...

Phó Diệc Sâm có chút ghen hờn nhìn trân trối tên kia nửa đi nửa chạy biến mất khỏi tầm mắt.

Cho nên y lại đây là vì mục đích gì? Tại sao hắn cảm thấy nam chính hình như bị tâm thần phân liệt nhỉ? Đây chẳng lẽ là nguyên nhân khiến độ hảo cảm của y không được bình thường?

Nội tâm Phó Diệc Sâm lúc này, có thể nói là chữ NGÂY NGẮN viết hoa.

[Hỏi người lần cuối cùng, thật sự không có bug?] Phó Diệc Sâm quyết định đem chuyện nam chính tình thần phân liệt ra thảo luận tỉ mỉ với hệ thống một lần.

Nha nha nha, kí chủ ngài rốt cục cũng dùng đến tôi nha nha nha. Hệ thống được nhìn thấy ánh mặt trời giàn dựa nước mắt.

[Nếu người hữu ích ta sẽ không che chắn người,] Phó Diệc Sâm không lưu tình chút nào, [Quan trọng là không những vô dụng, còn rất ồn ào.]

Nha nha nha kí chủ thật quá đáng.

[Bớt lời vô nghĩa.] Bị buộc định vào một cái hệ thống như vậy, Phó Diệc Sâm cũng thật đau đầu.

Hệ thống lặp lại lần cuối cùng, hệ thống xoay chuyển Mary Sue không có bug, không – có – bug!

[Vậy có khả năng lúc tạo ra thế giới này, nhân vật sẽ sinh ra tính cách độc lập, tính cách này bất đồng với tính cách đặt ra trong nguyên tác không?] Đây là suy đoán của Phó Diệc Sâm.

Thế giới Mary Sue đều bắt nguồn từ văn Mary Sue, nói cách khác, bọn họ đều là nhân vật tác giả Mary Sue sáng tạo, không thể có tính cách độc lập.

[Vậy người giải thích đi, độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ là có chuyện gì?]

Nha nha nha hệ thống hông có biết.

[Che chắn] Quả nhiên vô dụng, một chút tin tức cũng không có, cách giải quyết vấn đề cũng không thể đưa ra.

“Hạ Hầu ca.”

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói êm tai, Phó Diệc Sâm vừa quay đầu, liền nhìn thấy Thích Nhã Nhi đang hướng về phía hắn.

“Nhã Nhi?” Phó Diệc Sâm chớp mắt, hồi phục thần sắc.

“Hai người vừa mới nói chuyện gì vậy?” Thích Nhã Nhi cố tình ngồi xuống bên cạnh Phó Diệc Sâm, sau đó không đợi hắn trả lời liền có chút do dự mở miệng, “Anh và Thiên Dục ca cãi nhau à?”

Chân mày Phó Diệc Sâm cau lại, nói thật, thân là một diễn viên có năng lực quan sát hơn người, hắn không có khả năng không phát hiện ra đáy mắt mang theo tính toán của vị tiểu thư đây, “Nhã Nhi tại sao lại hỏi vậy?”

“Em nghe nói các anh hôm trước vì em...” Cố tình ra vẻ khó xử.

Phó Diệc Sâm đột nhiên cảm thấy, con đường ngăn cản nữ phụ hắc hóa đã không thể thực hiện được, bởi vì cô ta vốn “hắc” sẵn rồi. Vì thế, Phó Diệc Sâm cười cười, “Em suy nghĩ nhiều.”

Phó Diệc Sâm dứt khoát đem chuyện này phủi sạch, đại khái là “Tôi trước đây ngu muội đem tình thân xem thành tình cảm nam nữ, hiện tại đã rõ ràng, em vĩnh viễn là em gái tốt của tôi”.

Nhưng mà bên kia, Tô Trầm buồn rầu nửa ngày, rốt cục nhịp tim đập loạn cào cào cũng bình phục, y làm bộ như vô ý quay đầu, vừa vận nhìn thấy bên cạnh người nọ lại mọc ra thêm một nữ phụ, lửa giận lần nữa ùn ùn kéo đến.

Độ hảo cảm nam chính đối với nữ phụ trừ 1

Phó Diệc Sâm:... Tên nam chính này, quả nhiên có bug.

Chú thích:

(1) Tiên hạ thủ vi cường: Câu này trích trong Tôn Tử binh pháp, ngoài ra nó còn một vẻ nữa là “Hậu thủ vi tai ương”. Ý nghĩa là ra tay trước dành được lợi thế, trở thành kẻ mạnh; ra tay sau thì sẽ bị thua thiệt.

16. Chương 16

So với học sinh trung học tràn trề thanh xuân sức sống, Phó Diệc Sâm có vẻ già trước tuổi, may mắn, chính bản thân Hạ Hầu Minh vừa vận cũng có phong cách người trưởng thành, lười vận động, không thích náo nhiệt, vì thế sau khi Phó Diệc Sâm nói chuyện rõ ràng với Thích Nhã Nhi, liền rời xa đám nhóc ồn ào này.

Một ngày vui chơi rất nhanh đã kết thúc, thời điểm màn đêm buông xuống, bộ não thần kỳ của tác giả Mary Sue lần nữa phát động, lạnh, lạnh không tả nổi, cũng thật kỳ lạ là mấy người này vậy mà không phát hiện ra điều bất thường. Bất quá lại nói, mọi thứ tác giả viết ra tuy rằng đều phi logic, nhưng dù sao cũng là vì tạo không gian cho nam nữ chính phát triển, cho nên nếu xét ở một góc độ khác, cũng không đến nỗi ngu ngốc cho lắm.

Trời lạnh như vậy, nếu nữ chính ngủ bên ngoài cả đêm thế nào cũng bị đông chết, vì thế, người duy nhất không có chỗ ngủ – nữ chính liền trở thành đối tượng được quan tâm đặc biệt. Nhưng mà không một nữ sinh nào nguyện ý tiếp nhận cô ngủ cùng lều trại, đương nhiên, biết rõ điều đó, cô cũng không muốn mở miệng tự chuốc lấy xấu hổ.

Thẩm Thiên Dục hai tay khoanh trước ngực, bình tĩnh mặt nhìn chằm chằm Phó Diệc Sâm, “Cô ta ngủ phòng tôi.” Đáy mắt lóe lên âm u dọa người.

Phó Diệc Sâm hai tay đút túi quần, cũng một khuôn mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Thẩm Thiên Dục, “Cô ấy ngủ phòng tôi.” Ánh mắt không che giấu lãnh liệt.

Hai người đứng đối diện nhau, không ai có ý định nhường nhịn, khí thế không phân cao thấp, bán kính hai mét xung quanh đều bắn ra tia lửa điện. Đám người vây xem nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, miệng khô lưỡi khô. Rất rõ ràng, hai vị nam thần đã hoàn toàn bày ra tư thế tranh chấp, mà cô gái khiến hai vị đây dương cung bạt kiếm, lúc này lại bị gạt sang một bên, chân tay luống cuống.

Hai người vẫn luôn trong trạng thái giằng co không biết mệt mỏi, thẳng đến khi chủ nhiệm yếu ớt đứng dậy, sau đó lại yếu ớt nói một câu, “Bạn học Thẩm Thiên Dục, bạn học Hạ Hầu Minh, thầy nghĩ tốt hơn hết các trò nên hỏi ý kiến của bạn Tô Tổ Tổ.”

Phó Diệc Sâm và Thẩm Thiên Dục cùng quay đầu nhìn Tô Tổ Tổ, sau đó trằm miệng một lời, “Cậu nói đi.”

Tô Tổ Tổ vốn đang bị tư thế của hai người họ làm cho chân tay luống cuống, lúc này tầm mắt mọi người đều tập trung trên người cô, càng khiến cô khẩn trương không biết nên mở miệng thế nào. Nhưng rất nhanh cô đã có quyết định, ánh mắt Hạ Hầu Minh nhìn cô tuy rằng lạnh lùng nhưng ẩn chứa ôn nhu, mà trong mắt tên ác ma nam thần kia không phải ác liệt thì cũng là bá đạo uy hiếp, vì thế, Tô Tổ Tổ cắn răng một cái, trước mắt bao người đưa tay chỉ Phó Diệc Sâm.

Phó Diệc Sâm bất động thanh sắc thở phào, quay đầu nhíu mày với Thẩm Thiên Dục, lại phát hiện sắc mặt Thẩm đại thiếu gia đen như đáy nồi, khi bốn mắt chạm nhau hình như còn hiện lên tia ai oán. Phó Diệc Sâm sợ tới mức tim nhảy dựng, bất quá đảo mắt lại chỉ thấy y âm trầm không nói lời nào ngồi xuống sô pha.

Cũng thở phào nhẹ nhõm còn có nữ phụ Thích Nhã Nhi, Hạ Hầu Minh đã ngã bài với cô, sống chết cô cũng sẽ không từ bỏ Thẩm Thiên Dục.

Chủ nhân biệt thự trưng ra vẻ mặt âm u không nói một lời, nhất thời không khí trở nên có chút lúng túng, chủ nhiệm lớp lần nữa yếu ớt lên tiếng điều hòa.

“Vậy bạn học Hạ Hầu, trò nhường lại phòng cho Tô Tổ Tổ rồi, trò định ngủ ở đâu?”

Chủ nhiệm lớp vừa dứt lời, không chỉ có Tô Tổ Tổ được nhường phòng, ngay cả Thẩm Thiên Dục âm trầm đến đáng sợ cũng phóng mắt dừng trên người Phó Diệc Sâm.

Phó Diệc Sâm lơ đãng quan sát toàn bộ biệt thự xa hoa một lượt. Đầu tiên, không thể có chuyện hấn ở lại trong phòng ba mẹ Thẩm Thiên Dục, tiếp theo mặc dù hấn cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng thân phận của hấn hiện giờ đang là thiếu gia nhà Hạ Hầu danh tiếng hiển hách, cho nên cũng không thể ngủ ở phòng giành cho người giúp việc. Lại nói, phòng khách của biệt thự rộng rãi thế này, hấn ngủ một đêm trên salon cũng không phải chuyện khó khăn lắm.

Vì thế Phó Diệc Sâm chỉ chỉ sô pha, vừa vặn là nơi Thẩm Thiên Dục đang đen mặt ngồi, “Ở đây là được.”

Tô Trạm đối diện với ngón tay của hấn đột nhiên hoảng sợ, bất quá y phản ứng rất nhanh, người ta không phải chỉ y mà chỉ sô pha, nhưng mà phòng khách lớn không khác gì một cái sân bóng, trống trải như vậy chắc chắn sẽ rất lạnh, hơn nữa Hạ Hầu Minh là loại hình thân cao thể kiện, so ra sô pha vẫn hơi bé. Tiếp đó nghĩ đến, người này chịu hy sinh lớn như vậy vì nữ chính, trong lòng y càng thêm khó chịu, vì vậy không tự chủ được sắc mặt càng đen đến đáng sợ.

Độ hảo cảm nam chính đối với nữ chính trừ 1

“Như... như vậy sao được.” Tô Tổ Tổ rất là băn khoăn, “Buổi tối trời rất lạnh.”

“Đúng vậy bạn học Hạ Hầu, buổi tối rất lạnh.” Chủ nhiệm lớp cũng khó xử nói.

Phó Diệc Sâm giật giật khóe miệng, hấn còn có cách khác ư? Đáp cho tác giả Mary Sue một trận à? Phòng khách biệt thự nhà giàu số một thế giới không có điều hòa, ha ha.

“Không sao, ” Phó Diệc Sâm thản nhiên nói, “Cơ thể của tôi rất khỏe.” Có bối cảnh gia tộc bày ra trước mắt, dĩ nhiên ai cũng biết thân thể hấn cường tráng, nhưng trời lạnh như vậy, cho dù thân thể khỏe đến mấy cũng không quá ổn.

Tô Trạm u ám không mở miệng, hấn đang còn tức giận. Chủ nhiệm lại liêu thân già cẩn thận nói một câu nhỏ như muỗi kêu, “Nếu không ngại, bạn học Hạ Hầu ngủ cùng thầy đi?”

“Không cần.” Phó Diệc Sâm không hề nghĩ ngợi liền đen mặt cự tuyệt. Không chỉ Phó Diệc Sâm đen mặt, tất cả những người có mặt ở đây đều không nhịn được xỏ ra vài đường sọc đen. (-_-|||)

Cơ mà, chủ nhiệm lớp vẫn chưa từ bỏ ý định, “Không thì, bạn học Hạ Hầu và bạn học Thẩm ở một phòng?” Không phải là bạn trúc mã trúc mã sao? Hơn nữa đều là đàn ông, ở chung phòng cũng rất bình thường nhỉ?

Mọi người tối sầm mặt, thật sự không rõ chủ nhiệm suy nghĩ bằng cọng thần kinh nào vậy, không thấy hai người này vừa rồi còn đang dương cung bạt kiếm ư? Cái chủ ý gì thế không biết.

Nhưng rõ ràng có ngoại lệ, Tô Trạm vừa mới nghe chủ nhiệm lớp đề nghị, con tim trong ngực rất mất mặt đập lệch một nhịp, còn chưa đợi y hoàn hồn, Hạ Hầu Minh bên kia đã nhanh chóng đáp ứng, tình huống này, tình huống này, Tô Trạm hoàn toàn ngậm ngẫn.

Phó Diệc Sâm thật ra có suy tính riêng, mục đích đã đạt thành, hắn cũng không muốn ủy khuất chính mình nằm một đêm ở phòng khách rồi bị đông cứng, không đáng. Hơn nữa, độ hảo cảm của nam chính đối với nam phụ cao đến mức quỷ dị, cho dù hắn vốn trì độ trong chuyện tình cảm, nhưng hệ thống liên tục khẳng định không có bug, nên hắn không khống chế được suy nghĩ đến một loại trường hợp, nhân cơ hội này thăm dò một chút cũng không tệ.

Nghĩ vậy, Phó Diệc Sâm gật đầu, “Cũng được.” Phó Diệc Sâm nói xong, giương mắt về phía Thẩm Thiên Dục, lại thấy y vẫn bình tĩnh như trước, nhưng đáy mắt khó hiểu nổi lên hoảng hốt, Phó Diệc Sâm không dời mắt đợi y trả lời.

Kết quả, Thẩm Thiên Dục nửa ngày cũng không phản ứng, vẫn là chủ nhiệm lớp yếu đuối mở miệng, “Bạn học Thẩm, lẽ... lẽ nào không tiện?” Ông đã tận lực điều hòa không khí rồi, hai vị thiếu gia này thật khó hầu hạ.

Tô Trạm hoảng hốt hồi thần, giây tiếp theo đã khôi phục dáng vẻ Thẩm Thiên Dục nên có, mặt không đổi sắc gật đầu, “Không thể tốt hơn.” Cũng không thể để khách quý bị đông cứng ở phòng khách gia tộc giàu có số một nhỉ?

Sau đó nhà nhà vui mừng, tất cả mọi người đều thấy hợp lý, đương nhiên, không ai biết nội tâm Thẩm đại thiếu gia sắp hỏng mất.

Phó Diệc Sâm đúng là mang theo mục đích thăm dò, trên thực tế, ngoại trừ mức độ hảo cảm của Thẩm Thiên Dục không hợp lẽ thường ra, hết thấy hành vi của y đều hoàn toàn phù hợp với thiết lập, căn bản không nhìn ra một chút sơ hở nào về khuynh hướng tình dục.

Phòng ngủ Thẩm Thiên Dục rất lớn, thoáng mát nhưng lại thiếu ấm áp, vừa nhìn là biết nơi đây nhiều năm không có người ở, nhưng dù thế nào cũng chỉ có một cái giường lớn.

Phó Diệc Sâm theo y vào cửa, dọc đường đi y đều không nói với hắn một câu, thậm chí một cái liếc mắt cũng không dành cho hắn, từ đầu đến cuối là bộ mặt bình tĩnh không gợn sóng. Phó Diệc Sâm không khỏi có chút hoài nghi, lúc chiều còn đang trách mình không nói chuyện với y cơ mà?

“Cậu giận dữ cái gì?” Phó Diệc Sâm bất động thanh sắc kéo áo, làm bộ như vô ý hỏi.

“Hử?” Tô Trạm đang lọt vào cõi thần tiên đột nhiên hoàn hồn, ngẩng đầu liền thấy Hạ Hầu Minh đang mở cúc áo, hình như là muốn cởi đồ? Lúc này y đang ngồi trên giường lớn, Hạ Hầu Minh thì đứng cách đó không xa nhìn y.

Không nhịn được, Tô Trạm bắt đầu bỏ não một vài hình ảnh không hài hòa, thẳng đến khi trong mắt Hạ Hầu Minh tràn đầy nghi hoặc, Tô Trạm mới tỉnh táo lại, không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng.

“Cậu vừa nói gì?” Quá tệ, không hiểu sao ban nãy y lại ngậm ngẫn mất tập trung, hoàn toàn không nghe thấy người kia nói gì cả.

Phó Diệc Sâm nhíu mày, “Cậu tức giận bởi chuyện ban nãy?” Thấy Thẩm Thiên Dục im lặng, Phó Diệc Sâm không để ý tiếp tục nói, “Cậu thích cô ấy?”

“Cái gì?” Tô Trạm không thể tin tưởng lớn hai mắt, đây chính là biểu tình nên có của một Thẩm Thiên Dục luôn lấy Tô Tổ Tổ làm thú vui, Thẩm Thiên Dục giống như giấu đầu hở đuôi mà phủ nhận, “A, Hạ Hầu cậu đùa gì vậy?”

Phó Diệc Sâm không đáp lại, xoay người dựa vào bàn học, sau đó rũ mắt theo dõi y, “Cậu cam đoan mình không thích cô ấy?”

“Sao có thể!” Tô Trạm kích động bật người, nhưng lúc nói ra câu phủ nhận, ánh mắt bao hàm cả né tránh lẫn hoang mang, một Thẩm Thiên Dục không xác định được rõ tình cảm đối với Tô Tổ Tổ, nhập vai hoàn mỹ.

Phó Diệc Sâm vẫn luôn bất động thanh sắc quan sát thần sắc của Thẩm Thiên Dục, phản ứng rất bình thường, hoàn toàn giống như miêu tả của tác giả, cho nên, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Trong đầu Phó Diệc Sâm rối rắm, nhưng trước mắt cũng không phải thời điểm thích hợp để suy nghĩ, vì thế chuẩn bị đi ngủ, “Cậu muốn tắm rửa không?”

“Hả?” Tắm rửa... Tô Trạm phát hiện đầu óc mình lại như ngựa hoang thoát cương, đại khái là trong hiện thực y luôn bày ra vẻ mặt lạnh lùng ít nói, vì thế nên thế giới tinh thần hoạt động khá sinh động phong phú, tóm lại là... khả năng nào bỏ lợi hại lắm, tắm rửa...

“Cậu trước đi!” Khen thay cho Tô Trạm một người đàn ông thành thực 27 tuổi, lý trí cuối cùng cũng chiến thắng mấy thứ này nọ linh tinh trong đầu, vì thế ở thời khắc mấu chốt, Tô Trạm vẫn có thể duy trì sắc mặt trấn định phun ra ba chữ.

17. Chương 17

“Cạnh” một tiếng, cửa phòng tắm khép lại, thẳng đến khi bóng dáng Phó Diệc Sâm hoàn toàn biến mất, thân thể vẫn luôn buộc chặt của Tô Trạm mới lập tức trùng xuống. Trong đầu rối như tơ vò tưởng tượng ra một số thứ không đúng đắn, lúc này Tô Trạm không những trì độn mà còn hỗn loạn, đây là loại tình huống y chưa bao giờ trải qua. Theo lý thuyết, một người đàn ông 27 như y, hơn nữa còn là người có cuộc sống chẳng khác nào vương tử trong cổ tích, trong trường hợp này đáng lẽ phải kiên cường giữ vững trận tuyến, nhưng hiện thực lại tạt cho y một gáo nước lạnh, y thật sự rối loạn.

Không bao lâu, Tô Trạm còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, trong phòng tắm lại vang lên tiếng nước tí tách đứt quãng khiến y lần nữa lâm vào trạng thái căng cứng thân thể. Trong đầu Tô Trạm hiện ra thân ảnh cao lớn của người nào đó đứng dưới vôi hoa sen, quan trọng là thân thể ấy không còn bị che giấu dưới lớp quần áo nữa, hoàn hảo phô bày mỹ cảm nam tính...

Hầu kết của Tô Trạm không tự chủ được trượt lên xuống, ánh mắt hoàn toàn không dám nhìn thẳng về phía phòng tắm, dùng sức lắc đầu, dường như muốn đem mấy thứ loạn thất bát tao trong đầu ném ra ngoài, nhưng kết quả vẫn vô dụng, cho dù y cố gắng khống chế đến thế nào, bên tai vẫn quanh quẩn tiếng nước tí tách, trong đầu vẫn tràn ngập cảnh tượng không hài hòa, khống chế không nổi.

Vì thế, thân thể Tô Trạm lần nữa cứng ngắc, tim đập gia tốc, đại não trống rỗng, phản ứng chậm chạp.

Kết quả, Phó Diệc Sâm đang ở phòng tắm, trong đầu đột nhiên vang lên âm thanh thông báo đứt quãng của hệ thống.

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ trừ 1

...

Tới tới lui lui lên lên xuống xuống, cứ như thế một chuỗi lặp đi lặp lại, thẳng đến khi Phó Diệc Sâm tắm xong đi ra, tiếng thông báo vẫn không ngừng lại, nếu không phải thấy Thẩm Thiên Dục đang chuyên chú nghịch điện thoại, hẳn đã phỏng đoán lúc mình tắm rửa, tên này có phải oán thầm mình hay không.

Phó Diệc Sâm mặc quần áo ngủ được người hầu chuẩn bị từ trước, vừa hướng về giường lớn vừa xoa xoa mái tóc ẩm ướt, rất là phóng dăng. Đại khái suy xét đến vấn đề hai người đàn ông ở cùng phòng cũng khá xấu hổ, nên quần áo người hầu chuẩn bị cũng không lộ bắp tay hay lộ đùi gì cả.

Phó Diệc Sâm đi đến ngồi thẳng xuống giường, thiếu chút nữa làm Tô Trạ đang “tập trung” chơi game giật bắn, đương nhiên, ánh mắt Tô Trạ tuy rằng nhìn chăm chăm di động, nhưng lực chú ý của y lại hoàn toàn đặt trên người phía sau.

Phó Diệc Sâm ngồi một bên, Thẩm Thiên Dục đưa lưng về phía hắn, cúi đầu nghịch di động, có vẻ rất tập trung.

“Cậu không tắm?”

“Bây giờ đây thôi.” Tô Trạ bày ra dáng vẻ nghiện game, quả nhiên, thân là một diễn viên, không chế một nhân vật đối với y rất dễ dàng, hơn nữa còn có thể hoàn mỹ che dấu cảm xúc trong nội tâm.

Phó Diệc Sâm tuy rằng nghi hoặc trong lòng, nhưng trên mặt cũng không có biểu hiện đặc biệt, đợi sau khi Thẩm Thiên Dục vào phòng tắm, mới nằm ngửa xuống giường, ánh mắt tràn ra vô vàn nghi vấn.

Tuy rằng hệ thống từ đầu đã phủ nhận, nhưng Phó Diệc Sâm vẫn cảm thấy, ngoại trừ tính cách tác giả Mary Sue đã đặt ra, tên NPC này có khả năng hình thành một số tính cách độc lập, ví dụ như, bisexual (1) chẳng hạn.

Tuy rằng phỏng đoán này có vẻ lớn mật, nhưng nếu thật có chuyện này, độ hảo cảm quỹ dị của Thẩm Thiên Dục giành cho hắn đã có lời giải thích hợp nhất.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Phó Diệc Sâm, thật giả thế nào, hắn dự định đêm nay thăm dò.

Phó Diệc Sâm trái lo phải nghĩ, chớp mắt Thẩm Thiên Dục đã tắm rửa xong.

Phó Diệc Sâm giương mắt quan sát, thân ảnh Thẩm Thiên Dục cao gầy không do dự hướng về phía giường, tóc ngắn ẩm ướt hỗn độn, lúc di chuyển còn nhỏ xuống vài giọt nước, nhất là khuôn mặt bị nước nóng hun đỏ, khiến đường nét vốn tinh xảo càng trở nên có sức sống.

Thật kỳ lạ, Phó Diệc Sâm đột nhiên tâm sinh rung động, ai đó đã từng nói giới giải trí kiếm cơm bằng mặt, người nào chẳng muốn mình lớn lên xinh đẹp. Không thể phủ nhận, Tô Trạ sở hữu một gương mặt cực kỳ ưa nhìn, cho dù thân là một người đàn ông, hắn cũng không nhịn được phải tán thưởng, cho nên nói, y có thể bước lên đài thiên vương tỏa sáng, một phần là được ông trời ưu ái, hơn nữa y còn nỗ lực rèn giũa như vậy, Tô Trạ muốn không hot cũng khó.

Trong lúc Phó Diệc Sâm thất thần, Thẩm Thiên Dục đã chạy tới mép giường còn lại nằm xuống, đệm hơi lún xuống. Trong lòng Phó Diệc Sâm dâng lên một loại xúc cảm rất kỳ quái, lẽ nào bởi vì hoài nghi Thẩm Thiên Dục là bi nên mới xuất hiện ảo giác, nhưng không thể phủ nhận, ngay khi mùi sữa tắm từ trên người Thẩm Thiên Dục xông vào mũi, đáy lòng Phó Diệc Sâm ngứa ngáy kỳ lạ.

Trên thực tế, nội tâm Tô Trạ càng là ngứa ngáy. Tắm táp thoải mái xong, một mỗi nơi thân thể đều được rũ bỏ, sau đó ra khỏi phòng tắm liền nhìn thấy một người đang ngồi trên giường đợi mình cùng ngủ, hình ảnh này quả thật là khát khao lớn nhất nơi linh hồn y, cũng là giấc mộng không dám cầu. Cho nên, Tô Trạ vốn không bình tĩnh như trên mặt thể hiện ra.

Phó Diệc Sâm mắt thấy Thẩm Thiên Dục cuộn tròn bên cạnh mình, mùi sữa tắm thơm ngát xộc vào mũi, khe quay đầu là có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng hồng hào, còn có một đầu ẩm ướt tán loạn, trong lòng thật sự có chút rục rịch. Nói thật, hiểu biết của Phó Diệc Sâm về gay hoặc bisexual chỉ giới hạn ở nghe nói, hắn sống trên đời 24 năm trời, từ trước đến giờ chưa từng tiếp xúc qua ai như vậy, cho nên hắn đối với mấy khái niệm này hoàn toàn trống trơn.

Lúc học cấp 2 hắn từng ở lại kí túc xá, một đám thanh niên tắm chung cũng không thấy kỳ quái, đóng phim vài năm, trong quá trình chạy theo đoàn còn phải chia sẻ giường ngủ với người lạ, Phó Diệc Sâm cũng không có phản ứng, nhưng hôm nay... Quả thật không khí không được tự nhiên cho lắm.

Đáng tiếc, cuối cùng Phó Diệc Sâm lại đem này đó cảm xúc quy kết thành do mình hoài nghi đối phương là bi. Cho nên, dù muốn hay không, hắn cũng phải kiểm tra cho rõ ràng.

Rất tự nhiên, Phó Diệc Sâm với lấy khăn bông vừa này dùng để lau tóc đưa cho y, “Lau khô tóc hãy ngủ tiếp, miễn cho bị cảm.”

Tô Trạm cứng đờ trong chốc lát, sau đó làm như không để ý nắm lấy khăn bông, ừ nhẹ một tiếng, rồi mới dùng sức lau. Trời biết, y khăn trương đến mức mãi chỉ xoa một bên tóc không ngừng.

Cũng không rõ tại sao, vốn là một chuyện rất bình thường, Phó Diệc Sâm lại cảm thấy có chút xấu hổ, thẳng đến khi Thẩm Thiên Dục tắt đèn, Phó Diệc Sâm vẫn luôn giữ im lặng.

Căn phòng bị bao phủ trong tĩnh mịch, ai cũng không mở miệng, thẳng đến khi Thẩm Thiên Dục đột nhiên cử động đưa lưng về phía Phó Diệc Sâm, đồng thời lén lút dịch ra một chút.

Trong bóng tối, Phó Diệc Sâm quay đầu nhìn nhìn cái gáy của người nào đó, sau rồi cũng bắt chước động tác của Thẩm Thiên Dục, chỉ là không phải quay lưng mà là đối diện với lưng y, đồng thời, khi xoay người, Phó Diệc Sâm còn cố ý áp sát Thẩm Thiên Dục.

Trong phòng lần nữa rơi vào yên tĩnh, ai cũng không hé răng, thẳng đến khi Thẩm Thiên Dục lại vô tình xoay người dịch ra bên ngoài.

Trong đáy mắt Phó Diệc Sâm tràn ngập chăm chú cùng thăm dò, còn có chút xấu hổ không nói nên lời, dù sao, hi sinh bản thân để tìm hiểu tính hướng của một người đàn ông, đây là lần đầu tiên hắn làm trong đời.

Nhưng hiển nhiên, hắn không biết Tô Trạm đang đưa lưng về phía mình bị ánh mắt nóng rực của hắn làm cho lúng túng, vừa xấu hổ vừa rối rắm, thân thể cũng cứng ngắc lên. Sau khi làm công tác xây dựng tuyến phòng thủ nửa ngày, y mới một lần nữa thử động đây, cẩn thận dịch dịch về phía mép giường, khăn trương đến mức tay chân đều phát lạnh.

Phó Diệc Sâm mắt thấy người nào đó làm bộ làm tịch dịch ra ngoài một tẹo, quả thật không nhịn được cười, may mắn trong bóng đêm Thẩm thiếu gia còn đang đưa lưng về phía hắn, cho nên không nhận ra khóe môi cong lên của Phó Diệc Sâm.

Vì thế, Thẩm Thiên Dục giả vờ giả vịt dịch ra xa, Phó Diệc Sâm cũng giả vờ giả vịt áp sát, một cuộc truy đuổi trong vô thanh vô tức, lấy tốc độ chậm như rùa bò tiến hành trên một cái giường.

Quả thật... khá thú vị.

Thẳng đến khi Thẩm Thiên Dục lăn đến mép giường, đứng trước hai lựa chọn, một là rơi xuống đất, hai là mở miệng phá vỡ cuộc truy đuổi kỳ quái này.

Nhưng mà Tô Trạm chột dạ nha, người nọ càng tiến gần y càng hoảng sợ, y – đường đường là siêu sao cấp bậc thiên vương bề ngoài bằng sương đẹp trai – gặp được tình huống như vậy sẽ hoảng sợ run rẩy, may mắn cái loại mất mặt này chỉ mình y tự biết.

Không biết yên tĩnh được bao lâu, Phó Diệc Sâm nhìn gáy người nào đó, không hiểu sao nóng lên, mặc dù là ôm mục đích thăm dò, nhưng trên thực tế, bản thân hắn cũng chưa từng ở cạnh một người đàn ông với khoảng cách gần gũi thân mật như vậy.

“Thẩm Thiên Dục.” Phó Diệc Sâm quyết định mở miệng phá vỡ yên tĩnh, Tô Trạm run lên thiếu chút nữa ngã khỏi giường.

“Ừm.” Tô Trạm bắt bản thân tỉnh táo, làm bộ mơ màng màng ừ một tiếng, thanh âm tựa như nửa mơ nửa tỉnh.

Có chút... gợi cảm kỳ lạ, nhưng Phó Diệc Sâm biết y đang giả vờ, cho nên... buồn cười nhiều hơn.

“Sao cậu cứ dịch sang một bên thế?” Phó Diệc Sâm ghen cười, thanh âm của hắn vô cùng nghiêm túc đứng đắn, “Sợ tôi ăn thịt cậu?”

Đoàng Đoàng, ăn? Ăn thịt cậu... Đại nào Tô Trạm đình chỉ hoạt động, nhưng rất nhanh y đã ý thức được đây không phải trọng điểm, mà là, “Nếu cậu không xấp lại gần tôi, tôi dịch sang bên kia làm gì?”

Tô Trạm nghiêng răng nghiêng lợi, Phó Diệc Sâm lại cảm thấy có chút buồn cười, vì thế kêu thêm một tiếng, “Thiên Dục.”

“Có chuyện gì?” Tô Trạm trong lòng rối như tơ vò chỉ có thể tỏ ra hung hăng để che giấu.

Nhưng ngay giây phút Tô Trạm tức giận quay đầu, Phó Diệc Sâm đột nhiên nhanh như cắt nhào lên người Tô Trạm, hai tay chống bên đầu y, vừa vặn đem y đặt dưới thân, toàn bộ nửa người trên đều đè lên. Trong phút chốc, khí tức mãnh liệt hoàn toàn xâm chiếm y.

Chớp mắt, Tô Trạm giống như từ con liệt báo kiêu ngạo biến thành nhóc hamster nhút nhát, đánh hơi được nguy hiểm, xẹt một cái chống vó, hai mắt trừng lớn, tứ chi cứng ngắc, không dám nhúc nhích, ngay cả lông mi cũng không dám động, giả chết.

Phó Diệc Sâm nhìn thân thể cứng đờ không nhúc nhích của Thẩm Thiên Dục, bỗng muốn cười ra tiếng, nhưng hắt nẹn xuống. Sau đó cực kỳ cẩn thận cúi xuống, tiến gần, lại gần thêm chút nữa, thẳng đến khi môi hai người cách nhau không quá 2 cm mới chịu dừng lại.

Hô hấp cách rất gần, có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực phun lên mặt, còn có tiếng tim đập dồn dập không hiểu sao bị phóng đại gấp mấy lần.

Tô Trạm hoàn toàn tiến vào trạng thái chết giả, ngay cả hô hấp cũng tạm ngừng, nheo đến đỏ cả mắt, hiện tại trong đầu y trống rỗng, nhưng y lại cảm nhận được rất rõ trọng lượng của người đang đè lên mình kia. Lúc này, trong mắt hay trong đầu y đều chỉ chất chứa một gương mặt duy nhất, đôi mắt, lông mi, cái mũi, đôi môi của hắn... Gần quá, gần quá... Tô Trạm cảm thấy bản thân cũng sắp hít thở không thông rồi.

Sau đó, y chợt nghe thấy thanh âm trầm thấp của Phó Diệc Sâm, “Thẩm Thiên Dục, có phải cậu... thích tôi không?”

Đoàng! Tô Trạm sững sốt trừng lớn hai mắt, tức giận bị y nhện xuống nửa ngày toàn bộ bộc phát, sau đó, không kịp thông qua đại não, thân thể Tô Trạm đã bắt giắc phản ứng trước.

“Nói bậy!” Tô Trạm mạnh mẽ dùng sức, đẩy thanh niên đang đè trên người mình ra.

Phó Diệc Sâm:???

Chú thích:

(1) Bisexual hay Bi là mối quan hệ hoặc hấp dẫn tình dục của một người với cả hai giới tính nam và nữ.

18. Chương 18

Bị đẩy một cái thật mạnh, Phó Diệc Sâm lúc này ngẩn người, hoàn toàn không nghĩ tới Thẩm Thiên Dục sẽ phản ứng mạnh như vậy, nhưng mà, hắn còn chưa kịp hoàn hồn, Thẩm Thiên Dục vừa mới đẩy hắn bỗng “xẹt” một cái bật dậy như lò xo, đứng thẳng trên giường, tiếp đó từ trên cao chỉ thẳng vào mặt hắn.

“Tôi thích cậu? Cậu đùa gì vậy!” Lúc này trong đầu Tô Trạm hoàn toàn hỗn loạn, y thậm chí không biết mình đang nói cái gì, nhưng mục đích lại vô cùng rõ ràng, đó là không thể thừa nhận, đánh chết cũng không nhận, “Tôi còn tưởng là cậu thích tôi chứ?”

“Cái gì?” Phó Diệc Sâm ngây ra, một dấu chấm hỏi to đùng.

Tô Trạm lại giống như lạc trong sương mù vô tận tìm thấy lối ra, “Chẳng lẽ không phải? Cậu không thích tôi vì sao lần trước lại liều mạng cứu tôi? Cậu không thích tôi vì sao phải hết lần này tới lần khác đoạt người của tôi, Thích Nhã Nhi cậu muốn, Tô Tổ Tổ cậu cũng muốn, cậu dám nói không phải nhắm vào tôi?”

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 4

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ trừ 5

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 6

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ trừ 4

...

Phó Diệc Sâm:??? Dao động thật lớn...

“Còn có vừa này, cậu vẫn luôn dịch lại chỗ tôi là có ý gì?” Tô Trạm ra vẻ lòng còn sợ hãi, quăng ra chảo dầu này, đến là lưu loát xinh đẹp vô cùng.

Khóe miệng Phó Diệc Sâm run rẩy, một lúc lâu mới khô khan nhả ra vài chữ, “Hiểu lắm, là hiểu lắm.”

“Cậu thật sự không thích tôi?” Tô Trạm đảo khách thành chủ, cuối cùng còn thành công cản ngược trở về.

Phó Diệc Sâm nhanh chóng lắc đầu, “Hiểu lắm.” Thật ra, Phó Diệc Sâm lúc này đã bị Thẩm Thiên Dục làm cho phát ngốc, nhưng hắn cũng rất nhanh nắm được điểm mấu chốt, “Cho nên, cậu quả nhiên thích Tô Tổ Tổ?”

“Khụ, ” Tô Trạm có chút xấu hổ, bày ra dáng vẻ Thẩm Thiên Dục lần đầu tiên nhận ra tình cảm đối với Tô Tổ Tổ, đỏ mặt ngượng ngùng, nhưng lại không dấu được khóe miệng đang nhảy nhót, có thể nói diễn đến thần sầu, “Có lẽ, là vậy...”

Phó Diệc Sâm hoàn toàn ngây ngẩn, có điều đúng lúc này, hệ thống sau khi tổng kết lập tức đưa ra thông báo mới trong đầu.

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ: 80 Phó Diệc Sâm đang phát ngốc lúc này cũng không nhận được trường mất, thật sự hoảng sợ, đã thế hệ thống thiếu năng trí tuệ còn kêu gào thảm thiết.

Ai! Nha! Nam chính yêu nam phụ a! Nha nha nha Trạm Trạm nam thần của tôi, nha nha...

[Che chắn.] Không chờ hệ thống tru tréo xong, Phó Diệc Sâm đã vội vàng đem tên này che chắn, loại chuyện quái đản này, hoàn toàn không tương xứng với hiện thực, hắn hoàn toàn không cách nào phán đoán.

Không nghĩ lúc này, Thẩm Thiên Dục vốn đã đảo khách thành chủ, đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Phó Diệc Sâm, điệu bộ như muốn làm rõ ràng. Trong bóng đêm, hai mắt y tỏa sáng dị thường, ngũ quan cũng càng thêm tinh xảo xinh đẹp, tuy nhiên mở miệng lại làm Phó Diệc Sâm ngẩn người.

“Cậu rốt cuộc thích Thích Nhã Nhi hay Tô Tổ Tổ?” Lời này là Thẩm Thiên Dục thăm dò, nhưng thật ra, cũng là Tô Trạm thăm dò, y cũng muốn biết.

“Khụ ~” Phó Diệc Sâm xóc chân nằm về chỗ cũ, không dám nhìn thẳng vào mắt Thẩm Thiên Dục, chỉ thần nhiên nói, “Hôm nay tôi đã nói rõ với Nhã Nhi, sau này chỉ xem cô ấy là em gái, về phần Tô Tổ Tổ...” Phó Diệc Sâm đưa tay gãi sau đầu nhìn trần nhà, “Là một cô gái rất đặc biệt.” Phó Diệc Sâm nói xong nhắm nghiền mắt, trốn mắt nói dối là bài học cơ bản nhất của mỗi diễn viên, này không có gì khó.

Kết quả nói xong, nửa ngày cũng không nghe thấy đối phương đáp lại, sau đó Thẩm Thiên Dục cũng nằm trở về, sắc mặt tựa hồ có chút ứ đọng, không biết qua bao lâu, Phó Diệc Sâm mới nghe thấy bên cạnh truyền đến một câu trầm thấp như xa như gần, “Vây cạnh tranh công bằng đi.”

Nghe ra được thanh âm Thẩm Thiên Dục có chút áp lực, ít nhất hoàn toàn bất đồng với y ban này, nghĩ đến hắn là vì Tô Tổ Tổ, Phó Diệc Sâm không tiện mở miệng, cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt đi ngủ.

Thực tế, Tô Trạm lúc này đã nhận muốn hồng đến nơi rồi, nhưng không phải bởi vì Tô Tổ Tổ, mà là bởi vì người bên cạnh. Tô Trạm thật muốn cười ra tiếng, rõ ràng người mình thích ở ngay bên cạnh, nhưng y lại liều mạng che giấu, còn muốn cùng hắn tranh chấp một đứa con gái, quả thật là châm chọc đến cùng cực.

Nhưng y cũng biết rõ ràng, trong nguyên tác, tình cảm nam phụ dành cho nữ chính tuyệt đối không thua kém nam chính, cho nên dù có xảy ra chuyện gì, người Hạ Hầu Minh thích vẫn là Tô Tổ Tổ, quan trọng hơn, chính mình chỉ là một người ngoài, ngoài việc ngoạn ngoạn làm theo toàn bộ kịch bản, hoàn toàn không có lựa chọn nào khác. Quả thực bị thương tới cực điểm, như vậy không buồn bực sao được?

Tô Trạm bị phiền muộn quá phá khiến cho mất ngủ, đương nhiên, y mất ngủ chủ yếu vẫn là do cái tên vô lương tâm bên cạnh, trong đầu không nhận được nghĩ đến đủ chuyện ngón ngang, y căn bản ngủ không nổi, thẳng đến nửa đêm, người bên cạnh đột nhiên giật giật, sau đó một cánh tay duỗi tới.

Tô Trạm ban đầu là hoảng sợ, lập tức nhắm mắt giả bộ ngủ, nhưng rất nhanh, y liền phát hiện cánh tay kia vòng qua thân thể y, rồi kéo chăn đắp kín người y. Trong giây phút đó, mũi Tô Trạm chợt thấy đau xót, có một loại xúc động rất khó hiểu, ỷ khuất lẫn không cam tâm toàn bộ bùng phát, thế mà cái người bên

cạnh này trở mình một cái lại ngủ, cũng không phát hiện ra điểm bất thường nào. Tô Trạm chợt nghĩ, nếu trong hiện thực có thể gặp được một người như vậy, y có lẽ sẽ buông xuống tất cả mà đến bên cạnh.

Phó Diệc Sâm ngủ đến mơ mơ màng màng cũng không ngờ động tác trong lúc vô thức của mình sẽ khiến Tô Trạm cảm động như vậy, hẳn chỉ là theo thói quen muốn chăm sóc người bên cạnh.

Ngày hôm sau, Phó Diệc Sâm vừa mới tỉnh dậy, đã nghe thấy hệ thống u oán, Kí chủ thả tôi ra ngoài, kí chủ thả tôi ra ngoài... Kí chủ.

[Người gào cái gì?] Phó Diệc Sâm đau đầu nhu nhu huyết Thái Dương.

Kí chủ dậy rồi, Âm thanh máy móc của hệ thống cất cao, Kí chủ mau thả tôi ra ngoài, tôi muốn nhìn nam thần, Trạm Trạm nam thần...

Phó Diệc Sâm lại một trận đau đầu, [Cái gì mà Trạm Trạm nam thần? Cậu ta chỉ mượn tạm khuôn mặt của nam thần nhà người thôi...] cũng không hiểu kích động nổi gì.

Dù sao đó cũng là mặt nam thần, kí chủ cho tôi ngắm đi. Phó Diệc Sâm cảm thấy hệ thống này sắp thành tinh đến nơi rồi, nếu không sao lại có cảm xúc yêu thích của con người vậy chứ.

Phó Diệc Sâm lười dỗi co với cái tên ồn ào này, dứt khoát giải trừ che chắn cho nó xem đủ, không nghĩ hệ thống lại bổ sung thêm thông báo, Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ: 84

[Fuck, sau khi đi ngủ lại xảy ra chuyện gì?] Phó Diệc Sâm cả kinh một đường bật dậy, lập tức quay đầu nhìn về phía Thẩm Thiên Dục bên cạnh, phát hiện tên này vẫn đang ngủ say.

Thẩm Thiên Dục lúc ngủ thiếu vài phần nhuệ khí và sắc bén, nói chính xác là Tô Trạm, khác xa với Thẩm Thiên Dục thường ngày kiêu ngạo không ai sánh bằng, cũng không giống siêu sao Tô Trạm nghiêm túc lóa mắt trong hiện thực, không phải khối băng ngàn năm cự tuyệt tiếp xúc với mọi người, không xa cách cao cao tại thượng, khuôn mặt như vậy, ngược lại khiến Phó Diệc Sâm có cảm giác vô cùng dịu ngoan, thật giống như mèo lười nằm phơi nắng, tản ra một loại mị lực kì lạ, rất khó kháng cự.

Trạm Trạm nam thần nha nha nha, thật xinh đẹp nha nha nha, hôn đi, kí chủ hôn...

Phó Diệc Sâm đang chuyên chú quan sát gương mặt này, hệ thống thỉnh linh phát ra một câu, Phó Diệc Sâm sợ tới mức giật nảy mình, [Hôn em gái người.] Lúc này, Phó Diệc Sâm mới phát hiện hẳn vừa rồi không để ý tiến sát lại gần, cơ hồ sắp chạm vào mặt Thẩm Thiên Dục.

Càng muốn đòi mạng là, Thẩm Thiên Dục bị hắn nhìn chăm chú nửa ngày đột nhiên tỉnh dậy, lông mi khẽ run lên, sau đó chậm rãi mở ra, cuối cùng hai mắt mở to đối diện với Phó Diệc Sâm, tiếp đó tầm mắt ngày càng rõ ràng, từ từ mở lớn, “Đoàng”, bé hamster lại giả chết giống y đúc tối hôm qua, Thẩm Thiên Dục hoàn toàn cứng đờ, không dám cử động xiu xiu nào.

Vốn Phó Diệc Sâm có hơi xấu hổ vì bị bắt gặp, lúc này lại không nhận được nâng khoe môi, cái dáng vẻ này của Thẩm Thiên Dục thật sự chơi mãi không chán, vì thế Phó Diệc Sâm cứ vậy tươi cười với y.

Tô Trạm vừa mới tỉnh đã bị dọa một trận kinh hãi, thật vất vả tìm về lý trí, kết quả cái người trên đỉnh đầu mình lại nở nụ cười, đã vậy còn cười đến là mê người, Tô Trạm thiếu chút cho rằng mình đang nằm mơ. Bất quá may mắn y vẫn luôn cảnh giác cao độ với người này, cho nên dưới tình huống căng thẳng cực độ, đầu óc bị y cưỡng chế vận hành trở lại, sau đó nảy ra vài ý tưởng thượng vàng hạ cám, ví dụ như “Dứt khoát đẩy hắn ra?”, “Đảo khách thành chủ dọa hắn?”, “Hay là một cước đá xuống giường?”.

Nhưng cuối cùng, Tô Trạm vẫn chỉ lúng túng nghẹn ra một câu, “Cậu làm gì vậy?”

Phó Diệc Sâm cười cười, sau đó lưu loát xoay người, một bên mặc quần áo một bên trả lời, “Gọi cậu dậy.”

Tô Trạm lén thờ phào, kết quả giây tiếp theo liền đối diện với tấm lưng tinh mỹ đẹp đẽ của Phó Diệc Sâm. Bả vai dày rộng, màu da lúa mạch, những đường cong khiến người hâm mộ, còn có thắt lưng... Tô Trạm không tự giác nuốt ngụm nước miếng, cảm thấy thân thể của mình bị thiêu cháy tới nơi rồi.

Vì thế, khi Phó Diệc Sâm mặc xong quần áo nhìn lại, chỉ thấy Thẩm đại thiếu xẹt một cái quay lưng lại với mình, sau đó chui vào chăn cẩn thận bọc thành cái kén.

“Cậu dậy trước đi,” trong chăn truyền ra giọng nói rầu rĩ, “Tôi muốn nằm thêm một lát,” cuối cùng còn mơ màng màng bổ sung một câu, “Buồn ngủ.”

Phó Diệc Sâm nhíu mày, “Được.” Rồi xoay người rời giường, hôm nay là một ngày vô cùng quan trọng, nội dung chủ yếu diễn ra trong đợt du xuân này, hôm nay chiếm mất một nửa, không thể bỏ qua.

19. Chương 19

Bất đồng với người nào đó uể oải rũ rượi, Phó Diệc Sâm có thể xem như thần thanh khí爽, nhất là khi nghe thấy hệ thống gợi ý mức độ hảo cảm của nữ chính.

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam phụ: 57

Bởi vì hành động tận tụy tận trách của Phó Diệc Sâm, độ hảo cảm của Tô Tổ Tổ đối với hắn thế nhưng chỉ trong một đêm từ 46 tăng tới 57, Phó Diệc Sâm đối với kết quả ngoài ý muốn này vô cùng hài lòng.

Sau khi rửa mặt Phó Diệc Sâm liền ra ngoài, hắn có thói quen chạy bộ vào sáng sớm. Chạy quanh hai vòng mảnh đồng cỏ trước biệt thự, cộng thêm không khí buổi sáng rất tươi mát, tâm tình cũng trở nên thả lỏng.

Trong nguyên tác, sáng ngày thứ hai du xuân, nữ chính rời giường từ sớm, mượn phòng bếp biệt thự chuẩn bị bữa sáng cho bạn học trong lớp, tuy rằng đều là món ăn phổ thông, nhưng cũng là mỹ vị mà các đại thiếu gia tiểu thư được nuông chiều từ bé ở đây chưa từng nếm qua, vì thế mọi người không khỏi nhìn nữ chính với cặp mắt khác xưa.

Điều này khiến cho nữ phụ Thích Nhã Nhi vốn không vừa mắt cô càng thêm tức giận. Thù mới hận cũ, Thích Nhã Nhi cố tình ngáng chân cô, bị kịch xảy đến, Tô Tổ Tổ không cẩn thận đánh vỡ một cái bình hoa cổ giá trị ngàn vạn.

Bồi thường? Đừng nói mấy ngàn vạn, cho dù là mấy vạn Tô Tổ Tổ cũng đền không nổi, không đền được chỉ có nước ngồi tù. Tô Tổ Tổ lúc này sợ tới mức sắc mặt trắng xanh, đúng lúc này, nam chính Thẩm Thiên Dục anh hùng cứu mỹ nhân, lấy một cái cốc cực kì không được tự nhiên bảo vệ Tô Tổ Tổ.

Tuy rằng rất nhảm nhí, nhưng Phó Diệc Sâm không thể không thừa nhận, đây là kịch bản thường thấy ở Mary Sue vườn trường. Thẩm Thiên Dục bắt Tô Tổ Tổ làm hầu gái của hắn để gán nợ, không những không cần ngồi tù, hơn nữa... mấy ngàn vạn, cho dù có làm hầu gái cả đời thì vẫn hồi chán.

Có mắt liền nhìn ra, Thẩm Thiên Dục đang quang minh chính đại bảo vệ Tô Tổ Tổ, khi Tô Tổ Tổ trở về trường học, những người vốn bất mãn với cô cũng phải thu liễm lại ít nhiều.

Đương nhiên, khoảnh khắc quan trọng như vậy, Phó Diệc Sâm sao có thể bỏ qua? Phó Diệc Sâm tính toán thời gian, chọn thời điểm mấu chốt hắn mới chạy bộ trở về.

Ngay khi tiến vào đại sảnh biệt thự, ập vào mặt là bầu không khí căng thẳng, vừa ngẩng đầu, quả nhiên cả lớp bao gồm cả chủ nhiệm đều vây thành một vòng, mà ở trung tâm đám người, Tô Tổ Tổ đang luống cuống đứng giữa vô vàn mảnh sứ vỡ, vẻ mặt trắng bệch, bên kia, Thích Nhã Nhi đứng chung một chỗ với vài em gái trong đoàn hoa si, căm giận nhìn cô. Đồng thời, cách đó không xa trên ghế sa lông, vẻ mặt Thẩm Thiên Dục bình tĩnh không nói một lời.

Phó Diệc Sâm vừa mới bước vào cửa, mọi tầm mắt dường như đều tập trung trên người hắn, nhất là Tô Tổ Tổ, giống như thấy được cọng rơm cứu mạng, đáng vẻ đáng thương hề hề, nhìn ra được, so với Thẩm Thiên Dục, cô càng ý lại vào Phó Diệc Sâm.

“Có chuyện gì?” Phó Diệc Sâm cau mày tới gần.

“Hạ Hầu Minh.” Tô Tổ Tổ không tự giác dựa gần bên người Phó Diệc Sâm, thời điểm cô chạm vật bất lực nhất, Hạ Hầu Minh xuất hiện chẳng khác nào vị thần cứu rỗi.

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam phụ cộng 5

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam phụ: 62

Xa xa trên ghế sa lông, Tô Trạh nhìn thấy một màn này càng thêm âm trầm, bàn tay không tự chủ nắm chặt lại rồi chậm rãi buông ra, sau đó cũng đứng dậy đi tới.

Phó Diệc Sâm cho Tô Tổ Tổ một ánh mắt trấn an, rồi mới lạnh lẽo nhìn những người khác, cuối cùng tầm mắt dừng trên người chủ nhiệm lớp, “Thầy nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chỉ là còn không đợi chủ nhiệm lớp mở miệng, Thẩm Thiên Dục đã đi tới, không kiên nhẫn nói, “Những lời tôi vừa nói các người nghe không hiểu?”

Phó Diệc Sâm nhú mồm không mở miệng, chỉ nghe Thẩm Thiên Dục mặt lạnh chỉ vào mảnh sứ vỡ đầy đất, “Đồ nhà tôi, chuyện nhà tôi, từ khi nào đến phiên các người ở đây khua tay múa chân?” Nói xong, ánh mắt còn cố ý dừng trên đoàn hoa si và Thích Nhã Nhi.

Khí phách, Phó Diệc Sâm yên lặng dựng thẳng ngón tay cái cho y, Thích Nhã Nhi rốt cục không nhịn được đứng dậy, “Thiên Dục ca ~ “

Thích Nhã Nhi hiển nhiên tức đến xanh mét mặt mày, “Anh có biết mình đang nói gì không? Nếu em không nhìn lầm, giá trị của bình hoa này ít nhất phải trên một nghìn vạn, hơn nữa trên thế giới cũng không có cái thứ hai, anh thế mà... thế mà không truy cứu?”

Thích Nhã Nhi tức giận đến mức con ngươi đỏ ửng, Thẩm Thiên Dục lại làm như không thấy, ngược lại Tô Tổ Tổ nghe thấy giá trị của những mảnh sứ này lên đến một ngàn vạn, sắc mặt lại trắng thêm vài phần.

Thẩm Thiên Dục căn bản không cho Thích Nhã Nhi một cái liếc mắt, chỉ cau mày không kiên nhẫn nói, “Tôi nói chuyện này tôi có cách xử lý.”

Hệ thống trong đầu Phó Diệc Sâm một trận phát ra gợi ý bùm bùm, tất cả đều là độ hảo cảm nữ phụ đối với nữ chính trừ trừ trừ, chớp mắt độ hảo cảm đã giảm đến âm ba mươi mấy, trực tiếp thăng cấp thành thâm cừu đại hận.

Tô Tổ Tổ lúc này sắc mặt trắng xanh, một ngàn vạn, con số này trong thế giới của cô tuyệt đối sánh với số thiên văn, vì thế, ngoại trừ hoang mang lo sợ thể hiện ở ngoài, Tô Tổ Tổ chỉ có thể rụt rè giải thích.

“Xin lỗi, tôi không cố ý, xin lỗi...”

Giọng nói của cô gái nhỏ xen lẫn trong tiếng nước nổ, Phó Diệc Sâm nhân cơ hội này, vỗ nhẹ lên vai cô ý trấn an, “Đừng lo lắng, tôi sẽ nghĩ cách.”

Mặc dù giọng điệu vẫn rất lạnh, nhưng tràn ra ôn nhu, Tô Tổ Tổ lập tức hốc mắt chua xót, lăn xuống vài giọt nước mắt. “Xin lỗi...”

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam phụ cộng 3

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam phụ cộng 2

...

Tô Trạh vốn dĩ vẫn đang duy trì mặt lạnh, hiện tại thấy Phó Diệc Sâm và Tô Tổ Tổ thân thiết, càng thêm âm trầm đáng sợ.

Phó Diệc Sâm quay lại nhìn về phía Thẩm Thiên Dục, trịnh trọng nói, “Tôi thay cô ấy bồi thường.”

“Cậu nói gì?” Tô Trạh nghiêng răng nghiêng lợi, quả nhiên, người cậu thích là cô ta?

Cũng kinh ngạc không kém, ngoại trừ quần chúng đang vây xem, còn có Thích Nhã Nhi và Tô Tổ Tổ, hai người bọn họ đều là vẻ mặt không thể tin nổi.

“Hạ Hầu Minh...” Tô Tổ Tổ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phó Diệc Sâm, chỉ cảm thấy hân cao lớn đáng tin kì lạ.

Độ hảo cảm nữ chính đối với nam phụ cộng 2

“Hạ Hầu ca, anh... anh...” Thích Nhã Nhi vốn tức giận gần chết với phản ứng của Thẩm Thiên Dục, bây giờ không ngờ Hạ Hầu Minh cũng vì con nhỏ này, lập tức giận đến mức trên mặt trận xanh trận hồng.

Sắc mặt Thẩm Thiên Dục lạnh hơn, “Các người nghe không hiểu tiếng người phải không? Đây là đồ nhà tôi, tôi muốn cô ta đến thì cô ta phải đến, không muốn tức là không muốn, đến lượt các người xen vào?” Nói xong còn hung hăng trừng Phó Diệc Sâm, lời này rõ ràng đang tuyên bố quyền sở hữu với người trước mặt.

Phó Diệc Sâm còn chưa mở miệng, Thích Nhã Nhi đã chịu không nổi, không hề cố kị hình tượng thực nữ mà phẫn nộ nhìn chằm chằm hai người này, hai chàng trai vốn nên vây quanh cô hiện tại lại không để ý mặt mũi đi tranh đoạt một đứa con gái khác.

“Dựa vào cái gì? Cô ta dựa vào cái gì?” Thích Nhã Nhi điên cuồng hét lên.

Tô Trạ cảm thấy chính là lúc này, y quyết định không quan tâm đến mấy thứ hầu gái linh tinh, trực tiếp nhảy qua.

Tô Trạ một phen chế trụ bả vai Tô Tổ Tổ, sau đó bá đạo nhìn xuống, cầm khẽ nhếch lên, bá khí trác lậu (1), “Dựa vào việc cô ấy là bạn gái tôi!”

“Cái gì!” Mọi người lúc này rơi vào choáng váng, đoàn hoa si sợ hãi tới mức nín thở.

“Thiên Dục ca!” Thích Nhã Nhi dậm chân, sau đó khóc lóc chạy đi.

Phó Diệc Sâm bất động thanh sắc nhú mày, nội dung cốt truyện lại bị kích hoạt rồi, sau đó liền phát hiện nữ chính bối rối luống cuống nhìn về phía mình, tựa hồ muốn tránh thoát khỏi cánh tay Thẩm Thiên Dục, đáng tiếc không hề có tác dụng.

Cuối cùng, Phó Diệc Sâm không nói một lời xoay người đi, mà sự kiện lần này cũng lấy việc Tô Tổ Tổ trở thành bạn gái Thẩm Thiên Dục để chấm dứt.

Hơn nữa, Tô Tổ Tổ cuối cùng cũng không thể giải thích rõ ràng với Phó Diệc Sâm, bởi vì cái tên ác ma Thẩm Thiên Dục này, lấy một ngàn vạn kia làm điều kiện, bắt cô phải đáp ứng làm bạn gái của cậu ta.

Phó Diệc Sâm ngược lại cũng không quá thất vọng, bởi vì trong quá trình này, độ hảo cảm của nữ chính đối với nam phụ đã thành công lên tới tám mươi mấy, hẳn biết rõ tâm của nữ chính đặt ở đâu, cho nên cũng không thêm để ý đến việc cô ta trở thành bạn gái của Thẩm Thiên Dục như trong nguyên tác.

Sau hôm đó, Phó Diệc Sâm vài ngày không đến trường, lấy lý do trong nhà có việc, nhưng người sáng suốt đều nhận ra hẳn bởi vì Tô Tổ Tổ, về chuyện này thì đương nhiên rất nhiều người nghiêng răng nghiêng lợi, nhất là Tô Trạ, có thể nói từ sáng tới tối nằm trong chăn đều gặp ác mộng.

Phó Diệc Sâm cho dù không đến trường, nhưng cốt truyện xảy ra ở trường hẳn lại nắm đến nhất thanh nhị sở (2). Dù không đọc cũng biết, Tô Tổ Tổ – sau khi trở thành bạn gái của thiếu gia nhà giàu số một thế giới kiêm nam thần Tinh Dao – trở về trường học sẽ gặp phải chuyện gì, tuyệt đối là trả thù mù quáng, đến từ phần nộ của đoàn hoa si toàn trường, cộng với Thích Nhã Nhi gây khó dễ.

Tuy rằng tác giả miêu tả thật ấu trĩ, nhưng những thứ kia mang ra đối phó với một cô gái chân yếu tay mềm, xác thực có hơi thừa. Thắng đến trước khi một sự kiện máu chốt khác sắp xảy đến, Phó Diệc Sâm mới lần thứ hai ra tay, hẳn nhất định phải bảo đảm nữ chính sẽ không vì cái tính tiết cẩu huyết kia mà nảy sinh tình cảm với nam chính, dù sao cốt truyện rất cường đại, Phó Diệc Sâm không muốn mạo hiểm.

Thích Nhã Nhi liên hợp với đoàn hoa si, lừa Tô Tổ Tổ đến nhà vệ sinh trong phòng thể chất, bên trong không chỉ thiết kế đủ loại bẫy như “thùng nước trên khung cửa”, “WC máu me”, còn khóa trái cửa ra vào.

Vì thế Tô Tổ Tổ ướt như chuột lột vừa sợ hãi vừa bất lực bị nhốt trong nhà vệ sinh âm lạnh u ám, Thẩm Thiên Dục ngoài ý muốn biết được chuyện này liền chạy như điên đến, vì thế hoạn nạn thấy chân tình, tình cảm của nam nữ chính càng trở nên sâu đậm.

Đây là nguyên văn kịch bản đặt ra, xem như là một tình tiết giúp tình cảm thăng hoa. Tuy rằng hiện tại tâm nữ chính đều nằm hết ở nơi nam phụ, nhưng Phó Diệc Sâm sẽ không mạo hiểm, vì thế trước khi mọi chuyện phát sinh, Phó Diệc Sâm tìm một cái cớ, dẫn nữ chính đi.

Nhưng khiến Phó Diệc Sâm trăm triệu không ngờ là, vốn dĩ lúc cốt truyện triển khai tình huống trên, Phó Diệc Sâm cho rằng mình đã thành công hóa giải nguy cơ, hẳn là ngoài ý muốn nhận được điện thoại từ Thẩm Thiên Dục, mà lúc ấy đã là mười giờ tối, bên ngoài lạnh muốn nứt da.

Thanh âm đầu bên kia không ức chế được run rẩy, còn có chút... quẩn bách nói không nên lời, “Hạ Hầu, cậu có thể... đến đón tôi được không?”

Phó Diệc Sâm có chút nghi hoặc, “Cậu ở đâu?”

“Khụ ~” Bên kia tựa hồ có chuyện khó nói, nhưng dường như không còn lựa chọn nào khác, “Phòng thể chất trường... nhà vệ sinh nữ.”

Phó Diệc Sâm: What???

Chú thích:

(1) Bá khí trắc lậu: Tui cũng không biết giải thích thế nào, đại loại là bá đạo bắn ra tứ phía, khí phách từ trong xương.

(2) Nhất thanh nhị sở: Rõ ràng rành mạch.

20. Chương 20

Lạnh lẽo, ẩm ướt, tối tăm, yên ắng... Ừm, còn có mùi hương đặc trưng của WC. Tô Trạ̣m cả người ướt như chuột lột, hai mắt vô thần cứng đờ đứng ở góc tường, nơi mép áo thậm chí còn tí tách nhỏ nước, y hiện tại có cảm tưởng cạn lời, lặng lẽ nhìn trời. Đây là WC nữ, không sai, y bị nhốt trong WC nữ, y – siêu sao thiên vương được hàng nghìn hàng vạn người mến mộ – giờ đây bị nhốt trong WC nữ.

Tô Trạ̣m cử động khớp hàm, lại phát hiện rằng nanh không nhin được run lên. Hết thấy ban đầu rất thuận lợi, tuy quá trình gian nan vô cùng, cốt truyện cũng không phải chỉ bị vụn vẹo một hai lần, nhưng cuối cùng y đều cơ trí kéo lại trở về, chỉ cần y xuất hiện, mọi chuyện đều trở lại quỹ đạo vốn có theo nội dung kịch bản.

Nhưng y trăm triệu không nghĩ tới, một phân đoạn mấu chốt như này, “Nam chính ngoài ý muốn biết được nữ chính bị lừa nhốt ở trường học, thực mạng chạy đến, sau đó là một pha anh hùng cứu mỹ nhân, tình cảm nam nữ chính nhận được xúc tác tăng lên đáng kể.” Một phân đoạn đơn giản nhưng vô cùng quan trọng.

Tô Trạ̣m ngàn vạn không ngờ, lúc y chạy đến không những không thấy nữ chính đâu, đã thế còn bị nhốt ở nơi này, sụp đổ nhất chính là, tất cả các bố trí vốn dành riêng cho nữ chính, hiện tại đều dùng hết lên người y. Tô Trạ̣m tự nhận mình là người có giáo dưỡng, chưa từng nói qua lời thô tục, nhưng hiện tại y thật sự... muốn chửi thề.

Rằng nanh Tô Trạ̣m va vào nhau phát ra tiếng lập cập, thân thể cứng còng dựa vào góc tường, quần áo ướt đầm dính sát vào cơ thể, vừa lạnh vừa khó chịu, càng đòi mạng chính là, không những bị đông cứng đến run lẩy bẩy, hai cánh móng y còn đau ê ẩm. Sàn nhà vừa cứng lại trơn trượt, y lúc chạy vào té ngã một cái ở giữa móng, quả thực đau đến mức nước mắt cũng tiết ra rồi.

Đương nhiên, điểm chết người vẫn là y không thể ra ngoài! Như những gì não tàn tác giả đặt ra cho não tàn nữ chính, sau khi bị lừa vào WC, cửa liền bị người bên ngoài dùng dây thừng buộc chặt, hơn nữa, nhà thể chất vào buổi tối thường rất ít người lui đến, hiện tại ngay cả quản lý trường cũng biến mất, khắp nơi không một bóng người, vừa tối vừa yên tĩnh, cái này gọi là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay. Tô Trạ̣m thật sự cạn lời đến vô hạn với cái tên tác giả não tàn này.

Trên thực tế, trong nguyên tác, nhóm hoa si thiết kế xong mọi thứ, sau đó mới tìm có lừa Tô Tổ Tổ đến nhà thể chất hẻo lánh cách khá xa khu dạy học, đợi khi cô vào nhà vệ sinh, vài người ôm cây đợi thỏ mới vội vàng buộc chặt cửa từ bên ngoài, rồi nhanh như tên lửa rời khỏi hiện trường.

Sau khi “ngoài ý muốn” biết được việc này, Tô Trạm dùng thời gian ngắn nhất chạy đến đây, nhưng lúc ấy cửa vẫn mở toang, Tô Trạm còn cho rằng mình tới hơi sớm, ai ngờ y vừa bước vào đã bị một thùng nước lạnh dội xuống, sau đó dẫm phải một miếng bột biển trượt ngã, tiếp đến điện không bật lên được, phát hiện cửa cũng bị khóa. Hai tên ngồi xổm mai phục đằng kia nhất định bị mù, không nhìn ra người tiến vào là y chứ không phải nữ chính ư... Quả thật muốn phát điên.

Tô Trạm cũng nghĩ lại, nguyên văn nam chính chỉ biết nhóm hoa si hãm hại tính kế nữ chính, đem cô nhốt lại ở trường học, nhưng cũng không biết địa điểm cụ thể, cho nên tìm hồi lâu mới phát hiện ra nữ chính. Nhưng Tô Trạm nắm rõ kịch bản, ngay từ đầu đã biết nữ chính ở trong này, cho nên y liền đi một mạch tới đây, lẽ nào vì y đến quá sớm, nên vừa vịn đổ vai với nữ chính?

Vì thế, ban đầu Tô Trạm tính chờ ở đây, chờ nữ chính bị lừa đến, kết quả đợi hơn nửa giờ vẫn không thấy chút động tĩnh nào, ngược lại y sắp bị đông thành khối băng hình người.

Cho nên do dự một hồi, lại tiếp tục do dự, Tô Trạm quyết định gọi một cú điện thoại cầu cứu Hạ Hầu Minh, cho dù mất mặt trước hắc hắc, nhưng so với trang nhất ngày mai “Địch tôn tập đoàn số một thế giới – nam thần Tinh Dao bị đông chết ở nhà vệ sinh nữ” vẫn tốt hơn nhiều lắm.

Cho nên, lúc Phó Diệc Sâm vọt tới WC nữ của nhà thể chất không một bóng người, đập vào mắt chính là một Thẩm Thiên Dục như vậy. Một thân chặt vật, từ đầu đến đuôi ướt như chuột lột, vẻ mặt... chết cũng không còn gì luyến tiếc.

Nhóm hoa si đủ tàn nhẫn, cắt đứt dây điện, cho nên bên trong tối tăm lạnh lẽo, hơn nữa sàn nhà đều là nước, có cả bột xà phòng, là mùi hương của bột giặt. Khóe miệng Phó Diệc Sâm giật giật, hắc hắc trong nguyên tác, nữ chính bị một thùng nước dội thẳng xuống đầu, sau đó sàn nhà toàn là bột nước giặt quần áo, nữ chính lưu loát ngã một cái ê mông, đau đớn kia chỉ cần tưởng tượng một chút cũng sẽ không nhận được thương cảm.

Cho nên nhìn dáng vẻ của Thẩm thiếu gia, hắc hắc là đã cảm nhận được tường tận triệt để. Đứng trước vẻ mặt không còn gì luyến tiếc của Thẩm thiếu gia, thật ra Phó Diệc Sâm có xúc động muốn cười, nhưng cũng không nén nổi cảm giác chột dạ. Nếu trước đó hắc hắc không dẫn nữ chính đi, mấy thứ này đáng lẽ đại thiếu gia không phải hứng chịu, lại nói, hình như là lỗi của hắc hắc thì phải.

“Khụ, Thiên...”

“Đừng nói.” Phó Diệc Sâm vừa mới há miệng, Tô Trạm liền sống chết nhanh chóng ngăn lại. Mặt mũi đã mất hết rồi, y bây giờ chỉ muốn được yên tĩnh, vào lúc này bất luận là kẻ nào mở miệng cũng sẽ khiến y thêm buồn bực mà thôi, đã vậy đối diện còn là người kia.

Phó Diệc Sâm xấu hổ há miệng rồi lại khép, sau đó sờ sờ mũi, cũng không biết phải an ủi y như thế nào, chỉ đành lẳng lặng theo sau y.

Thẩm Thiên Dục chậm rãi mò mẫm từng bước hướng về phía cửa, nhưng Phó Diệc Sâm phát hiện ra, tư thế của Thẩm Thiên Dục có chút kỳ quái, hơn nữa nước giặt trên mặt sàn thật sự rất trơn, Thẩm Thiên Dục đi chưa được mấy bước lại trượt một cái.

Phó Diệc Sâm nhanh tay lẹ mắt xông lên một phen đỡ lấy, “Chậm một chút, sàn nhà trơn lắm.”

Tô Trạm căn bản không lấy đâu ra dũng khí nhìn thẳng người bên cạnh, hít sâu một hơi, “Cám ơn, ” sau đó rút cánh tay ra. Đã mất mặt đến mức này, ít nhất y vẫn muốn lưu lại chút tôn nghiêm cuối cùng, y muốn tự mình ra ngoài.

Nhưng mà, vừa cử động một chút, thân thể vốn cứng ngắc đã khó mà di chuyển, cộng thêm dưới sàn đầy những nước giặt, Tô Trạm không đi nổi hai bước lại lần nữa một lão đảo trượt chân. Mắt thấy mông lại sắp tiếp đất, nội tâm Tô Trạm gần như tuyệt vọng.

May mắn Phó Diệc Sâm nhanh chóng đỡ được, sau đó cũng không hỏi ý kiến của y, dứt khoát nửa ôm nửa dìu đem người mang ra ngoài. Mà Thẩm đại thiếu gia, hiển nhiên cũng từ bỏ giấy dựa.

Thẳng đến hành lang khô ráo bên ngoài WC, Phó Diệc Sâm mới buông Thẩm Thiên Dục ra. Lúc này hành lang không một bóng người, trong không gian yên tĩnh phẳng phát một tia lúng túng.

“Thiên Dục, cậu...” Phó Diệc Sâm cân nhắc câu từ diễn đạt, “Đã trễ như vậy, sao cậu lại ở chỗ này?” Đường nhiên, tuy rằng trong lòng đại khái đã đoán được, nhưng nhìn khuôn mặt tái mét của y, Phó Diệc Sâm quyết định giả ngu.

“Đừng hỏi.” Tô Trạh từ đầu tới đuôi không có mặt mũi nào đem tầm mắt dừng trên người Phó Diệc Sâm, chỉ cần rằng nói ra hai chữ.

Cảm giác được, Thẩm Thiên Dục vẫn luôn kiêu ngạo không ai sánh bằng giờ phút này xấu hổ đến cùng cực, vì thế Phó Diệc Sâm càng thêm chột dạ.

Đúng lúc này, đột nhiên một trận gió lạnh thổi qua, Tô Trạh không nhịn được rung mình một cái, sau đó sắc mặt càng thêm u ám, dưới đáy lòng yên lặng đem đoàn hoa si kia hỏi thăm một lượt.

Phó Diệc Sâm giật mình, nhanh chóng cởi áo khoác của mình ra, “Cởi quần áo ướt ra đi.”

Không nghĩ tới, Thẩm Thiên Dục đầu tiên là cứng đờ, rồi rất nhanh trả lời, “Không cần, cảm ơn.” Sau đó nhắc chân bước đi.

Phó Diệc Sâm bước nhanh đuổi theo, mạnh mẽ khoác áo lên người y, “Khụ ~ đừng cứng đầu, thân thể quan trọng hơn.”

Tô Trạh vừa nghe lời này, quả thật hận không thể tìm một cái khe nứt nhảy xuống, nhưng lúc người kia từ phía sau tự tay khoác áo cho y, giống như muốn ôm lấy y vậy, một cỗ ấm áp nháy mắt lan tràn toàn thân. Khó mà giải thích, Tô Trạh cũng không cự tuyệt nữa.

Hai người một đường không nói chuyện, từ nhà thể chất đi tới cổng lớn trường học, Tô Trạh đi trước chịu đựng rét lạnh trong cơ thể cùng với đau đớn ở nơi khó nói nào đó, Phó Diệc Sâm nhìn trời theo sát phía sau.

Nhưng hiển nhiên, bọn họ đã đánh giá thấp khả năng của tác giả Mary Sue nào tàn khi cất công tạo cơ hội để nam nữ chính ở bên nhau.

Mười rưỡi tối, cổng lớn trường học khóa kín, bảo vệ cũng đã tan tầm, hơn nữa, không có cửa phụ, vây quanh bốn phía đều là tường cao rào chắn, không có cách nào ra được, bế tắc đến vậy là cùng!

Một khắc kia, gió lạnh quét qua, trái tim Tô Trạh tan nát.

21. Chương 21

Với những tình tiết nào tàn tác giả Mary Sue vẽ ra, Phó Diệc Sâm đau trứng không chịu được, nhưng trước mắt bọn họ đúng là lâm vào tình trạng kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay. Di động hàng hiệu số lượng có hạn của Thẩm Thiên Dục sau khi bị ngâm nước, chỉ kịp hấp hối gọi điện cầu cứu Phó Diệc Sâm rồi lập tức tối thui. Tiếp đến là Phó Diệc Sâm, di động của hắn cũng là bản limited Thẩm Thiên Dục tặng lần trước, nhưng lúc hắn vọt vào nhà vệ sinh nữ, dưới chân lão đảo một cái, điện thoại rơi vỡ.

Vốn tác giả Mary Sue ngu ngốc muốn xây dựng tình huống nam nữ chính bị nhốt ở trường học, sau đó thuận lý thành chương cô nam quả nữ ở chung một đêm, hiện tại ngược lại đem hai người đàn ông mắc kẹt ở đây.

Phó Diệc Sâm thấy thân thể Thẩm Thiên Dục cứng đờ không nhúc nhích, tuy rằng khoác áo của hắn, nhưng da mặt vẫn bị cọng đến tím tái, đôi môi hơi trắng bệch, nhất là hai mắt không có tiêu cự, hắc ám dọa người, đoán chừng tức giận không nhẹ.

Tuy rằng cứ nghĩ tới toàn bộ quá trình, Phó Diệc Sâm ma xui quỷ khiến lại nhịn không được muốn cười, nhưng đôi mắt với một Thẩm Thiên Dục như vậy, sâu trong nội tâm, Phó Diệc Sâm thật ra vẫn có chút không đành lòng.

“Đi thôi, về lớp trước đã.” Phó Diệc Sâm đột nhiên tiến lên nắm lấy bả vai Thẩm Thiên Dục, không thể đứng mãi ở chỗ này, dù sao cũng không ra được, hơn nữa nhiệt độ bên ngoài rất thấp, quần áo Thẩm Thiên Dục lại còn ẩm ướt, cũng mệt đại thiếu gia đến giờ vẫn mặt không đổi sắc chịu đựng.

Chiều cao hai người chênh lệch không nhiều, nhưng đại khái do đang lâm vào tình cảnh chật vật, trong nháy mắt bả vai bị nắm lấy, Tô Trạ có cảm tưởng người phía sau cao lớn không với đến, loại tiếp xúc thân mật như vậy khiến tức giận trong lòng y dịu đi không ít.

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1 Phó Diệc Sâm mặt không đổi sắc, hẳn đối với độ hảo cảm quỹ dị này đã tập mãi thành quen.

Không ngoài dự liệu, cửa phòng học rất không hợp lý mở toang, hơn nữa, trường quý tộc nổi tiếng đứng đầu thế giới, ấy vậy mà trong phòng học lại không có điều hòa, cách bố trí này khiến Phó Diệc Sâm chỉ có thể bất lực cười ha ha.

Quần áo ẩm ướt trên người khiến Tô Trạ rất khó chịu, cơ thể lạnh buốt, tay chân có hơi cứng ngắc, đã thế còn phải một đường ra về lạnh khốc. Đặt mông ngồi xuống ghế, giây tiếp theo là cơn đau từ dưới mông truyền lên, khuôn mặt tuần tú của y liền vặn vẹo, nhưng lại sợ bị phát hiện, vì thế đành phải cắn răng cố chống đỡ.

Phó Diệc Sâm theo sát cũng ngồi vào chỗ của mình, nhìn đôi môi tái nhợt của Thẩm Thiên Dục, trong lòng ần ần lo lắng, đừng nói đến nhiệt độ ban đêm rất lạnh, cho dù là ban ngày ban mặt mặc trên người quần áo ướt sũng cũng vô cùng khó chịu.

“Cởi hết quần áo ướt ra, mặc vậy cả đêm khó chịu lắm, không khéo ngày mai còn sinh bệnh.” Phó Diệc Sâm thật sự lo lắng cho y, mặc dù chỉ là một tên NPC, nhưng trong khoảng thời gian ở chung lâu nay, Phó Diệc Sâm cảm thấy người này thật ra cũng không tệ lắm, so với nhân vật dưới ngòi bút tác giả, Thẩm Thiên Dục càng giống một cá thể độc lập, hơn nữa còn rất thú vị.

Tô Trạ được quan tâm, trong lòng xẹt qua một trận ầm ập, nhưng lúc này, ngoại trừ đeo lên lớp mặt nạ lạnh lùng để che giấu quần bách, y còn có thể làm gì được chứ? “Chẳng lẽ tôi để trần?” Được thôi, ở cái nơi như phòng học này, cho dù không có Hạ Hầu Minh bên cạnh, y cũng không làm nổi loại chuyện mất mặt như vậy.

Trước đó Phó Diệc Sâm kỳ thật đã đoán ra, khả năng cao Thẩm Thiên Dục gặp phải chuyện xui xẻo, dù sao qua điện thoại vẫn nghe ra được thanh âm có chút run rẩy của y, nhưng hẳn hoàn toàn không nghĩ tới vốn là kịch bản dành cho nam nữ chính lúc này lại dời sang hai người bọn họ. Sau khi hẳn vừa bước vào trường, cửa chính liền bị khóa, hơn nữa buổi tối lại không có bảo vệ trường, loại giả thiết ngu ngốc này hẳn đã dự đoán được từ trước.

Nhìn xung quanh một lượt, tầm mắt Phó Diệc Sâm dừng lại ở hai cái rèm cửa lớn trong phòng. Phó Diệc Sâm đột nhiên cơ trí, dù sao cũng là trường học quý tộc, hơn nữa lại là phòng học dưới ngòi bút tác giả Mary Sue, cho nên khó tránh khỏi có hai mảnh rèm không hợp lý, nhưng vừa vặn mới tinh sạch sẽ, chất liệu không tồi.

“Cậu chờ một chút.”

“Hử?” Tô Trạ có chút nghi hoặc, bất quá không chờ y hỏi ra miệng, Phó Diệc Sâm đã hướng đến cửa sổ, rồi sau đó thuận thực kéo tấm rèm xuống, sạch sẽ, mới tinh, quan trọng là chất liệu mềm mịn.

“Đây, dùng cái này phủ lên.” Phó Diệc Sâm trực tiếp đem tấm rèm lớn ném về phía Thẩm Thiên Dục, trùm lên đầu y.

Khóe miệng Tô Trạ run rẩy kéo tấm rèm ra, “Cái... Cái này?” Có phải rất mất giá không, hơn nữa còn là trước mặt người này. Y đường đường là trưởng tôn gia tộc giàu có số một đó, mất mặt như vậy thật không sao chứ?

Phó Diệc Sâm khẳng định gật đầu, “Yên tâm, rất sạch sẽ, hơn nữa rất dày, có thể giữ ấm tốt.” Nói xong, thấy Thẩm Thiên Dục vẫn do dự không quyết, Phó Diệc Sâm lại bổ sung thêm, “Chịu khó chút, sáng mai có thể mặc lại quần áo.”

Tô Trạm cực kỳ không tình nguyện, mặc dù mặt mũi của y đã ném cho chó gặm rồi, nhưng y thật sự không muốn ở trước mặt người này lại tô thêm vết đen nữa, nhưng bây giờ xem ra y không còn lựa chọn nào khác, quần áo ướt sũng dán lên người thật sự rất khó chịu.

“Khụ ~ “

Phó Diệc Sâm thấy Thẩm Thiên Dục xấu hổ ho khan một tiếng, nhưng hai tay vẫn ôm khư khư tấm rèm không nhúc nhích, dường như rất không tình nguyện, trong lòng không khỏi buồn cười, vị đại thiếu gia này thật đúng là không chịu được mất mặt, vì thế đành lên tiếng thúc giục, “Cởi ra, cậu không thấy khó chịu?”

Cởi... Tô Trạm đem tấm mắt liếc sang một bên thẹn thùng, tình cảnh ám muội thế này, rốt cuộc tại sao trong mắt hắn đều là chân thành trong sáng không tạp niệm vậy hả?

Tô Trạm không biết, đứng ở góc độ của Phó Diệc Sâm, đây vốn là một chuyện hết sức bình thường, một người đàn ông cởi quần áo thôi mà, có gì phải đắn đo suy nghĩ?

Cuối cùng Tô Trạm cắn răng một cái, làm bộ như không có việc gì tỏ ra rất đẹp trai ném áo vừa mới cởi ra lên bàn, trong nháy mắt bị hơi lạnh đánh úp, Tô Trạm nhin không được rùng mình một cái, nhưng ít nhất so với quần áo ướt dán lên người tốt hơn nhiều lắm.

Tiếp đến là quần, Tô Trạm hơi dừng động tác, nhưng ngay thời khắc mấu chốt lúc y đang gian nan đứng giữa hai sự lựa chọn là cởi hay không cởi, Phó Diệc Sâm chợt đến gần cầm lấy cái áo ướt sũng của y.

“Cậu làm gì?” Một người đang trong trạng thái khẩn trương rất dễ lo trước sợ sau.

Phó Diệc Sâm không quay đầu mà nói, “Phơi giúp cậu,” vừa nói chạy tới bên cửa sổ, sau đó đem áo sơ mi của Thẩm Thiên Dục móc lên thước ba cạnh của thấy giáo toán học rồi treo như khung cửa, “Yên tâm, sau một đêm sẽ khô thôi.” Bất quá cũng phải nói, Phó Diệc Sâm thầm cảm thấy may mắn, may mắn nhóm hoa si dùng nước sạch, dù sao tác giả Mary Sue cũng không thể ngược Mary Sue quá thảm được, nếu là mấy thứ nước bẩn rác rưởi linh tinh đổ xuống, chắc chắn, vậy thì một từ thảm thật không đủ để hình dung.

Độ hảo cảm nam chính đối với nam phụ cộng 1

Tô Trạm lại trần ra ầm ập, giây tiếp theo, nhanh chóng phủ tấm màn lên người mình, sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đem quần cởi ra, cẩn thận quần màn lại, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Vì thế, lúc Phó Diệc Sâm quay lại nhìn, chỉ Thẩm Thiên Dục đã tự bọc thành cái bánh chưng, như vậy... nhanh thật? “Quần...”

“Cởi rồi.” Tô Trạm nhanh chóng, bình tĩnh đáp, sau đó đưa mắt ý bảo ở trên bàn.

Phó Diệc Sâm trừng mắt nhìn, trong nội tâm lại hiện ra ý cười, đại thiếu gia da mặt cũng mỏng thật. Đợi Phó Diệc Sâm phơi quần xong, quay đầu lại đã thấy Thẩm Thiên Dục bọc kín mít trong tấm rèm, hai tay ôm ngực ngồi xuống ghế, dáng vẻ ta là đại gia, có điều đầu tóc hơi rối, ngược lại khiến Thẩm đại thiếu gia có vẻ buồn cười.

Phó Diệc Sâm kim lòng không được bật cười, rồi sau đó chú ý tới ánh mắt của người nào đó mới cố nén lại, xấu hổ sờ sờ mũi, ngồi xuống bàn học của mình, vị trí của hai người vốn là song song nhau, chỉ là bàn của Thẩm Thiên Dục đặt ngay sát tường.

“Hiện tại có thể nói chuyện rồi chứ?” Phó Diệc Sâm khoanh tay nhìn cái bánh chưng trước mặt, màu xanh, tại sao vẫn cảm thấy rất buồn cười nhỉ? Là do mình biết rõ nhưng vẫn cố hỏi à?

Thẩm Thiên Dục tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, kết quả từ góc độ của Phó Diệc Sâm, lại giống như đang trốn mắt, cái dáng vẻ đáng yêu này hoàn toàn không phù hợp với hình tượng ác ma nam thần đặt ra, vì thế Phó Diệc Sâm lại khó nhin nhếch khóe môi cười.

Không thể không nói, Tô Trạm bị nụ cười này làm lóa mắt, vì thế vốn đang đầy bụng lửa giận, lúc này lại tan đi vài phần, quan trọng hơn là, tuy rằng âm kém dương sai (1) thay nữ chính chịu khổ, nhưng không thể không nói, nếu không có tình huống bất ngờ như vậy, y sẽ không có cơ hội ở chung cùng người kia, cũng không có chuyện hắn cần thận chăm sóc mình, lại càng không thấy được nét cười trên khóe môi hắn.

Vì thế, tuy rằng trên mặt Tô Trạ̣m âm ngoan hung dữ, nhưng cuối cùng vẫn rồi rắm đem sự tình từ đầu đến đuôi nói rõ ràng, cuối cùng còn nghiêng răng nghiêng lợi bổ sung, “Đám đần độn kia, nhất định phải dạy dỗ bọn họ một trận.”

“Khụ ~” Phó Diệ̣c Sâm cân nhắc ba giây, vẫn mở miệng nói, “Tô Tổ Tổ vốn sẽ ở lại trường, nhưng đêm nay tôi lại tìm cô ấy có việc.” Nói ra những lời này, Phó Diệ̣c Sâm có chút chột dạ.

Quả nhiên, Thậ̉m Thiên Dục nghe xong liền đen mặt, có điều khiến Phó Diệ̣c Sâm ngoài ý muốn là, Thậ̉m Thiên Dục không những không trở mặt với mình vì Tô Tổ Tổ, mà còn rầu rĩ nói cảm ơn.

“Đêm nay thật sự cảm ơn cậu, Hạ Hậ̀u.” Tô Trạ̣m đột nhiên nói, thật ra trong lòng y vẫn bị thương một chút, lời này không phải vì Thậ̉m Thiên Dục, mà là vì bản thân y.

Trong mắt Phó Diệ̣c Sâm hiện lên vẻ nghi hoặc, thân là một diễn viên luôn tích cực phấn đấu, hẳn rất giỏi quan sát sự biến hóa cảm xúc của người bên cạnh, hẳn có thể nhận ra, trong nháy mắt vừa rồi Thậ̉m Thiên Dục bỗng suy sụp. Trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy áy náy, tuy rằng chỉ là một cái thế giới giả tạo, nhưng trong khoảng thời gian bọn họ tồn tại, ít nhất họ vẫn là con người bằng xương bằng thịt. Minh lại đoạt đi Tô Tổ Tổ vốn nên thuộc về y, mà y thân là một đại thiếu gia từ nhỏ sống trong nhung lụa, đêm nay chật vật như vậy, có thể nói là do chính mình ban tặng.

Hơn nữa, trước khi rời đi thế giới này, đối với Phó Diệ̣c Sâm, bọn họ vẫn là hiện thực, huống chi so với nữ chính hay bất luận nhân vật hư ảo nào khác, thời gian hẳn ở chung với Thậ̉m Thiên Dục là nhiều nhất, ấn tượng cũng khắc sâu nhất, hẳn sớm đã xem đây là một con người hoàn toàn độc lập, chứ không phải một NPC không cảm xúc.

Phó Diệ̣c Sâm đột nhiên sinh ra cảm giác tội lỗi, không phải tội lỗi vì lừa gạt tình cảm của nữ chính Mary Sue, mà là vì Thậ̉m Thiên Dục trước mặt.

“Xin lỗi, Thiên Dục, ” Phó Diệ̣c Sâm đột nhiên đứng dậy, sau đó xoay người ngồi xuống cạnh Thậ̉m Thiên Dục, chân thành nhìn y, “Tôi...” Phó Diệ̣c Sâm vốn định giải thích chuyện của Tô Tổ Tổ, nhưng lời đến bên miệng lại cảm thấy vô luận thế nào cũng không nói nổi, nói ra hay không mình cũng là tên vô sĩ, dù sao trên danh nghĩa y mới là bạn trai của Tô Tổ Tổ.

Nhưng hẳn không biết, hẳn càng như vậy, thâm tâm Tô Trạ̣m lại càng quạnh quẽ bị thương, nhưng dù sao Tô Trạ̣m cũng là một diễn viên cực kì ưu tú, y có thể hoàn mỹ che giấu tâm trạng của mình.

“Không cần giải thích, đã nói chúng ta cạnh tranh công bằng không phải ư, ” Tô Trạ̣m liếc mắt một cái, đáy lòng thâm than thở một phen, trên mặt lại là dáng vẻ không thèm để ý, “Chúng ta là bạn tốt đúng không?”

Phó Diệ̣c Sâm hơi giật mình, sau đó cười nói, “Đúng, chúng ta là bạn tốt.” Nếu trong hiện thực có thể gặp được người như vậy, hẳn nhất định sẽ cùng y trở thành đôi bạn tốt nhất. Đoạn, Phó Diệ̣c Sâm đột nhiên nhìn quanh phòng học trống trải lạnh lẽo, “Vấn đề bây giờ là, đêm nay chúng ta trải qua như thế nào?”

Tô Trạ̣m cứng đờ, chẳng lẽ cứ cuốn lấy tấm rèm này ngủ gục trên bàn một đêm sao?

Phó Diệ̣c Sâm chợt đứng dậy, sau đó lưu loát đem bức màn còn lại kéo xuống, rồi gấp lại đặt ở góc tường phòng học, tiếp theo hướng Thậ̉m Thiên Dục vỗ vỗ, “Ngồi xuống đây, dựa vào tường ngủ.”

Tô Trạ̣m trừng mắt nhìn, tỏ vẻ cũng được, nhưng mà, “Vậy còn cậu?” Trong phòng học chỉ có hai tấm rèm, một tấm bị mình chiếm mất rồi, tấm còn lại thì bị hẳn gấp kê sau lưng, nhiều nhất hai người có thể dựa chung.

Phó Diệ̣c Sâm làm như đương nhiên, “Tôi cùng cậu.” Chẳng lẽ bắt hẳn ngủ đất?

Tô Trạ̣m: Lần này là đồng rèm cộng chậ́m (2) à.

Chú thích:

(1) Âm kém dương sai: thường vì sai thời điểm, sai địa điểm mà hiểu lầm nọ nói tiếp hiểu lầm kia.

(2) Bắt nguồn từ đồng sàng cộng chậ́m nghĩa là cùng giường cùng gối, nhưng ở đây hai người phải dựa vào rèm để ngủ nên Tiểu Trạ̣m mới phát minh ra vậy.

22. Chương 22

Trong hoàn cảnh lạnh đến mức tê dại, hai thân thể xuất phát từ bản năng tựa vào nhau sưởi ấm là một chuyện rất bình thường, hơn nữa hai bên đều là đàn ông, mà lúc này cần nhất là nguồn nhiệt, thân thể hắn vừa vận cũng có thể khiến đối phương ấm lên, cho nên Phó Diệc Sâm rất tự nhiên áp sát Thẩm Thiên Dục, định kéo rèm cửa y ra đắp chung, sau đó y có thể dễ dàng dựa vào mình, nhưng mà...

Tô Trạh giữ chặt rèm, “Cậu làm gì?” cực độ kinh hoảng.

Phó Diệc Sâm:???

“Vừa rồi tôi đã nói đấy thôi, ” Phó Diệc Sâm chớp mắt, “Tôi cũng rất lạnh, áo khoác cho cậu mượn cũng bị ướt rồi.”

“Khụ ~” Tô Trạh xấu hổ ho khan một tiếng, cảm thấy mình quá mức kích động, nghĩ lại đã thấy mất mặt, “Xin lỗi.”

Phó Diệc Sâm trực tiếp kéo rèm chui vào, đại khái vì đèn đã tắt, Phó Diệc Sâm cũng không chú ý tới gương mặt đỏ ửng của Tô Trạh, ngược lại ấm áp đột ngột, không khỏi làm Phó Diệc Sâm đánh cái rùng mình, “May mắn trong phòng còn có tấm rèm.”

Phó Diệc Sâm không nhận được cảm thán một câu, lại phát hiện thân thể Thẩm Thiên Dục xê dịch vào bên trong, y vốn an vị ở một góc, lúc này cả người giống như càng muốn rúc sâu vào trong, Phó Diệc Sâm nhận không được dịch về phía y, không hề khách khí chen chúc với y, “Đền gần đây, thân thể cậu rất lạnh.”

Người này, tác giả đặt ra tính cách cho hắn, một kẻ trong nóng ngoài lạnh, trong nháy mắt cõi lòng Tô Trạh được nhồi đầy bởi ấm áp. Thật ra, chủ yếu do ban này y lộn nhào ở WC nữ, đến giờ mông vẫn còn đau, nên y chỉ có thể nghiêng người dựa vào tường, ngồi bằng nửa mông lạnh lặn, cho dù xấu hổ nhưng y quyết giữ vững phòng tuyến.

Bất quá dựa vào đâu cũng là một vấn đề, dựa vào góc tường hay bả vai Hạ Hầu Minh, quả là sự lựa chọn rất gian nan, nhưng không đợi y lè mề quyết định nữa, Phó Diệc Sâm đơn giản thô bạo đem người kéo lại gần, bởi vì hắn biết Thẩm thiếu gia da mặt rất mỏng.

Vì thế, hai vị đại thiếu gia thân phận hiển hách liền cứ vậy vai sát vai ngồi ở góc phòng học, lấy bức màn dòn lại làm gối, sẵn sàng vượt qua một đêm rét lạnh.

“Ngủ đi.” Phó Diệc Sâm thấp giọng nói, nếu không, trải qua một đêm lạnh như băng thật sự vô cùng gian nan.

Trong bóng đêm, Tô Trạh quay đầu nhìn nhìn Hạ Hầu Minh đã nhắm nghiền, đáy mắt toát ra vài phần do dự, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng.

Thật ra, trong thời khắc vừa chịu khổ lại vừa ấm áp này, Tô Trạh thiếu chút nữa đã thốt ra, y muốn nói sự thật với Hạ Hầu Minh, ví dụ như đây chỉ là một cuốn tiểu thuyết Mary Sue, lại ví dụ như hắn là một nam phụ bi thảm, y thậm chí còn biết kết cục cuối cùng nữ chính sẽ đính hôn với mình. Nhưng mà, cảm thấy sự thật này quá mức tàn nhẫn với Hạ Hầu Minh, hơn nữa nghĩ lại, y vô duyên vô cớ bị lạc đến nơi này, kẻ thảm thương nhất phải là y mới đúng.

Phó Diệc Sâm không đếm được một đêm này mình tỉnh rồi lại ngủ không biết bao nhiêu lần, nhưng lần cuối cùng mở mắt, trời đã tờ mờ sáng, hơn nữa, hắn vì cánh tay tê dại mà tỉnh lại.

Mở mắt ra, cảm giác đầu tiên là cánh tay trái tê dại, sau đó đến mông ê ẩm, tấm rèm chỉ chèn ở sau lưng, dù sao bọn họ vẫn là trực tiếp ngồi trên sàn nhà, hơn nữa không gian còn nhỏ hẹp khó duỗi chân, thân thể lúc này đã hoàn toàn cứng ngắc.

Nhẹ nhàng hoạt động tay chân, lại phát hiện Thẩm Thiên Dục đang vùi mặt vào vai hắn ngủ, không khác lần trước ở biệt thự là bao, lúc ngủ à Thẩm Thiên Dục giống như biến thành người khác, tựa con mèo lười

kiêu ngạo đang nằm phơi nắng, không có cao cao tại thượng hay hung hăng vênh váo, mà trở nên mềm mại đáng yêu cực kỳ.

Bởi vì quai hàm y đặt trên vai Phó Diệc Sâm, nên miệng Thẩm Thiên Dục hơi hơi mở ra. Ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua cửa kính, Phó Diệc Sâm rử mắt, vừa vặn bắt gặp cặp lông mi cong dài cùng sống mũi cao thẳng, tiếp tục nhìn xuống là bờ môi gợi cảm hơi cong cong.

Trái tim trong lồng ngực khó hiểu ngừng đập trong vài giây, trong đầu Phó Diệc Sâm bỗng lại toát ra vấn đề kia, về Thẩm Thiên Dục có phải là bi hay không, chung quy Phó Diệc Sâm đối với vấn đề độ hảo cảm vẫn còn canh cánh trong lòng.

Đang nghĩ tới đây, trên vai đột nhiên có động tĩnh, tấm rèm vốn đang quấn quanh bả vai Thẩm Thiên Dục bỗng tụt xuống một chút, sau đó, bờ vai tiêm gầy của Thẩm Thiên Dục liền lộ ra.

Phó Diệc Sâm giật mình, vươn tay cẩn thận kéo lại tấm rèm cho y, không ngờ lúc này Thẩm đại thiếu gia đầu lại ngọ nguậy, càng ngày tiến gần đến hõm vai Phó Diệc Sâm, môi y gần như sắp chạm đến cằm cổ của Phó Diệc Sâm, mỗi khi thở ra, hơi nóng đều trực tiếp phun lên cổ hắn, nhất thời, không khí bỗng trở nên có chút vi diệu.

Nhất là, tên này y hệt Koala, xem cánh tay trái của hắn thành thân cây cuộn chặt lấy.

Thất thần qua đi, Phó Diệc Sâm không khỏi bật cười, thân là người đàn ông trưởng thành, lại bị một người đàn ông khác ôm như vậy, hơn nữa tên kia còn trần như nhộng, hình ảnh này không những kì quái còn rất xấu hổ, thậm chí khiến người khác cảm thấy phản cảm.

Nhưng thật khó hiểu, Phó Diệc Sâm lại cảm thấy Thẩm Thiên Dục như vậy có chút đáng yêu, cũng không sinh ra khó chịu, còn tùy ý để y tiếp tục ôm.

Không lâu sau, Phó Diệc Sâm liền cảm thấy nhúm tóc trên vai mình giật giật, Phó Diệc Sâm rử mắt, lông mi Thẩm Thiên Dục khẽ run, sau đó chậm chậm mở ra, chỉ là rất nhanh người này liền cứng đờ lần nữa, trên mặt còn mang theo nét thống khổ.

“Tê ~” Khi Tô Trạm tỉnh lại, đó là cảm giác đầu tiên, chỉ cảm thấy cái cổ mình sắp gãy, lại đúng lúc đó, đỉnh đầu đột nhiên truyền đến thanh âm.

“Sao vậy?” Giọng nói vừa gợi cảm lại tràn đầy từ tính, hơn nữa giọng nói này...

Tô Trạm giật mình một cái, đây là... Hạ Hưu Minh! Tô Trạm theo phản xạ quay đầu nhìn, lại không ngờ giây tiếp theo phải bật thốt một tiếng “A”, cổ cứng đến mức muốn gãy ra rồi... Đúng lúc này, sau đầu xuất hiện một bàn tay, rồi hơi dùng sức, chậm rãi nâng đầu y lên.

“Cử động trái phải một lượt, từ từ thôi.” Dựa lên vai mình ngủ lâu như vậy, không cứng mới là lạ.

Phó Diệc Sâm một tay ấn bả vai, một tay khác lại dịu dàng đặt trên đầu của y, giúp y chậm rãi chuyển động.

“Khá hơn chút nào chưa?” Cử động một lúc xong, Phó Diệc Sâm thấy thần sắc y khôi phục trở lại mới hỏi.

“Ừm.” Tô Trạm dĩ nhiên đã hồi phục tinh thần từ trong khiếp sợ, có chút yếu ớt cúi đầu ừ một tiếng, cũng không hiểu tại sao, Hạ Hưu Minh vừa rồi thật sự muốn chết lại còn ôn nhu mười phần, từ từ... ký ức về tối hôm qua cũng dần dần rõ ràng.

Tô Trạm giật mình, sau đó rất nhanh phát hiện tình trạng bản thân lúc này, ngay khi hắn ngồi thẳng dậy, tấm rèm đang phủ trên người tuột xuống, chất thành đồng trên đùi, đôi mông chính là... quần lót của y bị người ta thấy hết rồi.

“Xoạt” một tiếng, Tô Trạm lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng kéo rèm lên, khoảnh khắc đó, hai má Tô Trạm nóng bỏng, nhưng vẫn cố gắng duy trì dáng vẻ như chưa phát sinh chuyện gì, một bộ lạnh nhạt không quan tâm hết thảy.

Phó Diệc Sâm cách y gần đến vậy sao có thể không phát hiện y đỏ mặt, trong lòng không khỏi buồn cười, sau đó đứng dậy đuổi thất lung, hoạt động tứ chi đang cứng ngắc, “Cổng lớn chắc đã mở, nếu giờ không đi lát nữa sẽ bị vây xem.”

Phó Diệc Sâm nói xong còn cố ý cúi đầu nhìn nhìn Thẩm Thiên Dục vẫn đang bọc trong tấm rèm, chớp chớp mắt, ý nhắc nhở, cậu bây giờ chỉ còn một chiếc quần lót thôi nha.

“Khụ ~” Mặt Tô Trạm lập tức đỏ lên, không hiểu sao lại có cảm giác bị đùa giỡn.

“Giúp tôi lấy quần áo.” Tô Trạm không còn mặt mũi ngẩng đầu lên.

Phó Diệc Sâm cười cười, cũng không tiếp tục làm khó y, chủ yếu là hẳn thật sự cảm thấy hai người bọn họ nên nhanh chóng rời khỏi nơi này, nếu không ngay cả quần áo của Thẩm Thiên Dục đang treo ngoài cửa sổ cũng bị vây xem mất.

Sau khi Thẩm Thiên Dục ăn mặc chỉnh tề, hai người liền nhanh chóng rời khỏi trường học, sau đó không hẹn mà cùng ngày xin nghỉ học, đương nhiên, đối với hai người mà nói, trường học muốn đến thì đến muốn đi thì đi, hơn nữa Hạ Hầu Minh còn treo trên người cái móc học bá, chưa bao giờ thấy nghiêm túc học tập, nhưng hàng năm luôn đứng đầu các kỳ thi.

Không ngoài dự liệu của Phó Diệc Sâm, ngày hôm sau, nam thần nổi giận dùm dùm, nghiêm khắc trừng trị nhóm hoa si, hơn nữa còn đứng trước toàn trường tuyên bố, “Tô Tổ Tổ chính là bạn gái của bốn thiếu gia, về sau nếu ai cả gan bắt nạt cô ấy liền rút ngay cho tôi, hoặc là sống không bằng chết!”

Thẩm Thiên Dục kiêu ngạo như thế, kỳ thật Phó Diệc Sâm cũng đoán được, hay ở chỗ con người y bá đạo độc đoán, không thềm hỏi qua nữ chính đã tự ý làm vậy, vừa vặn khiến nữ chính trái tim vốn ở nơi nam phụ càng thêm phản cảm, nên Phó Diệc Sâm khá yên tâm.

Nhưng Phó Diệc Sâm lo lắng hơn là, vụ việc ở WC đó có thể lặp lại hay không, dù sao cốt truyện chân chính đã bị mình phá hủy, làm không tốt cốt truyện cường đại sẽ dùng một phương thức khác thay thế.

Nhưng Phó Diệc Sâm không ngờ điều hẳn lo ngại là dư thừa, hơn nữa, kịch bản lại nhảy cóc thêm lần nữa. Hẳn không biết có phải là do mình ảnh hưởng hay không, rất nhiều nội dung câu chuyện đều bị cắt xén, nhưng cốt truyện vẫn chưa sụp đổ.

Lúc này đây, tình tiết của cuốn vườn trường Mary Sue này trực tiếp nhảy cóc đến giai đoạn cao trào, có thể nói sau phân cảnh cao trào này, cơ bản là đến kết cục hoàn mỹ của nam nữ chính.

Nữ chính Tô Tổ Tổ bị bắt cóc.

Ritt: Không hiểu sao cứ edit đến phần Tiểu Trạm và Sâm Sâm đồng sàng cộng chẩm tui là giống như uống máu gà, có hứng hẳn ấy. Chương sau cũng là chương cuối của phần nam thần, siêu siêu siêu dài T.T cú.

23. Chương 23-1

Sau sự kiện bị nhốt ở nhà vệ sinh nữ vài ngày, hai người đều ăn ý mà không nhắc lại chuyện đêm đó, nhưng không biết có phải là do gần đây Phó Diệc Sâm chú ý đến Thẩm Thiên Dục ngày càng nhiều, hoặc là do hẳn ảo giác, Phó Diệc Sâm cứ cảm thấy Thẩm Thiên Dục đang tận lực trốn tránh mình. Điều này làm cho Phó Diệc Sâm hơi hoài nghi, theo tâm lý đầu tiên là nghĩ việc này liên quan đến Tô Tổ Tổ, mặc dù hẳn không có sự lựa chọn nào khác, nhưng đặt vào tình trạng của Thẩm Thiên Dục, dù sao hẳn cũng chính là tên vô sỉ cướp người yêu của anh em.

Nhưng càng làm Phó Diệc Sâm khó hiểu hơn là, độ hảo cảm của Thẩm Thiên Dục đối với nam phụ đã đạt tới mức 90, chuyện này quá kì lạ, hẳn nghĩ mãi cũng không giải thích được, có lẽ đây cũng lý do hẳn gần đây trong lúc vô tình hoặc hữu ý đều không tự chủ tìm kiếm y chẳng?

Bất quá chuyện quan trọng trước mắt là, cốt truyện bất tri bất giác thế nhưng đã đến gần với kết thúc, chẳng khác nào lá bùa đòi mạng, nói muốn đến liền đến. Việc này đối với Phó Diệc Sâm mà nói tuyệt đối là liên quan đến sống còn, nói không sót ruột nhất định là giả, không có người nào lại nguyện ý vô duyên vô cớ chết đi, huống chi hẳn còn trẻ, hẳn còn rất nhiều tâm nguyện phải thực hiện.

Phần thắng duy nhất của Phó Diệc Sâm hiện tại chính là mức độ hảo cảm giữa nam nữ chính với nhau đều không vượt qua con số 10. Nói cách khác, hẳn đã thành công cắt đứt mối lương duyên của nam nữ chính rồi, nhưng cũng không có nghĩa là thành công ngăn chặn kết cục hai người đó ở bên nhau, dù sao hiện tại bọn họ vẫn giống như trong nội dung truyện, quan hệ người yêu, nói cách khác, cuối cùng bọn họ vẫn có thể đính hôn với nhau. Tuy rằng Phó Diệc Sâm mang theo rất nhiều nghi vấn không có lời giải, ví dụ như nam chính nếu không có hảo cảm với nữ chính, tại sao vẫn ép cô ta làm bạn gái của mình, ngay đến cả mặt mũi cũng không cần? Hoặc tại sao vẫn tranh đoạt với nam phụ? Lại ví dụ như độ hảo cảm của nam chính với nam phụ là xảy ra chuyện gì?

Hệ thống nặng nề khẳng định không có bug, nhưng độ hảo cảm hệ thống đưa ra cùng hiện thực rất bất đồng, hoàn toàn không tương xứng, điều này khiến Phó Diệc Sâm tạm thời mất đi năng lực phán đoán, cho nên hiện tại chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy.

Nhưng ngay lúc Phó Diệc Sâm đang phòng bị sự kiện WC xúc tiến tình cảm giữa hai người nam nữ chính lần nữa phát sinh, cốt truyện ngoài ý muốn tiến vào giai đoạn cao trào cuối cùng, nữ chính bị bắt cóc.

Buổi sáng hôm đó, thẳng đến khi tiết dầu sắp kết thúc, Tô Tổ Tổ không hề xuất hiện, là học sinh nghèo hiếu học vượt khó duy nhất tại ngôi trường quý tộc này, đây là điều không thể.

Ngay khi Phó Diệc Sâm đang do dự không biết có nên gọi điện cho Tô Tổ Tổ không, Thẩm Thiên Dục bỗng nhận được một cuộc gọi. Khoảng cách hai người rất gần, thêm vào đó Phó Diệc Sâm thường thường sẽ theo thói quen quan sát y, vì thế Phó Diệc Sâm rất nhanh phát hiện sắc mặt Thẩm Thiên Dục thay đổi.

Văn Mary Sue mang theo một loại khí tràng rất thần bí, trong giây phút nam chính giận tái mặt, toàn bộ lớp học dường như bị mây đen bao phủ, ngay cả thầy giáo trên bục giảng cũng không nhin được ngừng thở.

“Người nào dám đụng đến cô ấy, bản thiếu phế người đó!”

Phó Diệc Sâm chỉ nghe Thẩm Thiên Dục âm trầm vút xuống một câu tràn ngập khí phách như vậy, rồi đứng dậy rời khỏi phòng học, hoàn toàn không nhìn đến hơn mấy chục con mắt đang đảo qua đảo lại, con người tỏa ra hắc ám như muốn ăn thịt người, thầy giáo cũng không tự chủ được lui đến góc lớp.

Phó Diệc Sâm lông mày nhảy dựng, trong đầu nhanh chóng tìm tòi tình tiết tương quan trong kịch bản, chỉ trong chốc lát hẳn đã nắm được mấu chốt, lập tức đứng dậy theo ra ngoài.

“Thiên Dục, ” Ở cầu thang máy, Phó Diệc Sâm đuổi kịp Thẩm Thiên Dục, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có.” Thẩm Thiên Dục vẻ mặt bình tĩnh lạnh lùng phun ra hai chữ, tuy rằng không có được thông tin, nhưng khí tràng âm u vây quanh y đã thuyết minh hết thảy.

Phó Diệc Sâm càng thêm khẳng định suy đoán của mình, dù sao trong nguyên văn cũng giống vậy, Thẩm Thiên Dục sau khi biết được Tô Tổ Tổ bị bắt cóc, dưới ngòi bút tác giả Mary Sue, rất không hợp lý mà giữ bí mật với tất cả, nhất là nam phụ Hạ Hầu Minh.

Phó Diệc Sâm cũng không vội vã, đầu tiên tỉ mỉ phân tích nội dung ở đoạn này, sau đó mới nghĩ đối sách.

Kỳ thật mọi chuyện rất đơn giản, chính là Âu Dương Khải – sau khi tính kế Thẩm Thiên Dục kết quả bị y trả thù trở thành con chuột cống không có nhà để về – liên hợp với một tên phú nhị đại táng gia bại sản vì Thẩm gia, khi biết được Tô Tổ Tổ là bạn gái của Thẩm Thiên Dục, liền âm mưu bắt cóc Tô Tổ Tổ, mục đích duy nhất là vì trả thù Thẩm Thiên Dục, đồng thời thuận tiện uy hiếp Thẩm gia một phen.

Một tên quan nhị đại (1) xúc động không biết suy nghĩ, cộng thêm một tên phú nhị đại (1) nảo tàn, nếu không phải tác giả Mary Sue ngu ngốc làm mọi thứ ăn khớp, tổ hợp hai kẻ như vậy làm sao có can đảm nhắm vào trưởng tôn Thẩm gia chứ, quan trọng là nói thế nào thì bọn chúng cũng thành công rồi, Phó Diệc Sâm đành bình đến tương chặn. Sau khi bị uy hiếp, trưởng tôn gia tộc giàu có số một thế nhưng thật sự không mang theo người nào, đơn thương độc mã (2) đi cứu nữ chính, Phó Diệc Sâm chỉ có thể đổ tại tác giả ép buộc nên y mới có hành động ngu xuẩn như vậy, dù sao Thẩm Thiên Dục thoát nhìn không giống như kẻ có chỉ số thông minh thấp.

Thẩm Thiên Dục sau khi rời đi, Phó Diệc Sâm cũng trực tiếp trở về nhà, rồi sau đó kêu quản gia Tề tra tư liệu Âu Dương Khải và tên phú nhị đại không nên thân kia. Trong nguyên tác, Âu Dương Khải đầu tiên

chính là gọi điện thoại đe dọa Thẩm Thiên Dục, lợi dụng Tô Tổ Tổ cố tình kích thích y, sau đó uy hiếp y phải tự mình đến tìm, nếu quá thời gian sẽ giết con tin, đã thế còn không đem địa điểm cụ thể nói cho Thẩm Thiên Dục. Đoạn kịch máu chó này thật thông thường, lại nói, hiện tại Thẩm Thiên Dục cũng không biết nơi nữ chính bị bắt đến.

Nhưng Thẩm Thiên Dục có thể thông qua Âu Dương Khải biết tình huống của Tô Tổ Tổ, thân là nam phụ, Hạ Hầu Minh lại phải tự mình điều động lượng lớn nhân lực mới điều tra ra địa điểm, đó cũng là một trong những nguyên nhân Hạ Hầu Minh tìm được nữ chính sau nam chính, đương nhiên mấu chốt nhất vẫn là do Thẩm Thiên Dục có hào quang nhân vật chính.

Đại khái nửa giờ sau, Tề thúc liền đem tư liệu ba đời về Âu Dương Khải cùng với tên phú nhị đại kia đặt trước mặt Phó Diệc Sâm, nhất là chuyện sau khi Âu Dương Khải không biết trời cao đất dày đắc tội với Thẩm Thiên Dục, người cha thị trưởng của gã ngã ngựa ngồi tù, gã bị trường đuổi học, ăn bữa nay lo bữa mai. Hiệu suất vô cùng cao, song đây đều không phải mấy thứ Phó Diệc Sâm cần.

“Tra kỹ cho tôi, một tuần gần đây của Âu Dương Khải có động tĩnh gì không, quan trọng nhất, tôi muốn biết gã hiện đang ở đâu.”

“Vâng, thiếu gia.”

Tác giả trong đầu thủng một lỗ không nhỏ, vì muốn khắc họa Tô Tổ Tổ có bao nhiêu Mary Sue, chỉ chăm chú viết hai vị nam chính điên cuồng chạy tìm cô cả ngày, nhưng trên thực tế, tác giả hoàn toàn quên mất hai nam chính đều là người có đầu óc, sẽ không làm mấy chuyện vô ích như vậy, nhất là còn có bối cảnh cường đại chống lưng, không biết lợi dụng chút nào sao?

Sụp hố nhất chính là, thẳng đến khi hai nam chính tìm thấy Tô Tổ Tổ, trong nguyên tác cũng không đề cập đến địa điểm cụ thể nữ chính bị bắt đến, chỉ là mấy từ “tối đen, đáng sợ, khôn nạn...” Cho nên mặc dù Phó Diệc Sâm nắm rõ kịch bản nhưng hần căn bản cũng không biết Tô Tổ Tổ đến tột cùng là đang ở nơi quái đản nào.

Đòi mạng ở chỗ, bởi vì trong nguyên tác, nam chính nam phụ là vào buổi tối mới tìm được nữ chính, cho nên đại khái là bị nội dung vở kịch hạn chế, Tề thúc thế nhưng đến buổi tối mới tra được vị trí cụ thể của Âu Dương Khải, đối với việc này Phó Diệc Sâm chỉ có thể cười ha ha.

Vì vậy, đến mãi tận chín giờ tối, Phó Diệc Sâm mới dẫn một đội bảo tiêu xuất hiện ở khu xưởng hoang vu trống trải ngoại ô phía nam, trên thực tế, cụ thể là khu xưởng sản xuất gì, Tề thúc cũng không nói rõ ràng, lúc này cho dù đến tận nơi cũng không đoán ra.

(Vì liên quan đến tình tiết tìm người và chạy trốn của chương này, nên mình sẽ giải thích một chút nếu có bạn không hiểu rõ. Khu xưởng ở đây các bạn có thể liên tưởng đến một khu sản xuất, bảo gồm các nhà xưởng nhỏ, sắp xếp theo trình tự, quan trọng là rất rộng, còn về trong nhà xưởng có gì mình cũng không biết ha ha.)

Phó Diệc Sâm từ nhà nam phụ lái xe đến đây ước chừng hơn bốn mươi phút, nhưng thật ra Âu Dương Khải ngược lại chọn được một địa phương rất tốt, hơn nữa nơi này cực kỳ trống trải hẻo lánh, đừng nói buổi tối, ban ngày phỏng chừng cũng không ai lui tới, trừ bỏ có hơn một nghìn mẫu kiến trúc gồm các gian xưởng, còn lại giống một cái thôn hoang vắng hơn.

Khu xưởng không biết tên dường như đã bỏ hoang vài năm, ngoại trừ kiến trúc hoang phế ở bên trong, bên ngoài cỏ mọc thành bụi, vô cùng hoang vu, hơn nữa ban đêm trừ bỏ ánh trăng mỏng manh, cơ bản xung quanh đều tối đen như mực, cũng khó trách hai tên nam chính nửa ngày cũng không tìm được nữ chính.

“Thiếu gia cẩn thận.” Ngay khi Phó Diệc Sâm tính toán định mang người xông vào nhà xưởng, bảo tiêu phía sau đột nhiên thấp giọng nói, Phó Diệc Sâm linh quang chợt lóe.

Chiếu theo thời gian mà nói, hiện tại Thẩm Thiên Dục hẳn cũng đang ở đâu đó trong khu xưởng, hơn nữa Phó Diệc Sâm nhớ rõ, kết thúc lần bắt cóc này, Thẩm Thiên Dục vì Tô Tổ Tổ mà chấn một súng, có thể nói là liều lĩnh hết thủy để cứu nữ chính, một phát súng này là gốc rễ trụ cột tình cảm của hai người.

Đây vốn là kịch bản nguyên gốc, nếu Phó Diệc Sâm không ngăn cản, hoặc cho dù hắn mang theo một đám người trực tiếp tấn công, khả năng lớn cốt truyện vẫn phát sinh theo lẽ thường, như vậy độ hảo cảm của

nữ chính dành cho nam chính tất sẽ đổi mới, nói không chừng còn thúc đẩy tình cảm của bọn họ, đã đi đến bước này, Phó Diệc Sâm không thể thất bại trong gang tấc. Hơn nữa, hiện tại hắn cũng không có nhiều thời gian đi xây dựng tình cảm, cốt truyện đã bước vào giai đoạn cuối, điều này có nghĩa thời gian của hắn không còn nhiều lắm.

Nhưng nếu như người chần một phát súng kia là hắn, kết quả liền hoàn toàn thay đổi. Không những có thể khiến nữ chính hoàn toàn yêu nam phụ, nói không chừng còn nhân lần này đánh vỡ quyết tâm của nam chính, dù sao Thẩm Thiên Dục hắn cũng rõ ràng, Tô Tổ Tổ sợ dĩ đáp ứng làm bạn gái y, hoàn toàn là do y uy hiếp.

Sau khi hạ quyết tâm, Phó Diệc Sâm quay đầu nói với đám người phía sau, “Chia ra hành động, tìm được người cũng không được tùy tiện tấn công, lập tức báo cho tôi biết.”

“Thiếu gia, an toàn của cậu.” Bảo tiêu hiển nhiên thực chuyên nghiệp.

“Tôi tự biết chừng mực.” Phó Diệc Sâm bỏ lại một câu, sau đó cũng không quay đầu lại mà cẩn thận đột nhập nhà xưởng tối đen.

Lúc này ở đầu bên kia, Tô Trạ vẫn đang diễn xuất, không có đèn led, không có máy quay, không có đạo diễn, cái gì cũng không có, bất quá ngay cả y cũng thể hiện ra vẻ không chuyên nghiệp hiếm thấy, dù sao ngay cả một người xem cũng không có, y lười lãng phí biểu tình.

Tô Trạ một cước đá mạnh vào cửa sắt hoen rỉ, rồi chỉ nghe “bịch” một tiếng, cửa sắt trực tiếp rớt khỏi khung cửa đổ xuống. Không biết đây là cánh cửa thứ bao nhiêu y đá hỏng, dù sao từ khi bước vào khu xưởng vứt đi này đã hơn hai mươi phút đồng hồ, trừ bỏ số gian nhà đếm mãi không hết, cái quái gì cũng không phát hiện ra, thậm chí một tiếng động cũng không có.

Đúng lúc này, di động vang lên, Tô Trạ vừa nhìn, quả nhiên chính là tên Âu Dương Khải thiếu năng trí tuệ kia.

Trong nháy mắt, Tô Trạ từ vẻ mặt có chút mất kiên nhẫn lập tức biến hóa đến âm u, nhất là ánh mắt ăn tươi nuốt sống, xuất sắc diễn ra sự phẫn nộ của y, “Cô ấy đâu!” Trong phẫn nộ, thậm chí còn toát ra vài phần ẩn nhẫn cùng với hô hấp rối loạn, không thể không nói, lấy tư cách một diễn viên, Tô Trạ thật sự rất chuyên nghiệp.

“Chắc chắn, Thẩm đại thiếu thật đúng là si tình.” Đầu kia điện thoại là giọng cười không sợ chết của Âu Dương Khải, tiếp đó tiếng thét chói tai của Tô Tổ Tổ truyền đến.

“Không được chạm vào cô ấy!” Tô Trạ bật người đứng dậy, trầm giọng nói, không che giấu nỗi lo lắng.

Tô Trạ càng như vậy, Âu Dương Khải càng vừa lòng, mục đích của gã cũng chỉ là gây sức ép cho Thẩm Thiên Dục, Tô Trạ giúp gã thỏa mãn.

“Ha ha ha, ” Âu Dương Khải quả nhiên một bộ cuồng vọng, “Thẩm Thiên Dục, tao biết mày đã đến nhà xưởng rồi, hạn mày trong vòng mười phút tìm ra bọn tao, nếu không... A khốn nạn, mau tránh ra, Thẩm Thiên Dục hức hức Hạ Hầu Minh cứu tôi a a a.”

Câu cuối cùng kia hẳn là Tô Tổ Tổ bị ép buộc, chẳng qua trong lúc tức giận cô ta cũng không quên nói ra ba chữ “Hạ Hầu Minh” khiến Tô Trạ nhin không được co rút khóe miệng, cái kịch bản này... Tô Trạ nhin không được dưới đáy lòng chưa loét, y chỉ có thể cố gắng duy trì ngoài mặt theo cốt truyện.

“Mày tốt nhất thả cô ấy ra,” Tô Trạ tàn nhẫn nói, “Nếu không tao sẽ khiến cho mày phải hối hận vì được sinh ra trên thế giới này.” Không thể không nói, lời kịch ngu ngốc này chắc chắn là tác phẩm của bạn nhỏ tác giả Mary Sue.

Tô Trạ nói xong cúp điện thoại, dùng hai giây xoa xoa mặt, khôi phục một chút cảm xúc, sau đó tiếp tục tìm, cũng không quá sốt ruột, bởi vì dựa theo kịch bản, thời điểm máu chốt y nhất định sẽ tìm ra. Đây là do y nhiều lần nghiệm chứng kết luận, không phải y không quan tâm đến sống chết của Tô Tổ Tổ.

Bên kia, Phó Diệc Sâm cũng đang nhanh chóng xuyên qua một nhà kho bỏ hoang, cũng không biết tại sao khu xưởng này lớn đến vậy, phỏng chừng tác giả căn bản không rõ khái niệm về ngàn mẫu là thế nào. Bất

quá có một thứ mà hần và Tô Trạ không hện mà cùng ăn ý, đó là đều không quá sót ruột, đến thời điểm hần lên sân khấu nhất định sẽ tìm được, không thể không thừa nhận, cốt truyện rất là thần kỳ.

Quả nhiên, hơn hai mươi phút sau, tìm tòi nửa ngày, Phó Diệc Sâm rốt cục thấy được bóng dáng của Âu Dương Khải. Tại một gian tương đối hẻo lánh trong khu xưởng, từ xa Phó Diệc Sâm đã nhìn thấy ánh sáng nhàn nhạt qua khe cửa, cùng với hơn mười tên côn đồ canh gác.

Cẩn thận còn có thể nghe thấy âm thanh mơ hồ truyền đến, dựa theo kịch bản phát triển, hiện tại hơn phân nửa Thẩm Thiên Dục đã có mặt ở trong nhà xưởng, hơn nữa ít nhất sớm hơn mình tầm mười phút đồng hồ.

Trong nguyên tác miêu tả lại đoạn này, Thẩm Thiên Dục vì Tô Tổ Tổ bị mang ra uy hiếp chỉ có thể can rằng để Âu Dương Khải muốn làm gì thì làm, nghĩ đến y phải chịu ủy khuất, Phó Diệc Sâm không hiểu sao một trận khó chịu trong lòng

Cẩn thận trốn ở chỗ tối, Phó Diệc Sâm bất động thanh sắc di chuyển về phía nhà xưởng, rồi sau đó tìm vị trí tốt nhất cẩn thận quan sát kết cấu và địa hình bên trong, trước hết hần nhất thiết phải có kế hoạch cụ thể.

Nhà xưởng nhìn ra tầm 300 mét vuông, ngôi xây dựng, một tầng. Phó Diệc Sâm từ góc độ này có thể nhìn thấy lối ra là hai cánh cửa sắt mục nát nằm ở hai bên trái phải nhà xưởng, khoảng cách hai cửa tầm 30 mét, hơn nữa, từ ánh sáng lọt qua khe cửa cộng với nhân số thủ hạ bên ngoài mà phán đoán, Phó Diệc Sâm có thể khẳng định, vị trí của bọn Âu Dương Khải tương đối gần cửa bên trái, nói cách khác, cửa bên phải là nơi hần có thể đột phá.

Tính toán xong xuôi, Phó Diệc Sâm chậm rãi lui vào trong bóng đêm, sau đó vô thanh vô tức vòng đến cửa sắt bên phải, nhưng khiến Phó Diệc Sâm đau đầu là, ở cửa thủ sẵn bốn tên côn đồ Âu Dương Khải tìm tới, nói cách khác, cho dù tốc độ Phó Diệc Sâm nhanh đến mấy, muốn giải quyết bốn người này mà không bị kẻ khác phát hiện, hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng đồng thời, trên vách tường cách cửa không xa, vừa vặn có một ô cửa sổ cũ mở toang, lúc này trán Phó Diệc Sâm xỏ ra mấy vạch đen, tác giả Mary Sue viết một câu đơn giản thế này “Lúc Âu Dương Khải đang càn rỡ cười lớn, Hạ Hầu Minh lặng yên không một tiếng động trốn sau một cái máy cơ khí cũ, nơi ánh sáng không chiếu tới.” Không ngờ “lặng yên không một tiếng động” thì ra là vậy.

Cuối cùng, Phó Diệc Sâm quả thật lặng yên không một tiếng động từ cửa sổ bò vào, không chỉ thành công tránh khỏi bốn tên thủ vệ, còn thành công núp sau một cái máy cơ khí bỏ đi rất gần Âu Dương Khải.

Cốt truyện hiển nhiên triển khai được một đoạn thời gian, chạm vào đáy mắt Phó Diệc Sâm đầu tiên chính là dáng vẻ chật vật của Thẩm Thiên Dục. Phó Diệc Sâm không hiểu tại sao ánh mắt mình trước hết lại xuyên qua đám người tìm kiếm Thẩm Thiên Dục, nhưng không thể không nói, trong giây phút nhìn thấy y, trái tim Phó Diệc Sâm khó hiểu thất lại.

Thẩm Thiên Dục sắc mặt âm trầm thẳng tắp nhìn chằm chằm Âu Dương Khải, Phó Diệc Sâm xuyên qua khe hở vừa vặn nhìn thấy được hai mắt tích đầy phần nộ của y, lộ ra tàn nhẫn nói không nên lời, mà khóe môi nhếch lên lộ ra tơ máu chói mắt. Phó Diệc Sâm trong lòng không khỏi nhảy dựng, trong nguyên tác, Thẩm Thiên Dục tìm đến Âu Dương Khải lúc đang nóng nảy, quả thật vì Tô Tổ Tổ bị bọn chúng uy hiếp mà ăn không ít khổ.

Hiện tại xem ra, là bị đánh. Phó Diệc Sâm không tự chủ mặt trầm xuống, hai mắt tràn ra u tối nhìn chằm chằm Âu Dương Khải, lúc này, nội dung kịch bản đã chuyển biến thành hiện trường bắt cóc tổng tiền thật sự.

Tô Tổ Tổ bị cột vào một cái ghế, hai tay hai chân đều bị trói lại, Âu Dương Khải thì vẻ mặt dữ tợn cầm một con dao đặt ngay trên cổ Tô Tổ Tổ, nhìn kỹ sẽ phát hiện trên cổ cô xuất hiện một vết máu đỏ tươi. Bên cạnh còn có mấy tên côn đồ, trong đó bao gồm cả tên phú nhị đại hợp tác với Âu Dương Khải, hơn hết trong tay bọn chúng đều cầm vũ khí.

“Thẩm đại thiếu gia, mày không phải là trưởng tôn Thẩm gia sao?” Âu Dương Khải vẻ mặt dữ tợn, có chút cổ quái, “Sao lại thẩm hại thế này? Lúc trước mày đối với tao như thế nào còn nhớ chứ!” Âu Dương Khải một bên hung tợn điên cuồng cười, một bên vì thân thể run rẩy mà lưỡi dao tiếp xúc thân mật với cần cổ Tô Tổ Tổ, vì thế, trong gian xưởng trống trải lập tức tràn ngập tiếng thét chói tai.

“Câm miệng!” Âu Dương Khải lập tức rống lên một tiếng với cô ta.

“Tao nói Không! Đựng! Cô! Ấy!” Nhưng so khí thế, Thẩm Thiên Dục căn bản là bỏ xa gã mấy con phố.

Âu Dương Khải lúc này một trận xanh lại một trận đỏ, “Mày...” Có chút thẹn quá thành giận ra hiệu với một tên côn đồ, tên kia lập tức đánh Thẩm Thiên Dục một quyền, “Mày còn dám kiêu ngạo! Mạng của mày đang trong tay tao hiểu chưa!” Âu Dương Khải nói xong càng dè chặt con dao, Tô Tổ Tổ lại hét lên.

Phó Diệc Sâm âm thầm cắn răng lại cắn răng, hẳn thậm chí vừa rồi nghe thấy rõ ràng tiếng rên rỉ từ miệng Thẩm Thiên Dục sau khi bị đánh trúng một quyền.

Vừa vặn đúng lúc này, tên phú nhị đại kia muốn đánh trống lui quân, “Âu Dương Khải, không phải nói chỉ dạy dỗ hần một chút thôi sao? Mày, chuyện này...” Hiển nhiên, hẳn ta sợ, dù sao thân phận của đối phương rất dọa người, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hai người bọn họ nhất định xong đời.

Nhưng Âu Dương Khải đã mất hết lý trí, “Mày cút sang một bên cho ông, mày cái đồ thất bại.”

“Mày nói cái gì!”

Hai tên thiếu năng trí tuệ con nhà giàu con nhà quan có xu thế sắp nội chiến, Phó Diệc Sâm giật mình, đây là một thời cơ tốt. Vừa vặn, Thẩm Thiên Dục bỗng ngẩng đầu nhìn về phía bên này, Phó Diệc Sâm thầm nghĩ một tiếng “Trời cũng giúp ta.”

Quả nhiên, giây tiếp theo chỉ thấy đáy mắt âm u của Thẩm Thiên Dục hơi hơi lóe sáng, sau đó lại giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, nhưng tầm mắt y rõ ràng trong lúc vô ý hướng về phía Phó Diệc Sâm.

Phó Diệc Sâm gật gật đầu với y, sau đó yên lặng tiếp cận Âu Dương Khải từ sau lưng, thẳng đến khi cách Âu Dương Khải chưa đầy 3 mét, cũng vừa hay dừng ở chỗ tối mà ánh sáng không chiếu đến được. Phó Diệc Sâm chỉ chính mình, sau đó lại chỉ Âu Dương Khải, đồng thời ánh mắt ý bảo giao Tô Tổ Tổ cho y.

Vô cùng ăn ý, Thẩm Thiên Dục vẫn luôn âm trầm đột nhiên kéo lên một tia cười lạnh, “Thôi Nghiêu, mày nghĩ kỹ đi, công ty ba mày kinh doanh không tốt, phá sản rồi vẫn có thể đông sơn tái khởi, nhưng nếu mày biến thành tội phạm bắt cóc nha, ha, mày nghĩ xem kết cục là gì?” Hơn nữa nạn nhân còn là trưởng tôn tập đoàn lớn nhất thế giới, phỏng chừng ăn cơm tù vài chục năm cũng nên.

Hoàn hảo, Phó Diệc Sâm không khỏi tán thưởng Thẩm Thiên Dục, kế ly gián này y dùng quá mức hoàn hảo.

Quả nhiên, Thẩm Thiên Dục vừa dứt lời tên phú nhị đại Thôi Nghiêu kia liền cứng đờ, trên mặt lúc này xuất hiện vài phần lúng túng, dù sao ngay từ đầu là hẳn bị Âu Dương Khải dụ dỗ, dùng Thẩm Thiên Dục có thể đổi lấy vài triệu từ Thẩm gia, bây giờ nghĩ lại thấy quá nguy hiểm.

“Câm miệng!” Âu Dương Khải lại tức giận, rống Thẩm Thiên Dục xong lại quay đầu nhìn Thôi Nghiêu nói, “Đừng nghe nó nói bậy, lại nói mày nghĩ rằng hiện tại thu tay còn kịp?”

Thôi Nghiêu mặt mũi trắng bệch, Thẩm Thiên Dục lại nhân cơ hội nói, “Thôi Nghiêu, nếu mày hiện tại chịu thu tay, tao sẽ không truy cứu, đồng thời nói ông nội tao giúp đỡ ba mày vượt qua.”

“Mày... mày nói thật?” Tên ngu ngốc Thôi Nghiêu quả nhiên dao động, nhưng lúc này Âu Dương Khải đã sắp chó cùng rứt giậu, “Thôi Nghiêu mày bị ngu à?”

Âu Dương Khải vừa nói vừa chém đứt dây thừng trên người Tô Tổ Tổ, sau đó một tay đem Tô Tổ Tổ nhấc lên, con dao vẫn như cũ đặt trên cổ cô, “Không được tới đây, nếu không tao giết ả.” Sau khi rống giận với Thẩm Thiên Dục xong lại quay đầu nói với Thôi Nghiêu, “Đi theo tao, đồ ngu.”

Nhìn ra là muốn chuồn, cũng không đến mức ngu xuẩn lắm. Phó Diệc Sâm nhân cơ hội làm một thủ thế cho Thẩm Thiên Dục xem, chợt nghe Thẩm Thiên Dục tiếp tục kích thích Thôi Nghiêu, “Thôi Nghiêu, gã lợi dụng mày, nhìn mà không đoán ra à?”

“Câm miệng!” Âu Dương Khải vội vàng ngăn cản, nhưng đã chậm, Thôi Nghiêu nghe Thẩm Thiên Dục nói đột nhiên hướng gã vọt tới, “Chó chết, mày muốn hại chết tao!” Vừa nói vừa xông đến đoạt lấy dao trong tay Âu Dương Khải.

Bởi vì hai người cách nhau rất gần, mà Âu Dương Khải lại không hề phòng bị, nên hắn vừa nhào lên đã nắm được tay cầm dao của Âu Dương Khải.

Chính là lúc này, Phó Diệc Sâm rất nhanh ra hiệu cho Thẩm Thiên Dục, rồi sau đó giống như liệt báo ẩn núp đợi con mồi đã lâu từ trong bóng tối xông ra, Âu Dương Khải thậm chí còn chưa định hình được chuyện gì, cổ gã đã bị một bàn tay bóp chặt, đồng thời từ cổ tay đang cầm dao truyền đến một trận đau đớn, giấy tiếp theo, dao rơi xuống mặt đất.

Mà ngay lúc Phó Diệc Sâm đánh ra một bộ liên chiêu, Tô Trạ vẫn luôn phải ẩn nhẫn lửa giận lúc này cũng nhắc chân, đá bay hai tên côn đồ ra ngoài, đồng thời tiến lên đem Thôi Nghiêu đang sợ choáng váng một cước đá văng, sau đó rất nhanh kéo Tô Tổ Tổ đến bên người.

Hai người cơ hồ hoàn thành động tác cùng lúc, rồi hoàn mỹ kết thúc dựa lưng vào nhau, có thể nói là ăn ý mười phần.

“Đi.” Phó Diệc Sâm hơi hơi nghiêng đầu nói với Thẩm Thiên Dục sau lưng. Lúc này ba người bọn họ tính cả Âu Dương Khải đang bị mấy chục người bao vây ở giữa, Âu Dương Khải bị hắn chế trụ cổ họng không dám nhúc nhích.

“Tránh ra, nếu không tôi bóp chết hắn.” Phó Diệc Sâm cười lạnh một tiếng, đám người xung quanh không tự giác lùi ra sau mấy bước, mà Âu Dương Khải cũng gian nan phát phát tay bảo họ tránh đường.

Vì thế, Thẩm Thiên Dục kéo Tô Tổ Tổ, Phó Diệc Sâm chế trụ cổ Âu Dương, bốn người di chuyển về phía cửa sắt bên tay phải cách đây tầm ba mươi mét, mà những tên còn lại thì gắt gao theo sát phía sau.

Vốn hết thấy đều thuận lợi, nhưng ngay lúc bọn họ vừa ra đến bên ngoài, Tô Tổ Tổ đột nhiên “Á” một cái lão đảo, hình như là vướng phải cỏ dại, hơn nữa không biết xui xẻo thế nào lại đi kéo áo Phó Diệc Sâm.

Phó Diệc Sâm theo phản xạ quay đầu, chính là đúng lúc này, Âu Dương Khải cư nhiên thoát khỏi gọng kìm của hắn, Phó Diệc Sâm trợn mắt há hốc mồm, bằng thân thủ của Âu Dương Khải có thể tránh thoát sao? Logic ở đâu?

Nhưng còn không kịp mắng chửi, mấy chục tên côn đồ đã xông tới, “Mang theo cô ấy, tôi cần phía sau!” Phó Diệc Sâm không quay đầu mà nói với Thẩm Thiên Dục. Không thể phủ nhận, cái thiết lập này thật nào tàn, còn mấy chục bảo tiêu hắn mang đến kia, đã lâu như vậy cũng chưa tìm đến được đây, Phó Diệc Sâm vẫn chỉ có thể cười ha ha.

Tô Trạ một đường túm lấy bả vai Tô Tổ Tổ, quả là thành sự không đủ bại sự có thừa, tuy rằng y rất lo lắng cho Hạ Hầu Minh, nhưng hiện tại còn phải dẫn quả tạ này chạy trước, để cô ta lưu lại không khéo còn gây thêm phiền phức cho Hạ Hầu.

Phó Diệc Sâm thuần thục rất nhanh đã giải quyết mấy tên côn đồ xông đến, đồng thời không chút khách khí tặng cho Âu Dương Khải hết cú đâm này đến cú đâm khác, xem như đã trả thù được cho Thẩm Thiên Dục, rồi mới đuổi theo phương hướng hai người bọn họ vừa chạy, lưu lại Âu Dương Khải phía sau thống khổ gào thét trong hỗn loạn, “Bắt bọn chúng lại cho tao!”

Phó Diệc Sâm không lâu sau đã bắt kịp hai người Thẩm Thiên Dục, chủ yếu là vì Tô Tổ Tổ chân ngắn chạy không nhanh được, vì thế rất nhanh mấy tên côn đồ cầm đao phía sau cũng đuổi kịp, Phó Diệc Sâm ở lại cản phía sau, nhưng đối phương chiếm ưu thế số lượng, hắn không thể hoàn toàn bảo vệ được hai người họ, vì thế rất nhanh Thẩm Thiên Dục cũng nhận đau gia nhập cuộc chiến, chỉ có Tô Tổ Tổ được hai người bảo hộ ở giữa một bên thét chói tai một bên gây thêm phiền phức.

Hai người vừa đánh vừa rút lui, nhưng vấn đề là bọn họ vừa không có vũ khí, lại còn phải thời khắc bảo hộ Tô Tổ Tổ, dưới tình huống như thế, Phó Diệc Sâm rốt cục vẫn trúng một đao, ở ngay giữa bả vai. Máu đỏ thẫm rất nhanh theo cánh tay chảy xuống, vô cùng chói mắt.

Chú thích:

(1) Chắc ai cũng biết rồi ha, quan nhị đại và phú nhị đại đều là thế hệ con cháu đời thứ hai, nôm na là quan nhị đại: con nhà quan, phú nhị đại: con nhà giàu.

(2) Đơn thương độc mã: một cây thương, một con ngựa, ý chỉ việc đơn độc hành động, không cần ai giúp sức.

Ritt: Ghét con mẹ nữ chính dễ sợ:< tự="" nghĩ="" sao="" hệ="" thống="" không="" đo="" được="" hảo="" cảm="" của="" nam="" phụ="" với="" nam="" chính="" nhỉ,="" như="" vậy="" có="" phải="" xong="" hết="" rồi="">

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/he-thong-xoay-chuyen-mary-sue>